

Kızıl Bayrak

Amerikancı Kürt planı değil, İşçi sınıfının devrimci programı!

✓ Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalık ortadan kaldırılsın!

✓ Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!

✓ Tüm dillerin tam hak eşitliği! Zorunlu devlet dili kaldırılsın! Herkese kendi anadilinde eğitim hakkı!

✓ Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağı!

İÇİNDEKİLER

Amerikancı çözüm planı çözümsüzlük ve daha ağır sorunlar demektir... ..	3
Düzenin gerici güçleri "Kürt açılımı" üzerinden kapışıyor... ..	4
3. Ergenekon iddianamesinde olanlar, olmayanlar... ..	5
Mamak 6. Kültür ve Sanat Festivali başarıyla gerçekleştirildi... ..	6-7
Baskınlara, baskılara son verilsin, gözaltılar serbest bırakılsın!	8
Devletin zindanlardaki sessiz katliamı	9
Güler Zere'ye özgürlük eylemlerinden... ..	10
Eğitimin ticarileştirilmesi öğretmenleri vuruyor!	11
Toplu görüşme süreci ve devrimci sorumluluklar	12
KESK: Meşru olan TİS masasıdır! ...	13
İşçi ve emekçi hareketinden	14-15
10 yıl sonra 17 Ağustos depremi ..	16-18
Har(a)ç protestolarından... ..	19-20
Parasız eğitim için mücadeleye!	21
Devrimci sınıf çalışmalarımızdan... ..	22
Grevdeki Halkalı Kağıt fabrikası işçileriyle konuştuk... ..	23
TMMOB'un gerçekleştireceği kurultay üzerine Ahmet Öncü ile konuştuk... ..	24-25
Sağlıkta yeni hak gaspları gündemde! ..	26
Dünyadan... ..	27
El Fetih, 20 yıl sonra 6. kongresini gerçekleştirdi... ..	28
Patron/devlet zorbalığına karşı 77 günlük militan direniş!	29
Devlet terörüne boyun eğmeyelim! ...	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devletinin yürütme organı AKP hükümeti burjuvazinin istekleri doğrultusunda arka arkaya çıkardığı teşvik paketleriyle, krizin yükünü işçi ve emekçilere yıkıyor. Bir yandan işçi çıkarmaların yolunu düzlüyor, bir yandan da daha düşük ücretle çalıştırmanın önünü açıyor. Dahası, sigorta primleri artık hazineye karşılanıyor, işsizlik fonu sermaye sınıfına peşkeş çekiliyor. Temel tüketim maddelerine zam üstüne zam yapılıyor. Ramazan ayında özellikle gıda maddelerine yapılacak fahiş zamlar kapıda bekliyor.

Öte yandan ücret ve maaşlar gün geçtikçe eriyor. Temel maddelere gelen zam ile ücretlere yapılan zam arasındaki açığı farkı, son saldırılarla birlikte iyice derinleşerek uçuruma dönüştü. Bütün bunlar, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü bir dönemde yapılıyor. İşsizlik arttıkça, çalışanların durumu daha da kötüleşiyor. Daha az ücrete daha uzun ve yoğun çalışma dayatılıyor. Öğretmenin ders ücretine, sağlık çalışanın döner sermayeden aldığı paya da göz dikiliyor. Yeni paketle bunların da azaltılacağı duyuruluyor. Dahası, har(a)çların arttırılması yoluyla soygun katmerleniyor.

Kabul etmek gerekir ki, sermaye sınıfı krizi fırsata çevirmeyi başararak kar üstüne kar elde ediyor.

Buna karşı mücadeleye çağıran devrimci ve komünistlere yönelik saldırıların boyutu ise yükseliyor. Hemen tüm devrimci dergilere birbiri ardına davalar açılıyor, kapatmalar geliyor. Bu da yetmiyor, fabrika önünde bildiri dağıtan sınıf devrimcilerine patron ile polis birlikte saldırıya geçiyor, kurşunluyor, tutukluyor. Devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar artıyor, hasta tutsaklar ölüme terk ediliyor.

Tüm bu yoğun saldırı sağanağına son olarak Ankara'da sınıf devrimcilerine yönelik baskın ve gözaltı saldırısı eklendi. Başarıyla gerçekleşen 6. Mamak Kültür Sanat Festivali ardından, Ankara polisi Mamak İşçi Kültür Evi'ne ve çalışanlarına yönelik gözaltılar ve baskınlar gerçekleştirdi.

Saatler boyunca Kültür Evi'ni abluka altında tutan polis, kurum bilgisayarlarına ve arşivine el koydu, iki kurum çalışanını gözaltına aldı.

Böylece aslında sermaye sınıfı için krizi fırsata çevirmenin tüm gerekleri yerine getiriliyor. Artan işsizlik ve yoksulluğun devrimci bir çıkışa yol açacağından korkan sermaye sınıfı, en başta öncülerini etkisizleştirmenin yoluna bakıyor; onları susturmaya, etkisizleştirmeye çalışıyor.

Hiç kuşkusuz, sermaye sınıfını böylesine pervasızlaştıran işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dağınıklığı ve örgütsüzlüğüdür. Güçlü bir çıkış yaparak bu tabloya son verilebilir. Açık ki, saldırıları püskürtmenin yolu, sınıfın gücünü açığa çıkarmaktan geçiyor. Bu bilinçle, sınıf devrimcilerinin yoğunlaşan saldırılara yanıtı, sınıf ve kitle çalışması temposunun daha da yükseltilmesi olacaktır!

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçı ve bayiiilerde...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/31 ● 14 Ağustos 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Amerikancı çözüm planı çözümsüzlük ve daha ağır sorunlar demektir...

Kalıcı ve köklü bir çözüm için devrimci mücadeleden başka yol yoktur!

Kürt sorununda Amerikan çözüm planını uygulamaya sokmak amacıyla başlatılan “süreç” devam ediyor. Cumhurbaşkanı’nın “tarihi fırsat” nitelemesiyle haberini verdiği, ardından hükümet adına sahneye çıkan İçişleri Bakanı tarafından resmen başlatılan “süreç”, kısa sürede Kürt sorununun çözüleceğine dair genel bir iyimser havanın oluşmasına yol açtı. “Kürt Çalıştay” ve Erdoğan-Ahmet Türk görüşmesi bu havayı iyice güçlendirdi. Böylelikle sorunun çözümü doğrultusunda büyük bir aşama kaydedildiği düşüncesi genel bir yargı haline gelmiş oldu.

Henüz tam olarak çözümden ne anlaşıldığı ve somutta hangi adımların atılacağı net olarak ortaya konulmamış da, ortada yürüyen bir sürecin olduğuna kuşku yok. Zira, hükümet cephesinden peş peşe “adımlar” atılıyor. Siyasi partiler başta olmak üzere sermaye örgütleri ve “STK’lar” ile başlatılan görüşme trafiği bu kapsamdadır. Tayyip Erdoğan sık sık konuşarak hem CHP ve MHP merkezli muhalefete karşı durmaya çalışıyor, hem de kararlılık mesajları veriyor. Tüm bunlarla birlikte, gelinen yerde “süreç” açısından kritik bir eşiğe dayanmış bulunuyor. 15 Ağustos’ta “yol haritası”nı açıklayacağını ilan etmiş bulunan Abdullah Öcalan sözünü söyleyecek. Öcalan’ın ortaya koyacağı “yol haritası” büyük ölçüde “süreç”teki birçok belirsizliğin aşılmasını sağlayacak, taşları yerli yerine oturtacak ve büyük ölçüde “açılım”ın ana hatları da böylelikle ortaya çıkmış olacak.

Bugünkü durumda yine de “açılım”ın hedeflerinden giderek içeriğine ilişkin sonuçlara varmak mümkündür. Artık devlet açısından kaba inkara dayalı bir Kürt politikası geçerliliğini yitirmiştir. Mesele bu noktada Kürt halkının kimliğini tanımak ve sınırlı bazı kültürel haklarını tanımak planındadır. Bu, Kürt halkının hak taleplerini ve özlemlerini yatıştırabilen demektir. Fakat mevcut durumda sorun, bu taleplerin ne düzeyde karşılanacağı konusunda çıkmaktadır. Bireysel-kültürel haklar sınırlarında hak kırıntılarının verilmesi genel olarak ırkçı-milliyetçiler dışında kabul görmektedir. Fakat iş, kolektif haklara geldiğinde düzen cephesi bir bütün olarak buna karşıdır. Zaten geçtiğimiz ay “açılım”ın asıl sahibi olan ABD’ye giden Genelkurmay Başkanı burada, kolektif hakların kırmızı çizgileri olduğunu üzerine basa basa söylemişti. Halihazırda Genelkurmay’ın süreci sessizlikle izlediği dikkate alınırsa “açılım”a konu edilecek hakların bireysel kültürel haklarla sınırlanacağı hemen hemen kesindir. Bununla birlikte bu çerçevede atılacak adımların belli anayasal güvencelere bağlanmış olması da bu durumu esas yönünden değiştirmemektedir.

Fakat “açılım”ın kapsamı bununla sınırlı değildir. Düzen açısından önemli olan haklar planındaki sınırlı açılımların PKK’nin silahlı güçlerini tasfiye edebilmek ve onu örgütlü bir direniş odağı olmaktan tümüyle çıkarmak hedefine hizmet etmesidir. Bu olmaksızın atılacak adımların herhangi bir kıymeti olmayacaktır. Onun için Kürt kimliği ve kültürüne ilişkin atılacak adımlarla bir arada PKK’nin silahlı gücünü ve Kürt hareketinin mücadele azmini kırmayı amaçlamaktadır. Öcalan’ın “yol haritası” esas olarak

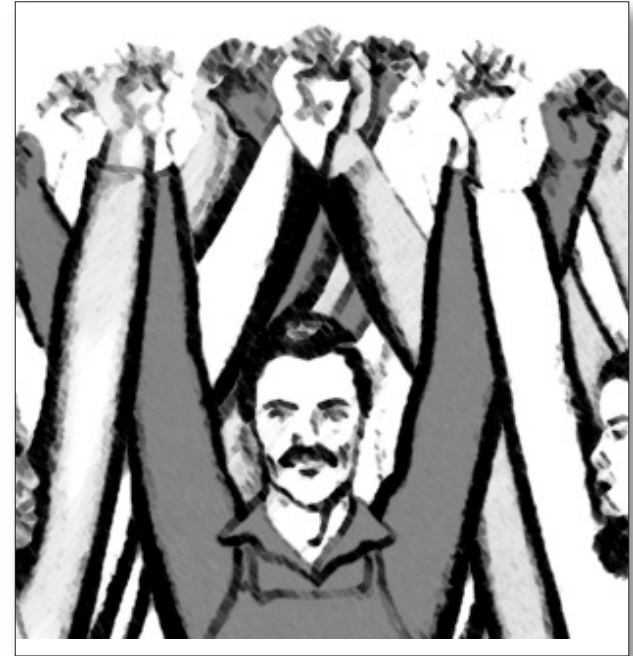
hangi “açılımlar” karşılığında ve nasıl bu tasfiyenin gerçekleştirileceğini açıklığa kavuşturacaktır.

Bununla birlikte, düzen cephesinden özellikle medyada konuya ilişkin öne çıkan temel yaklaşımlardan biri de, “açılım”ın ne olduğundan öteye, bu “açılım”dan sonrası, özellikle de verilecek hakların nasıl kullanılacağı ve Kürt halkının nasıl bir yola gireceği konusunda duyulan kaygılardır. Bu çerçevede yazan ve aynı zamanda polis kimliği taşıyan Taraf gazetesi yazarlarından Emre Uslu durumu şöyle özetliyor: “Kürt açılımı”nda temel kaygı Kürt kimliğinin taşıyıcısı örgüt ve yapının kim olup olmayacağı ile yakından ilgili. Verilen haklarının genişliğinin Türk devletinin çıkarlarına bir zarar vermeyeceği görülmüş durumda. Burada bu hakları kimin materyalize edeceği ve bunun üzerinden Kürtleri nasıl ve ne yöne doğru mobilize edeceği ile ilgili kaygılar söz konusu.

Düzen cephesinden ileri sürülen bu kaygılar yersiz değil. Çünkü bireysel ve kültürel haklar sınırlarında kırıntılar olarak kalsa dahi, inkâr sisteminden ileriye doğru atılacak her iğreti adım eğer Kürt halkının özgüvenini güçlendiriyor ve mücadelenin kazanımları olarak görülüyorsa, kendisinden beklenen yararı sağlayamaz. Atılacak adımlar Kürt halkını bir süreliğine oyalayabilir, fakat kısa süre sonra daha güçlü ve daha ileri hedeflerle ortaya çıkmasına kimse engel olamaz. Bugün düzenin en büyük handikapı da buradadır. Zira, “açılım” olarak sunulan adımlar kendi mahiyetlerinden öteye Kürt halkı üzerinde yarattığı etkiler bakımından önemlidir. Bilindiği üzere düzen yıllarca bu gerçeğin bilinciyle “ez ve çöz” formülünü aklından çıkarmadı. Fakat Öcalan’ın yakalanması ve onun İmralı savunmalarından başlayarak ortaya koyduğu teslimiyetçi çizginin Kürt hareketi saflarında yarattığı fırsatı da kullanamadı. Emperyalistlerin zorlamasıyla bugünkü koşullarda atılacak her adımın, Kürt halk kitlelerince mücadelenin ürünü olarak görüleceği ölçüde ters tepmesi muhtemeldir.

Diğer taraftan bu sınırlarda atılacak adımlar, düzen açısından şoven milliyetçilik gibi toplumu yönetmede son derece etkili biçimde kullanılan bir silahı en azından bir süreliğine de olsa geri plana itebilir. Bu ise, sosyal-toplumsal mücadelenin gelişmesini ayrıca kolaylaştıracaktır. Türk işçi ve emekçilerinin şovenizmle zehirleme olanaklarının daralması yanında, ulusal sorunun burjuva çözümü olan bir sürecin sosyal sorunlarına zerrece merhem olmadığını gören Kürt emekçi halkı sosyal ve sınıfsal mücadelenin yolunun tutabilir. Bu, tersinden yine Kürt ulusal mücadelesine yeni bir itilim de sağlayacaktır. Mevcut sürecin nereye varacağını henüz net biçimde bilinmediği bir durumda bunları söylemek erken olabilir. Fakat belirtmek gerekir ki, düzen güçleri kendi cephelerinden durumu değiştirme yeteneğinden yoksun olsalar da tüm bu olasılıkları hesap etmektedirler.

Bu noktada asıl üzerinde durulması gereken konu, Kürt emekçi halkının düzen güçlerinin körüklediği hayallerle sersemletilmeye çalışıldığı gerçeğidir. Düzen cephesi bu açıdan ne kadar etkili olursa o denli “çözüm”e ulaşacağını düşünmektedir. Çünkü, düzenin hedefi Kürt sorununa çözüm bulmak ya da akan kanı

durdurmak değil, Amerikan emperyalizminin bölgesel stratejileri doğrultusunda içeriye çeki düzen vermek, böylelikle üstleneceği görevlerde elini rahatlatmaktır. Somutta Amerikan ordusunun Irak’tan çekilmesinden sonra ABD hesabına boşluğu doldurmak üzere bölgeye yerleşmenin siyasal koşullarını hazırlamaktır. Konu üzerine yazan bir burjuva yazarı durumu, “Kürtleriyle barışık bir Türkiye kanatlanır uçar, ve o zaman bölgesel ve uluslar arası bir güç haline gelir” biçiminde izah ederek “açılım”ın sahip olduğu bu “stratejik ufuk”a işaret etmektedir.

Dolayısıyla Kürt halkı, emperyalist stratejilerin bir gereği olarak gündeme getirilen, dahası polis akademilerinde hazırlanan ve İçişleri Bakanı tarafından yönetilen çözüm planlarına itibar etmemelidir. Tüm bunlar haklar ve özgürlükler adına ne kadar laf edilirse edilsin ve hangi adımlar atılırsa atılsın düzen güçlerinin gerçek niyetlerini ortaya koymaktadır. Emperyalistler ve işbirlikçileri gerici çıkarlarının peşindedirler. Bunun için Kürt sorununu kalıcı ve köklü biçimde çözemezler. Çözüyor muydu her durumda onu daha ağır ve köklü sorunlarla yüz yüze bırakırlar.

Her şeye rağmen bugün çözüm adı altında gündeme getirilen “açılım”lar Kürt burjuvazisinin siyasal özlemlerine yanıt verse bile, Kürt işçi ve emekçilerinin talep ve ihtiyaçlarını karşılayamaz.

Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal taleplerini tam olarak karşılamak ve Kürt sorununu kalıcı ve köklü biçimde çözmek ancak; her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması, Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkının tanınması, tüm dillerin tam hak eşitliğinin sağlanması, zorunlu devlet dilinin kaldırılması, herkese kendi anadilinde eğitim hakkının tanınması ve tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağının tanınmasıyla mümkündür.

Amerikan emperyalizmi ve burjuvazinin ise gündeminde böyle bir çözüm yoktur. İşçi sınıfının bu devrimci çözüm platformunu hayata geçirebilmek için ise kararlı bir devrimci mücadeleden başka bir yol yoktur.

Düzenin gerici güçleri “Kürt açılımı” üzerinden kapişıyor...

“Kürt açılımı” üzerinden başlayan tartışmalar, yeni boyutlar kazanarak devam ediyor. Ankara’daki Amerikancı rejimin temel güçlerinin gündeminde olan sorun, farklı yaklaşımlara konu olsa da, 80 yıllık ırkçı-inkarcı resmi devlet politikasının iflas ettiğini, gelinen yerde tüm taraflar kabul etmiş görünüyor.

Kürt sorununda resmi devlet politikasının iflası, Amerikan çözüm planının uygulama aşamasına geçmesiyle resmen teyit edildi. Gericici düzen partileri arasındaki dalışın sertleşmesi, Kürt sorunu konusunda ikame edilecek yeni politikanın kapsamı konusundaki anlaşmazlıktan kaynaklanıyor. ABD ile işbirlikçi tekelci burjuvazinin taleplerini karşılamak, gelecek seçime dönük hesaplar ile diğer kirli çıkarlar çatışmanın sertleşmesine yol açıyor.

Sermaye düzeninin halihazırdaki icra kurulu olan AKP hükümeti, zorunlu olarak düzen güçleri arasında “en gerçekçi” çizgiyi temsil ederken, TÜSİAD ile burjuvazinin diğer kesimleri hükümeti onaylıyor. Bir süre önce yapılan açıklama ile sınırları çizen Genelkurmay, “izleme” sürecine geçmiş görünüyor. Ana muhalefet partisi CHP, kısa süre önce dile getirdiği bazı söylemlerden çark ederek rotayı faşist partiye doğru çevirmeyi tercih ederken, ırkçı-faşist çizgiyi temsil eden MHP ise, tam bir hezeyan içinde ırkçı-şoven söylemini gündem güne sertleştiriyor.

İcra kurulu AKP’den titrek adımlar...

Bir süre öncesine kadar faşist partinin “ya sev ya terk et” söylemine sarılabilecek noktada olan AKP hükümeti, bugünlerde devlet çizgisinin iflasını uygun bir dille anlatmak için uğraşılıyor. Zira AKP, egemenlerin ortak çabalarıyla yayılan şovenizm zehriyle sersemletilen toplum kesimlerinin tepkisinden çekiniyor. Son günlerde Tayyip Erdoğan ile yakın müritlerinin “bütün taraflarla müzakere ederek bu sorunu çözmek istiyoruz”, “bu sadece AKP’nin değil tüm Türkiye’nin sorunu”, “çözüm hükümet politikası değil, devlet politikası olmalı” türünden söylemlere sık başvurmaları, iğreti bir çözüm için olsa da Kürt sorununa el atmaktan duydukları korkunun boyutunu gösteriyor.

Bu korku, kirli savaşın olmasa bile sonuçlarının söylemde mahkum edilmesine de vesile oluyor. CHP-MHP ikilisinin İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın görüşme talebini reddetmeleri üzerine partililere uzun bir nutuk atan başbakan, “Kürt açılımı” ile ilgili şu ifadeleri kullandı, “...Türkiye enerjisini, bütçesini, kazanımlarını, bütün bunların ötesinde huzurunu, refahını, gencecik fidan gibi delikanlılarını teröre kurban etmeseydi, Türkiye son 25 yılını terörle, çatışmayla, olağanüstü hal ile faili meçhullerle, boşaltılan köylerle, üzerine ayyıldızlı bayrağımızın örtüldüğü tabut görüntüleriyle heba etmeseydi bugün nerede olurdu?...”

“...Ama şunu açıklıkla ifade edeyim, Kürt vatandaşlarımızın sorununu üreten siyasi zihniyetin, sorunu bu hale getiren politik yaklaşımı bizim sahiplenmemiz, paylaşmamız, sürdürmemiz mümkün değildir...” diye konuşan Tayyip Erdoğan, temsil ettiği Amerikancı rejimin resmi çizgisiyle araya bir sınır çekmeye çalışıyor. Ancak geçmiş çizgiyle araya mesafe koyan başbakan, ırkçı-inkarcı politikayla hesaplaşmaktan kaçınmakla kalmadı, sözünü ettiği suçları işleyen devlete dair tek kelime etmedi. Çünkü AKP ile şefi Tayyip Erdoğan da devletin Kürt halkına

karşı yürüttüğü kirli savaşa destek verenler arasındaydı; dolayısıyla ırkçı-inkarcı çizgiyle temelden hesaplaşmak ne Erdoğan’ın ne dinci gericiliğin harcıdır. Bu şartlar dinci gerici hükümet, en iyi ihtimalle kıyısından köşesinden kırılmış Amerikan çözüm planını - elbette Washington’dan destek almak şartıyla- uygulayabilir ancak.

Şovenizm ipine sarılan CHP, resmi çizgisinin iflasını hazmedemiyor

CHP’nin şefi Deniz Baykal, haftalar önce Kürt sorunu konusunda farklı bir söylem tutturma çabası içinde görünüyordu; ancak hükümetin Amerikan çözüm planını fiilen gündemine alması ile ani dönüş yaptı. CHP şefinin kolaylıkla çark etmesi, önceki söyleminin sahte olduğunu ortaya koydu.

Fakat “cumhuriyeti kuran parti” olmakla övünen CHP’nin sorunu sahte söylemden ibaret değil. Son dönemde ırkçı-şovenizm ipine iyice tutunan bu parti, Kürt sorununa iğreti de olsa olası bir çözümü savunduğunda, tutunacak yeni bir ipe ihtiyaç duyacak. Oysa sosyal veya demokratik değerlerle herhangi bir bağı kalmayan bu parti için tutunacak yeni ip bulmak kolay değil.

CHP’nin hazmetmekte güçlük çektiği esas sorun ise, Kürt sorunu konusunda iflas eden resmi devlet çizgisinin, aslında bu partinin de resmi çizgisi olduğu gerçeğidir. Bu olgu, iğreti bir çözüme bile karşı çıkan CHP’yi AKP’nin gerisine düşürmekle kalmıyor, ırkçı söyleme sarılmasını zorunlu kılıyor. Kürt halkını etnik kimliğe hapsedmeye çalışan bu gerici zihniyet, her halkın en doğal hakkı olan anadilde eğitimi bile reddederek çağ dışı bir görünüm sergiliyor.

İrkçı-şovenizmden güç alan MHP’nin çöküş hezeyanı

İrkçı faşist söylemini esnetmekten geri duran faşist parti, Kürt sorununun çözümüne dair tartışmaların başlamasıyla bildik zehirli şovenist söyleme sarıldı. Etrafa kan ve irin sıçratan nutuklar atan faşist partinin şefleri, tam histerik bir ruh hali içinde görünüyorlar. Başbakan’ın bile, “MHP kanla beslenen siyaset yapıyor” açıklamasına vesile olan bu ırkçı histeri, faşist parti şeflerinin açmazına işaret ediyor.

MHP’nin histerik söylemini, genlerine kadar işleyen

ırkçı/şoven zihniyetten bağımsız düşünmek mümkün değil elbet. Ancak faşist şeflerin hezeyan içine sürüklenmesi, Kürt sorununa önerilen Amerikan çözüm planının uygulanabilmesi durumunda, MHP’nin kayda değer bir güç kaybına uğrayacağını hissetmelerinden kaynaklanıyor. Faşist partinin özellikle Abdullah Öcalan’ın Türkiye’ye teslim edilmesinden sonra güçlendiği dikkate alınır, şeflerin telaşı daha kolay anlaşılır. AKP’nin “Kürt açılımı”nı “vatanın bölünmesi” olarak değerlendiren faşist şefler, MHP’nin çöküş sürecine girmesini önlemek için kirli savaşın devam etmesi gerektiğini savunuyor. MHP’nin tutumu bir kez daha gösterdi ki, düzenin siyaset arenasındaki faşist partiler ancak kan ve irinle beslenebiliyorlar.

TÜSİAD kodamanları “yeni pazarlar”a ulaşma derdinde

Kürt halkının, devletin baskı ve zulmüne maruz kalması, kasalarını doldurmaktan başka şey düşünmeyen patronların umrunda değil. Buna rağmen büyük patronlar, Kürt sorununa önerilen Amerikan çözüm planını uygulamaya koyan AKP hükümetini destekliyorlar. Diğer düzen partilerinin de sürece katılmasını isteyen TÜSİAD kodamanları, Amerikan çözümünün egemenler arası siyasi bir gerilime yol açmadan sonuca götürülmesini istiyor.

Doğası gereği kapitalistler, ezilen halkların sorunlarıyla ilgili değil; oysa kirli savaşa aktarılan 200 milyar dolar civarındaki kaynak onları fazlasıyla ilgilendiriyor. Sermaye kodamanlarını ilgilendiren bir diğer konu ise, fiili savaş alanına dönüştürülen Kürt coğrafyasını “ulusal pazar”a entegre etmektir. Amerikan çözüm planının gelişimine bağlı olarak Suriye, Irak ve İran’la sınır ticaretini geliştirmek, kapitalistlerin diğer beklentileri arasındadır. Bu hesaba göre Türk burjuvazisi, Kürdistan coğrafyasının tüm pazarlarına ulaşma şansı yakalayacak.

Amerikancı rejimin son günlerdeki toplam tablosuna bakıldığında, devletin temel gücü olan ordunun “Kürt açılımı” tartışmalarına pek katılmadığı gözleniyor. Fakat bu “pasif” görünüm aldatici olmamalı; zira egemenler arası rant ve iktidar savaşında mevzi kaybeden ordu, iğreti çözüm planını baltalamazsa eğer, birçok noktada kırılması için uğraşacaktır.

Düzen içi çözüme endekslenen Kürt siyasi çevreleri ise, daha iyimser bir havaya girmiş görünüyorlar. Özellikle Tayyip Erdoğan’ın DTP ile görüşmesi, ardından ise konuyla ilgili yaptığı uzun açıklama, düzenden beklentileri güçlendirdi. Daha iyimser olduklarını dile getiren bu çevreler, Kürt halkında da benzer beklentiler olduğunu savunuyorlar. Bunlara göre Kürt halkının da düzen içi çözüm beklentisi güçleniyor.

Belirtmek gerekiyor ki, Amerikan çözüm planı uygulanabilse bile, Kürt işçi ve emekçilerinin sorunlarında kayda değer bir değişiklik olmayacak. Çözümü savunur görünen AKP hükümetinin devlet terörünün dozunu giderek artırdığı dikkate alındığında, özü itibarıyla demokratik olan Kürt sorununu nasıl bir “çözüm”e kavuşturacağını tahmin etmek güç olmasa gerek.

Kürt işçi ve emekçileri için gerçek çözüme, ancak Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik/devrimci mücadele yükseltilebilir!

3. Ergenekon iddianamesinde olanlar, olmayanlar...

Kontrgerilladan hesabi işçi sınıfı soracak!

Ergenekon soruşturmasının 3. iddianamesi 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kabul edildi. İddianame 28 Şubat sürecinin MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınç, eski Özel Harekatçı İbrahim Şahin, rektör Mehmet Haberal ve Yalçın Küçük'ün de aralarında bulunduğu 37'si tutuklu 52 sanığı kapsıyor. Önemli iddialara yer verilen bu iddianamede de, öncekilerde olduğu gibi "kontrgerilla" örgütlenmesi es geçiliyor.

İddianamenin giriş bölümünde Ergenekon çerçevesinde daha önce yapılan soruşturmalar ve açılan davaların özetlendiği, Ergenekon'un gerçekleştirmeyi planladığı ve gerçekleştirdiği eylemler, suikast planları ve el konulan silahlar anlatılıyor. İddianamenin ikinci bölümünde ise, şüphelilerin bireysel durumları ele alınıyor, isnat edilen suçlar ve uygulanması talep edilen yasa maddelerine yer veriliyor.

3. iddianamenin kilit ismi, İbrahim Şahin. İddianameye göre Şahin'in evinde suikast planları ele geçirildi. Şahin'e bağlı 12 suikast timinin olduğu ileri sürülüyor. Bu timlerin içinde muvazzaf subayların da yer aldığı belirtiliyor.

İddianamede Yalçın Küçük'ten ele geçirilen bazı el yazısı notlar ise, "Ergenekon'un PKK ile ilişkisi" iddiasıyla delil olarak sunuldu.

Bülent Ecevit rahatsızlandığında Mehmet Haberal'ın sahibi olduğu Başkent Üniversitesi'nde tedavi görmüştü. İddianamede Ecevit'in burada sağlık bakımından bilinçli müdahalelere uğradığı öne sürülüyor. İddianamede Ali Balkız ve Kazım Genç müşteki, Minas Durmazgüler ile Mesrob Mutafyan mağdur olarak yer alıyor.

Ergenekon'un üçüncü iddianamesine eski Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün ifadesi de girdi. Özkök'ün, "Ayışığı ve Yakamoz konularını biliyordum. Bilgi geliyordu, ancak delil bulamadığım için işlem yapmadım" ifadeleri iddianamede yer alıyor.

Her satırından, her bölümünden ciddiyetsizlik akan iddianamede olanlardan çok nelerin olmadığı daha önemli. İddianamenin asıl niteliğini anlamak için, iddianamede olanlardan çok, olmayanlara bakmak gerekir.

Tıpkı öncekilerde olduğu gibi, bu son iddianamede de dikkat çeken nokta, kontrgerillayı vareden politikaların, maddi güç ve ilişkilerin olmamasıdır. Örneğin, iddianameyi hazırlayanlar kontr-gerilladan bahsederken sadece Türkiye'de değil, dünyanın birçok ülkesinde belgelenmiş NATO ve CIA gerçeğini iddianameye koymamışlardır.

Oysa bu gerçek o kadar açıktır ki, "Seferberlik Tetkik Dairesi" ve sonrasında "Özel Harp Dairesi" adı altında örgütlenen kontrgerillanın resmi bürosu, yıllarca Ankara'da JUSMAT'ın (Amerikan Yardım Örgütü) binasındaydı. Keza, 1974 yılına kadar da kontrgerilla elemanlarının maaşları CIA tarafından karşılanmaktaydı. Söz konusu iddianame, kontrgerillaya ilişkin tüm bu temel gerçekleri görmezden geliyor.

Aynı tutum, NATO için de geçerlidir. Yine resmi belgelerle açıktır ki, kontrgerillanın kuruluşu, NATO'da alınan kararlar sonucudur. Oysa iddianame, bu temel gerçeği de görmezden geliyor.

Tüm bunlar hiç de rastlantı değildir. Zira, iddianameyi hazırlayanlar, sermaye devletinin bir parçasıdır. Onlar, CIA'nın ve NATO'nun karşı-devrimci savaşını onaylayan ve savunan, onların bu amaçla oluşturduğu örgütlenmeleri savunan bir geleneğin mirasçısıdır. Onlar, CIA'nın ve NATO'nun kontrgerillaları örgütleyerek işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı gerçekleştirdiği karşı-devrimci saldırganlık politikasının içindedirler. Zaten Ergenekon'un kontrgerilla ile hesaplaşma gibi bir amacı da yoktur.

İddianameye göre, Ergenekon'un devletin hiçbir resmi kurumuyla irtibat ve alakası yoktur(!) Ergenekon'un MİT'le, polisle, jandarmayla, TSK'yla irtibat ve alakası yoktur(!) Bu ülkede 17 bini aşkın faili meçhul cinayet olduğunu resmi rakamlar söylüyor. Eğer ki MİT, polis, jandarma, TSK kontrgerillayla irtibat ve alakalı değil idilerse, bunca faili meçhul cinayet olurken neredeydiler? Yüzlerce insan bunlara rağmen mi kaybedildi? Yüzlerce infaz, MİT'in, polisin, jandarmanın, TSK'nın dışında mı yapıldı?

Ergenekon davası savcılarını, gerçeklerle alay ediyorlar!

Açıktır ki, iddianame, burada da sermaye devletinin işlediği suçları örtbas ederek onu korumaya çalışıyor. Oysa, kontrgerilla hiçbir ülkede bir devlete dayanmaksızın boşlukta durmaz. Eğer bir kontrgerilla yapısı, neredeyse 60 yıldır dokunulmaz olarak duruyorsa, 60 yıldır politikalarını kesintisiz sürdürebiliyorsa, 60 yıldır bu devletin yöneticilerinden

hiçkimse onlara yaptıklarının hesabını sormamış ve hala da sormuyorsa, bu durum, o ülkede kontrgerillanın devletin bir parçası olduğunun açık bir kanıtıdır.

İddianame, kontrgerillanın işkencelerin, katliamların, gözaltında kayıpların temel sorumlularından olduğundan hiç söz etmeden yüzlerce sayfa yazmayı becermiştir. İddianamede yüzlerce kayıp, yüzlerce infaz, onlarca kitle katliamı yoktur.

Öncekiler gibi, son Ergenekon iddianamesi de düzen içi çatışmanın bir ürünü olduğundan, karşımıza işte böyle ucube bir kontrgerilla şeması çıkmıştır: Ergenekon'un devletle irtibat ve alakası yok. Ergenekon'un Kürdistan'la ilgisi yok... Ergenekon'un infazlarla, kaybetmelerle ilgisi yok... Bu Ergenekon'da polis yok, MİT yok, JİTEM yok... Bütün bunlar, düzen içi it daşının son Ergenekon İddianamesi'nde de ifadesini bulmasıdır.

Kontracıların işçi sınıfı, emekçi kitlelere, Kürt halkına ve devrimcilere yönelik işlediği tek suç yoktur bu iddianamede... Ergenekon masalları, Ergenekon'u, kontrgerillayı ve daha temel olarak da sermaye devleti gerçeğini perdeleyen bir iddianame olarak ortaya çıkmıştır. Öyleyse, şu belirtilmelidir ki, Ergenekon davası hiçbir demokratik içerik taşımamaktadır. Bu konuda en küçük bir hayal beslenmemelidir.

3. Ergenekon iddianamesi de gösteriyor ki, kontrgerilladan hesabi ancak devrimci işçi sınıfı ve emekçi kitleler sorabilir. Bu hesap, sadece Tuncer Kılınç, İbrahim Şahin vb. birkaç faşistten ve ordu yalakalığı ile öne çıkan, fakat daha tali bir yerde duran Yalçın Küçük gibilerden değil, tüm bu pisliklerin kaynağı olan sermaye devletinden sorulmalıdır. Temel bakışımız, sivrisineklerle değil, onları vareden bataklıkla uğraşmak olmalıdır!

Mamak 6. Kültür ve Sanat Festivali başarıyla gerçekleştirildi...**Binlerce emekçi festivalde buluştu!**

Mamak İşçi Kültür Evi tarafından “**Kapitalizm kriz, işsizlik, yoksulluk, yozlaşma ve savaş demektir... Karanlığa ışık, sessizliğe çığlık olacağız**” şiarıyla örgütlenen Mamak Kültür Sanat Festivali’nin 6. sı, 7-8-9 Ağustos tarihlerinde başarıyla gerçekleştirildi.

Festival açılış etkinliğine 2000 kişi katıldı

Açılış öncesinde sabah saatlerinden itibaren festival alanında yoğun bir hazırlık yapıldı. Standların ve platformun kurulması, ses düzeninin ayarlanması, alan düzenlemesi, pankartların asılması ile hazırlıklar tamamlandı.

Festival alanında 3 gün boyunca sürecek olan çocuklarla doğaçlama çalışması saat 18:00’de başladı.

Sahneye festivalin ana şiarının yazılı olduğu bir pankart asıldı. Ayrıca, “Pazarlarda köle, işçi simsarlarının elinde kiralık mal olmayacağız - Kölelik yasasını parçalamak için mücadeleye”, “Bir bardak temiz su bile sosyalizmde”, “İşten atılmalara ve kölelik yasalarına karşı örgütlü mücadeleye”, “Bir bardak temiz su bile sosyalizmde” yazılı pek çok pankartla alan donatıldı.

İlk gün İşçi Kültür Evi, Eksen ve Dayanışma standları açıldı. Festival süresince Kızıl Bayrak ve Mamak Türküsü yaygın bir şekilde kullanılarak emekçilere ulaştırıldı.

İlk gün açılış etkinliği teknik sorunların giderilmesiyle birlikte saat 19.30’da başladı. Programda önce Mamak İşçi Kültür Evi’ni ve festivali anlatan bir sunum yapıldı. Ardından “Yeryüzü Aşkın Yüzü” isimli sokak oyunu sergilendi. Beğeni ile izlenen oyunun ardından Ankara Üniversitesi yemekhane işçisi **Muharrem Şahin** türküleriyle sahnede yerini aldı. Oldukça beğeni toplayan Muharrem Şahin’in ardından Hiroşima ve Nagazaki’ye emperyalistler tarafından atılan atom bombasının yıl dönümü anısına **İşçi Kültür Evi Şiir Atölyesi** bir dinleti sundu. Dinletinin sonunda şiir atölyesinin 7 yaşındaki bileşeni tarafından okunan Nazım’ın “Japon Kızı” isimli şiiri ilgiyle dinlendi.

Ardından direniş geleneğinin kültür sanat mücadelesindeki taşıyıcısı olarak Mamak İşçi Kültür Evi temsilcisi sahneye davet edildi. Yapılan konuşmada festivalin ilk gününde bir kez daha “gündüzünde sömürülme gecesinde aç yatılmayan bir dünya” mücadelesine çağrı yapılarak “kardeşlik sofrasının 6. sına hoş geldiniz” denildi. Kapitalizmin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarından bahsedilerek sermaye iktidarına karşı örgütlenme ve birleşme çağrısı yapıldı.

Malik İnci’nin ezgilerinin ardından **Gökhan Kılıç** türküler ve halaylarla sahnede yerini aldı. Emekçilerin çektiği halayların ardından “**Direnen Sanat Direnen Sanatçı**” adlı belgesel gösterildi. Dünyada ve ülkemizde devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen devrimci sanatçılar anıldı. Parkta yaşanan aydınlatma sorunundan kaynaklı sinevizyon gösteriminin izlenmesi zorlaşırken gösterim ilgi ile takip edildi. Festivalin ilk gün açılış etkinliği burada sona erdi.

İlk gün etkinliği 2000’i aşkın emekçinin katılımı ile kitlesel bir şekilde başladı.

Festivalin 2. gününde baskılara karşı dayanışma ruhu öne çıktı

Festivalin 2. günü, Festival Hazırlık Komitesi’nin ilk günü ele alan değerlendirme toplantısı ile başladı. Ardından programa yönelik son hazırlıklar tamamlandı. Program saat 19:30’da başladı. Kapitalist sistemin bir bütün olarak insanlığı sürüklediği yıkımdan bahsedilen sunumun ardından **Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi** türkü ve marşlarıyla sahnede yerini aldı.

Ardından sahne alan Ve Sanat Tiyatrosu “Amigo” isimli komedi oyunla oldukça ilgi çekti.

Ardından **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** tarafından festivali ve Mamaklı emekçileri selamlayan bir konuşma gerçekleştirildi. Kapitalist sistemin yıkımı karşısında işçi ve emekçileri mücadeleye ve örgütlenmeye çağıran konuşma emekçilerin alkışlarıyla desteklendi. Konuşmanın ardından **Aşık Fakir, Umut Yurdusar** ve **Yeter Sarıates** türküleriyle sahnedeki yerlerini aldılar.

Daha sonra **Mamak İşçi Kültür Evi** adına yapılan konuşmada ise, krizin faturasına karşı örgütlenme ve direnme çağrısı yapıldı. Bedrettinler’den Denizler’e, Mahirler’den İbolar’a, Habipler’e, Ümitler’e, Haticeler’e kadar insanın insanı sömürmediği bir dünya mücadelesinde ölümsüzleşenlerin ideallerini geleceğe taşıma çağrısı yapıldı.

Bu sırada elektriklerin kesilmesi üzerine festivale katılan emekçilerde büyük bir öfke oluştu. Alanın karanlığına karşın 600-700 kişilik bir kitlenin bulunduğu alanda Mamak İşçi Kültür Evi tarafından yapılan “*Bizleri asarak, kurşunlayarak yok edemediniz. Bizim gelecek güzel günlere olan inancımız ve mücadele kararlılığımız burayı aydınlatıyor. Bu alanı karanlığa boğarak devrimin ve sosyalizmin sesini engelleyemediniz, engelleyemezsiniz. Karanlığa ışık sessizliğe çığlık olacağız*” sözleri ile biten konuşma büyük bir alkış aldı. Işıklıdırma sorununu çözmek için emekçiler seferber olurken devlete karşı büyük bir öfke hakimdi. “Biz ne yaparlarsa yapsınlar buradayız” diyerek kürsüye gelen emekçiler soruna çözüm aramaya çalıştılar. Festivale katılan emekçilerin sadece küçük bir bölümü kesintiden kaynaklı olarak alandan ayrılırken destek için sonradan gelen pek çok emekçi oldu. Belirtmek gerekir ki bu sırada da etkinlik

programının akışı devam etti.

Aydınlatma sorununun çözülmesi ile birlikte program sürdü. Kürsüden örgütlenme ve yan yana gelme, Mamak İşçi Kültür Evi atölye çalışmalarına katılma çağrısının yapılmasının ardından **Volkan Yaraşır** sahneye davet edildi. Yaraşır’ın konuşması oldukça ilgi çekti. Konuşmasında örgütlenmenin ve festivaldeki birlikteliğin öneminden bahseden Yaraşır, kapitalizmden kurtulmadıkça işçi sınıfının kölelik zincirlerinden kurtulamayacağını ifade ederek işyerlerindeki örgütlenmenin yacıklığından bahsetti.

Bu coşkulu konuşmanın ardından **Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Atölyesi** yoksulluğu ve sefaleti anlatan bir gösterim sundu. Devrim ve sosyalizmin güncelliği ve yacıklığı konuşmalarda sıklıkla vurgulandı.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi’nin söylediği halay parçalarıyla festivalin 2. gün etkinliği sona erdi. Program sonrasında festival alanında gece nöbet tutan Kültür Evi çalışanlarının türkülerine katılan ve sıcak çaylarını paylaşan, pek çok katkıda bulunan emekçilerle yapılan sohbetlerle 2. gün sona erdi.

İlk gün olduğu gibi 2. gün de Eksen Yayıncılık, İşçi Kültür Evi ve Dayanışma Standları açıldı. Mamak Türküsü ve kölelik yasası konulu BDSP bildirisi dağıtıldı, Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi. Mamak İşçi Kültür Evi atölyelerine katılım standının yanı sıra alanda yapılan sohbetlerle emekçiler Kültür Evi’ne sahip çıkmaya çağrıldı.

Ve Sanat Tiyatrosu’nun desteğiyle 2. gün de festival alanında çocuklar için yaratıcı drama çalışmaları gerçekleştirildi.

Festival’in 3. günü yürüyüşle başladı, coşkulu halaylarla sona erdi

3. gün programı, Mamak İşçi Kültür Evi’nden Tek Mezar Hacı Bektaş Veli Parkı’na yapılan yürüyüşle başladı. Yürüyüşte “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz” pankartı taşındı ve sıklıkla “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Deniz, Mahir, İbo, Mazlum Doğan, Kemal Pir, Habip, Ümit, Hatice, Hüseyin yoldaş yaşıyor- Devrimciler ölmez, Devrim davası yenilmez!”, “Krizin yükü patronlara!” sloganları atıldı. Ajitasyon konuşmaları yapılarak emekçiler festivalin son gün etkinliğine davet edildi.

Bir gün önceki elektrik kesintisi teşhir edildi. Emekçiler camlarına çıkarak alkışlarla yürüyüşe destek verdiler. Festival alanında atılan sloganlarla yürüyüş sona erdi.

Son gün etkinliği açılış konuşmasıyla saat 19:00'da başladı. Açılış konuşmasında gündüzünde sömürülmeyen gecesinde aç yatılmayan bir dünya mücadelesinde Kültür Sanat Festivali'nin örgütlenme çalışmalarından bahsedildi. İlme ilmek örülen festivalin 3. gün etkinlik programından söz edildi. Ardından Kürtçe halaylar ve türkülerle **Grup Ütopya** sahnede yerini aldı. Çekilen halaylar ve hep birlikte söylenen türkülerin ardından Kızıl Bayrak'ın 15. yılı vesilesiyle bir konuşma gerçekleştirildi.

Ardından **Ankara Emekçi Kadın Komisyonları** adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada krizin emekçi kadın üzerindeki yıkımından, kriz bahanesiyle ilk önce kadınların işten çıkarıldığı ya da daha düşük ücretlerle çalıştırılmaya çalışıldığı söylenirken, çözümün ve tek kurtuluşun örgütlü mücadelede olduğu vurgulandı.

Kürsüye davet edilen **Ekim Gençliği** ise, işsizlik ve geleceksizlik üzerine bir konuşma gerçekleştirdi. Son dönemde harç paralarına yapılan zamlarla işçi ve emekçi çocuklarının okuma oranının gittikçe düştüğü ve parasız olması gereken eğitim haklarının engellendiği vurgulandı. Konuşma "gençlik gelecek, gelecek sosyalizm" sloganıyla son buldu.

Ekim Gençliği'nin ardından kürsüye **Liselilerin Sesi** davet edildi. Liselilerin Sesi temsilcisi, okullarda yaşanan baskı, çürüme ve yozlaşmadan bahsetti. Bir yandan ÖSS stresıyla uğraşırken bir yandan da bu çürümeyle mücadele ettiklerini vurguladı ve mücadele etmeden bir çözümün olmadığını belirtti. Yaz döneminde gerçekleştirdikleri Devrim Okulu'na tüm liselileri davet etti.

Konuşmaların ardından sahneye **Grup Kibele** çıktı. Grubun söylediği Türkçe ve Kürtçe ezgiler beğeniyle dinlenirken, kardeşlik halayları çekildi. Müzik dinletilerinin ardından Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun hazırlamış olduğu "Devrim Şehitleri Anması" gerçekleştirildi.

Anmada bu topraklarda, Bedrettinler'den, Mustafa Suphiler'den, Denizler'den, Mahirler'den, İbolar'a, 84'ten 96'ya cezaevi direnişlerinden Ulucanlar direnişine, Yeni Ekimler'in yaratıcılarından, Habipler'den, Ümitler'den, Haticeler'e kadar devam eden direniş geleneği anlatıldı. Dinleti sık sık alkışlandı. Bu sırada "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganı büyük bir öfkeyle atıldı.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi de şiir dinletisi sırasında devrim türküleriyle sunuma eşlik etti ve sunumun bitişinde "Bize ölüm yok" marşı hep birlikte ve coşkuyla söylendi. Bir saate yakın süren dinletinin ardından müzik atölyesi türküleri, marşları ve halay parçalarıyla 6. Kültür Sanat Festivali'nin kapanış etkinliğini gerçekleştirdi.

Mamak İşçi Kültür Evi Festival Komitesi

Ankara'da sınıf devrimcilerine yönelik devlet terörü!

Ankara'da Mamak İşçi Kültür Evi tarafından 7-8-9 Ağustos 2009 tarihlerinde başarıyla gerçekleştirilen Mamak Kültür Sanat Festivali'nin ardından devlet terörü devreye sokuldu.

Polisin festivalin 2. günü elektriği keserek ve abluka kurarak gösterdiği bu rahatsızlık festival çalışmasına katılan ve ona destek verenlere yönelik gözaltı terörüyle sürdü.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanlarının evleri festivalin ardından Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı ekiplerce basıldı. **Gülnür Ertaş** ve **Eda Ünal** isimli Kültür Evi çalışanları gözaltına alındı.

Ev baskılarının ardından polis İşçi Kültür Evi'ne de baskın düzenledi. Uzunca bir süre İşçi Kültür Evi'ni abluka altında tutan polis, kurumun bilgisayarlarına, arşivindeki bazı materyallere ve Eksen Yayıncılık kitaplarına el koydu.

Saldırı protesto edildi...

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanlarına yönelik devlet terörü İstanbul, Ankara ve Eskişehir'de gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

Saldırının gerçekleştiği gün **İstanbul**'da Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen BDSP'liler saldırıyı lanetledi ve gözaltıların serbest bırakılmasını talep etti. Eyleme DHF, Partizan, ESP, SGD, Kaldıraç, Öğrenci Kolektifleri, Alinteri, EHP, Tüm-İGD, Gençlik Muhalefeti ve Tecrite Karşı Sanatçılar destek verdi.

Burada BDSP adına yapılan açıklamada, Ankara Mamak'ta yaşanan devlet terörünün sermaye devletinin son dönemde yoğunlaştığı faşist baskı ve terörün bir parçası olduğu söylendi.

Açıklamada, sermaye devletinin baskılarının amacına ulaşamayacağı vurgulanarak faşist baskı ve terör karşısında devrimci mevzilere sahip çıkma çağrısında bulunuldu.

Basın açıklamasının ardından "Tecrite Karşı Sanatçılar"dan **Ruhan Mavruk** okuduğu şiirle eyleme destek verdi.

Baskınlar aynı günün akşamında **Tuzluca**'da gerçekleştirilen eylemle de protesto edildi.

Eylem, Tuzluca Meydanı'na kadar ıslık ve sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşle başladı. 50 kişinin katıldığı eyleme ÜİD-DER, AKA-DER, Alinteri, Halk Cephesi, Partizan destek verdi.

Eylemde okunan basın metninde ise Mamak İşçi Kültür Evi'nin kuruluş amacına ve yürüttüğü devrimci kültür sanat faaliyetlerine değinildi. Bu yıl 6. sı gerçekleştirilen Mamak Kültür Sanat Festivali'nin kapitalizmin yıkımının karşısına devrim ve sosyalizm mücadelesini koyduğu ifade edildi. Saldırıların bu mücadeleyi engelleyemeyeceği vurgulandı.

Ev baskınları ve gözaltı terörü **Eskişehir**'de de 12 Ağustos günü protesto edildi. Adalar Migros önünde saat 14.00'te gerçekleştirilen basın açıklamasına DPG, DHF, EHP, İHD, Halkevi ve ÖDP destek verdi.

Açıklamada sınıf devrimcilerine yönelik bu operasyonların toplumsal muhalefete dönük saldırılardan bağımsız olmadığı, son dönemde KESK'e, DTP'ye yapılan operasyonların, Genç-Sen'li öğrencilere yönelik gözaltı terörünün işçi ve emekçilerin ve öğrenci gençliğin haklı ve meşru mücadelesine dönük topyekün saldırının bir parçası olduğu vurgulandı.

Hiçbir saldırının işçi ve emekçilerin haklı ve meşru mücadelesinin önüne geçemeyeceği ve devrimci kültür-sanat faaliyetini engelleyemeyeceği vurgulanarak gözaltıların derhal serbest bırakılması istendi.

Açıklamaya yaklaşık 30 kişi katıldı.

Baskınlara, baskılara son verilsin, gözaltılar serbest bırakılsın!

Ankara polisi bugün sabah saatlerinden itibaren Mamak İşçi Kültür Evi'ne ve çalışanlarına yönelik baskınlar gerçekleştirdi. Saatler boyunca Kültür Evi'ni abluka altında tutan polis, kurum bilgisayarlarına ve arşivine el koydu. Evlerini basarak iki kurum çalışanını gözaltına aldı.

Son dönemde yoğunlaşan devlet terörünün yeni bir halkası olan bu saldırı, diğerleri gibi nedensiz değildir. Öyle ki, saldırı henüz birkaç gün önce Mamak İşçi Kültür Evi tarafından düzenlenen 6. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin akabinde gerçekleştirilmiştir. Çürümüş düzenin ve devletin emekçilere yönelik siyasal ve kültürel kuşatmasına karşı devrimci bir yanıt olan festival, daha devam ederken bir dizi saldırıya maruz kalmıştı. Bu saldırılarla Festival'e engel olamayan devlet, Festival'in hemen ardından sınıf devrimcilerine yönelik kapsamlı bir terör planını uygulamaya sokmuştur.

Bu saldırı, daha önce KESK'e yönelik baskından, grevci işçilere yönelik polis teröründen, devrimci-sosyalist basına yönelik kapatma ve toplatma saldırılarından, Kürt halkına yönelik "demokratik açılım" yaygarası eşliğinde yürütülen baskı ve terör saldırılarından bağımsız değildir. Amaç, ülkeyi dikensiz gül bahçesine dönüştürmek, toplumsal mücadele dinamiklerini ezmektir. Amaç, işçi sınıfı ve emekçi halkları teslim alabilmektir. Amaç, devrim ve sosyalizm mücadelesini güçsüz bırakmaktır.

Ancak, sermaye devleti ne yaparsa yapsın amacına ulaşamayacaktır. Dün olduğu gibi bugün de devrimci mevzilerimizi kararlılıkla savunacağız. Bizden kopardığı her yoldaşımızın yerini hemen dolduracağız. Mücadele azmimizi ve bilincimizi bileyeceğiz. Devrim ve sosyalizm bayrağını daha da yükseklerde dalgalandıracacağız.

Bununla birlikte bu faşist terör saldırısını püskürtmek ve saldırıya uğrayan devrimci mevzilere sahip çıkmak için tüm ilerici ve devrimci güçleri harekete geçmeye çağırıyoruz. Unutmamak gerekir ki, faşist terör dalgasını durdurmak ancak tek tek saldırıya uğrayan her bir mücadele mevzisini kararlıca savunmaktan, saldırıya uğrayan her devrimciyi ve ilerici insanı sahiplenmekten geçer. Bu bilinçle devrimci dayanışmayı yükseltelim. Faşist teröre dur diyelim.

Faşist baskı ve teröre son!

Gözaltına alınan devrimciler serbest bırakılsın!

Kahrolsun sermayenin faşist iktidarı!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

11 Ağustos '09

Hiçbir güç devrimci kültür sanat mücadelesini engelleyemez!

8 yıldır Mamak İşçi Kültür Evi Mamaklı emekçilerin özgür bir gelecek ve kardeşçe bir dünya mücadelesinde işçi sınıfının devrimci kültür sanat mücadelesini her türlü zor ve baskıya karşı büyütüyor. Bugüne kadar işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların ve çocukların yan yana gelerek çıkarsız ve karşılıksız bir dünyayı örmek için kurdukları Mamak İşçi Kültür Evi faaliyetlerine yönelik saldırılar sermaye düzeninin korkularının bir göstergesidir.

Mamak İşçi Kültür Evi açıldığından bugüne sayısız kez sermaye devletinin saldırısına uğramıştır. Ancak tüm saldırılara rağmen dostun ve düşmanın karşısında kültür ve sanat mücadelesinde devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını kararlılıkla taşımaya devam etti. Bu cüret ve kararlılık aynı zamanda ısrarlı bir devrimci kitle faaliyeti örülerek gösterildi. Sanatı, işçi sınıfının ve emekçilerin yaşamının bir parçası haline getirmek için her türlü olanağı seferber eden Mamak İşçi Kültür Evi 6 yıl önce yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı büyük bir mücadele mevzisi açtı. Bu mevzinin adı Mamak Kültür Sanat Festivali'dir. Festival bu yıl kapitalizmin yıkımının karşısına devrim ve sosyalizm mücadelesini koyarak emekçileri örgütlenmeye ve mücadeleye çağırmıştır. Kriz gündemi üzerinden örgütlenen festival insanın insanı sömürmediği bir dünya için halayların çekildiği, tiyatroların oynandığı, şiirlerin okunduğu, çocukların doğaçlama yaptıkları, sanatçı dostlarımızın ezgileriyle katıldığı büyük kardeşlik sofrası açmıştır.

"Karanlığa ışık sessizliğe çığlık olacağız" haykırışıyla örgütlenen yoksunluğun ve yoksulluğun karşısına eşitlik, kardeşlik ve dayanışmayı koyan, bu yıl 5000'e yakın emekçiyi yan yana getiren festival sermaye düzeni tarafından saldırıya uğramıştır.

Bu saldırı Bedrettinler'den, Pir Sultanlar'dan bugüne insanın insanı sömürmediği bir dünya özlemine yöneliktir. Bu saldırı Nazımlar'dan, Yılmaz Güneyler'den, Jara'lardan, Neruda'dan bugüne sanatı işçi ve emekçilerin kurtuluşu mücadelesinin bir parçası olarak gören anlayışa yöneliktir. Bu saldırı sınıf devrimcilerinin faaliyetine yöneliktir. Bu saldırı emeği sömürülen milyonların üzerindeki esaret bitmesin dindedir. Bu saldırı devrimci mücadeleye yöneliktir.

Mamak İşçi Kültür Evi bugün sabah saatlerinde polis tarafından ablukaya alınmış ve saatlerce arama yapılmıştır. Fotoğraflar, CD'ler, bilgisayar kasaları, Eksen Yayıncılık'a ait kitaplardan oluşan 6 koli ile kurumdan ayrılan sermayenin kolluk güçleri kurum etrafındaki afişleri sökerek saldırılarına kılıf bulmaya çalışmışlardır. Sabah erken saatlerde evleri basılarak gözaltına alınan Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı Gülnür ERTAŞ Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi'nin gitaristi ve kültür evi çalışanıdır. Eda ÜNALAN ise şiir atölyesinde yer almaktadır.

Bir kez daha buradan haykırıyoruz: işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlülüklerine saldırarak devrimci kültür sanat faaliyetimizi engelleyemediniz, engelleyemezsiniz. Biz topraktan, ateşten, demirden doğanların türkülerini söylemeye, sanatını yapmaya, kültürel birikimlerini paylaşmaya, Mamaklı emekçilerin ellerini birleştirmeye devam edeceğiz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın Mamak Kültür Sanat Festivali!

Yaşasın devrimci dayanışma!

Mamak İşçi Kültür Evi

Devletin zindanlardaki sessiz katliamı

Güler Zere'nin sağlık durumu gittikçe kötüleşiyor. Ancak tüm tepkilere rağmen devlet cephesinden olumlu bir adım atılmış değil. Son olarak TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı ve AKP Mersin Milletvekili Zafer Üskül, Zere'yi ziyaret etti. Bu ziyaret sonrası açıklama yapan Üskül, Zere'nin bulunduğu mahkûm koğuşunun koşullarının çok iyi olduğunu söyledi. Oysa kanser hastası olan İsmet Ablak ve kısa bir süre önce çok iyi olduğu söylenen bir başka mahkûm da koğuşunda hayatını kaybetmişti. Öte yandan hücreler için "5 yıldızlı otel" diyen zihniyet için şaşırtıcı olmayan bu son açıklama, devletin tepkiler karşısında bir şeyler söyleme zorunda kaldığını da göstermektedir.

Dün "yiyorlar, içiyorlar" diyen, tabutlukları ve hücreleri lüks oteller gibi gösteren devlet bürokratlarının şimdiki zaman zindan literatürü "koşullar iyi, yanlıcı bilgi veriliyor" şeklindedir.

Bugün 37 yaşında olan ve 14 yıldır tutuklu bulunan DHKP-C dava tutsağı Güler Zere üzerinden yaratılan duyarlılık dikkatleri yeniden zindanlara çekmiş bulunmaktadır. Elbistan E Tipi Kapalı Cezaevi'nde yatan kansere yakalanan Zere'nin yanı sıra bugün çoğunluğu F tiplerinde olmak üzere 19 tutuklu ve hükümlü ölüm sınırında bulunmaktadır. İHD'nin açıkladığı 2008 cezaevi raporuna göre zindanlarda 306 hasta tutuklu ve hükümlü bulunmaktadır.

Kırıklar 2 Nolu F tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan kan kanseri hastası A.Samet Çelik, Sincan Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunan Aygül Kapçak, Adıyaman E Tipi Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunan İsmet Ayaz, Elazığ E Tipi Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunan 85 yaşındaki Yusuf Kaplan, Sincan F Tipi Cezaevi'ndeki 7 yıldır mesane kanseri tedavisi gören ve bu güne kadar 30'a yakın ameliyat geçiren Erol Zavar, Bolu F Tipi Cezaevi'ndeki Murat Türk, Şirin Bozaçalı, Deniz Güzel, Cesim Kahraman, Ahmet Karaman, ileri derecede Hepatit B hastası Ali Baba Arı, F tipinde tutulmaması gerektiği yönünde doktor raporu bulunmasına rağmen tek kişilik hücrede kalan Sincan F Tipi Cezaevi'ndeki Mesut Deniz, Siirt E Tipi Kapalı Cezaevi'ndeki kanser hastası Aynur Epli, Gebze M Tipi Cezaevi'nde bulunan 62 yaşındaki Nure Sincar, Antalya L tipi Cezaevi'nde belinden aşağısı felçli İsmail Hakkı Kaya bu tutsaklardan bazılarıdır.

Yine 2008 yılında 37 tutsak çeşitli hastalıklar nedeniyle hayatını kaybetmiş bulunmaktadır. Sadece 2009 yılında 7 tutsak aynı nedenlerle hayatını kaybetmiştir.

Devrimci ve yurtsever tutsakları doktor raporlarına rağmen tahliye etmeyerek ölümüne sebebiyet veren Adli Tıp Kurumu, sıra İbrahim Şahin, Necmettin Erbakan, Arif Doğan, Ergenekon tutuklusuna paşalar vb. kişilere gelince birer birer tahliye kararları vermektedir. Elbette bunda şaşılacak bir şey de yoktur. Nazi faşizminin ölüm meleği Dr. Josef Mengele'nin yolundan giden Nur Birgen gibileri, bugün Adli Tıp Kurumu vasıtasıyla görevlerini icra etmeye devam etmektedirler. Engin Çeber örneğinde olduğu gibi işkenceyle öldüren de, hastalıktan öldüren de aynı devlettir.

Yanı sıra Kürt halkını kandırabilmek için medyatik "açılımlar" yapanlar, dağdakileri indirmek

istediklerini, barış ortamı yaratmak istediklerini söylemektedirler. Kürdistan dağlarında barış güvercinleri uçuracaklarını vaat edenlerin Kürdistan zindanlarındaki yurtsever tutsakları ölümüne gönderiyor olması da bir çelişki değildir. Devletin infaz sistemi tüm olağanlığıyla devam etmektedir.

Sermaye devleti için zindanlar, tümüyle haksız bir düzenin zor yoluyla devam ettirilmesinin bir başka yoludur. Sömürsüz bir dünya özleminin ifadesi olan direniş iradesinin kırılmak istendiği mekânlardır. Gerektiğinde katliamlar düzenlenir, avlularına darağaçları kurular. Ancak hiçbir yol ve yöntem, haklı bir dava uğruna verilen mücadeleyi yok etmeye yetmeyecektir. Bu amaçla devreye sokulan F tiplerinin de yetmediği görmelerindedir ki, sermaye devleti infazlarını, tutsakları ölümcül sağlık sorunlarına rağmen tahliye etmeyerek gerçekleştirmektedir.

Kendi ürünü olan krizle sarsılan kapitalist sistem, yaşadığı sarsıntıyla yaklaşmakta olan sonunu da görmüştür. Bu yüzden rejimi korumaya almak daha da önem kazanmıştır. Bir takım sözde açılımlara ve üfürülen demokrasi yalanlarına rağmen gizli denetimci devlet, açıktan açığa temel hak ve özgürlüklere saldırılar gerçekleştirilmekte, adaletsiz bir rejimin güvencesi olan polisiye önlemler tüm hızıyla sürdürülmektedir. Devlet terörüne yasal kılıflar da

peşi sıra devreye sokulmaktadır.

Devletin bir süredir emekçilerin gözlerinden uzak tutmayı başardığı zindanlar, yaşanmakta olan bu gerçeğin önemli bir parçasıdır. Kalın duvarların arkasındaki düzen gerçeği tüm yalınlığıyla gözler önündedir. Güncel Truva atı olarak AKP'nin dizginlerini elinde tutan sermaye sınıfı, burjuva demokrasinin sınırlarını bu aynı karede göstermektedir. Fabrikalarda olduğu gibi hapisanelerde de iki sınıfın iradesi doğrudan karşı karşıya gelmektedir.

Zindanlarda devrimci tutsaklara F tipi saldırısıyla birlikte dayatılan tecrit saldırısı devam etmektedir. Hapishanelerin bu sağlıksız koşullarında devrimci tutsaklar, direne direne yaşama tutunmaya çalışmaktadırlar. Sermaye, kalın duvarların arkasında kol gezen ölümleri emekçilerden saklamak için elinden geleni yapmaktadır. Ancak nafile. İnsanca yaşanabilecek bir geleceğe uzanan yol, içerde ve dışarıda hücrelerin parçalanmasından geçmektedir. Bu vesileyle içerisinin sesini dışarıya taşımak ve devrimci tutsakların tecride karşı verdiği mücadeleyi dışarıda büyütme önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Güler Zere'yi yaşatma mücadelesinin bir diğer önemli tarafı da budur.

Hapishanelerde devletin söndürmeyi başaramadığı direniş ateşini, duvarların bu tarafında da büyütelim.

Güler Zere ve tüm hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Sermaye devletinin kendisine muhalif her kesime yönelik uyguladığı baskı ve terör politikaları artarak devam ediyor. Kürt halkına yönelik imha ve asimilasyon, devrimcilere yönelik baskı ve baskınlar, işçi ve emekçilere yönelik kölece çalışma koşulları devlet terörü eşliğinde sürdürülüyor.

Muhalif kesimlere yönelik sürdürülen devlet terörü içeride, yani zindanlarda da planlı ve kapsamlı bir şekilde hayata geçiriliyor. Sermaye devleti, içeride de öldürmeye devam ediyor. 2000 yılından bu yana yüzlerce devrimciyi katledenler, hala kana doymuyorlar. Tecrit ve F tipi tabutluklarda bir ölüm daha istiyor kan emici zalimler. **Güler Zere**'yi de katletmek istiyorlar.

Buna karşılık; devrimci, ilerici kurum ve kişiler; günlerdir direnen, konuyu gündemde tutanlara da saldırmayı ihmal etmeyen sermaye devletine inat, Güler Zere'yi cellatların elinden çekip kurtarmaya, onu özgürlüğüne kavuşturmaya çalışıyorlar.

Güler Zere'nin hastalığı geç teşhis edildiği gibi, aylarca herhangi bir tedavinin mümkün olmadığı herkesçe bilinen mahkum koğuşunda tutularak tedavisi fiilen engelleniyor. **Güler Zere**, yalan ve demagogiler eşliğinde sessizce katlediliyor.

Sermaye düzeninin bekçileri kontrgerilla şefleri, Erbakan gibi "yetim hakkını" gaspedenler şaibeli raporlarla birer birer salıverilirken, iş Güler Zere gibi devrimcilere gelince değişiyor, aşağılık - iğrenç yüzlerini gösteriyor ve onları tüm dünyanın gözü önünde ölümüne yolluyorlar.

Adli Tıp, açıkladığı rapora Güler Zere'nin ölüm fermanını imzaladı. Çok açıktır ki, Adli Tıp Kurumu'nun Güler Zere için verdiği rapor bilimsel değildir. Gerçeğe aykırıdır. Siyasi kinle verilmiş bir

rapordur. Nur Birgen ve Adli Tıp Kurumu tüm kinlerini kusmuşlardır. Böyle yaparak aynı zamanda sorumluluğu da üstlenmiş oldular. Artık Güler Zere'nin yaşamından ve sağlığından onlar da sorumludurlar.

Görülüyor ki, kendi yasalarını bile hiçe sayan faşist bir rejimle karşı karşıyayız.

Bu rejim açısından önemli olan sermaye sınıfı ve onun çıkarlarıdır. Sermaye sınıfının çıkarları söz konusu olduğunda her türlü yasa ve anayasayı çiğnerken; iş devrimciler ya da işçiler-emekçiler söz konusu olunca kendi yasalarını çiğnemekten bile asla çekinmiyorlar.

Yok edilmeye çalışılan, öldürülmek istenen değerlerimizdir, insanlığımızdır. **Güler Zere** ve hasta tutsaklar şahsında tüm geleceğimize. Devrim ve sosyalizm mücadelemizdir.

Ancak şu bilinmelidir ki, hiç bir zulüm yanıtız kalmaz. Devrimcileri zindanlara atanlar ve onları ölümüne mahkum edenler, er ya da geç yaptıklarının hesabını vermektan kurtulamazlar! Yaşanan katliamların, cinayetlerin, tecrit ve işkencenin hesabını bu ülkenin devrimcileri, işçi ve emekçileri er ya da geç soracaktır. Bir kez daha yineliyoruz! Güler Zere ve hasta tutsaklar derhal serbest bırakılsın!

Güler Zere ve tüm hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

“Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”

Güler Zere'ye özgürlük çağrısı Taksim'de!

Güler Zere'ye Özgürlük Platformu 7 Ağustos akşamı gerçekleştirdiği kitlesel yürüyüşle Zere'ye özgürlük talebini bir kez daha yineledi. Eylemde devrimci tutsaklarla dayanışma ve devletin katliamcı kimliğine duyulan öfke öne çıktı.

Taksim Tramvay Durağı'nda biraya gelen bileşenler sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne yürüyerek Zere'ye ve hasta tutsaklara özgürlük talebini haykırdılar.

“Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartının açıldığı eylemde, Güler Zere'nin resimleri ile hasta tutsakların isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşındı. Sayısı kısa süre içerisinde bini aşan kitle bir süre Taksim Tramvay Durağı'nda bekledikten sonra İstiklal Caddesi'nde yürüyüşe geçti.

Yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Burada Av. Taylan Tanay, Güler Zere'nin babası Haydar Zere, Yazar Cezmi Ersöz ve Şair Ruhen Mavruk konuşma gerçekleştirdi. Yapılan konuşmaların ardından Av. Behiç Aşçı platform adına basın açıklamasını okudu. Zere'nin sağlık durumu hakkında bilgi veren Aşçı, Zere'nin göz göre göre katledildiğini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir: Güler Zere'ye özgürlük!

İzmir'de, hasta tutsakların serbest bırakılması için 7 Ağustos günü Alinteri, DHF, ESP, Halk Cephesi, Partizan, Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu ve destekçi olarak BDSP İzmir Adli Tıp Kurumu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada Güler Zere için cezaevinde kalabilir raporunun verildiği belirtildi. Hasta tutsakların keyfi bir şekilde tutukluluk hallerinin sürdüğü, ama Ergenekon sanıklarının basit rahatsızlıklar gerekçesiyle serbest bırakıldıkları ifade edildi. Kendine insanım diyen herkesin hasta tutsakların serbest kalması için harekete geçmesi çağrısı yapılarak açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bursa: “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”

Bursa'da, ÇHD çağrısıyla bir araya gelen devrimci, demokrat ve ilerici kurumlar, hasta tutsakların serbest bırakılması için 7 Ağustos günü bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Timurtaşpaşa duraklarında toplanan kitle, buradan Adli Tıp önüne doğru yürüyüşe geçti. Polislin yürüyüşü engelleme çabası kitlenin kararlı tutumu ile boşa düşürüldü.

Yürüyüşte, önde “Güler Zere'ye özgürlük / Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” yazan, arkada da hasta tutsakların isimlerinin bulunduğu ve altında “Öldürtmeyeceğiz” yazan iki ayrı pankart taşındı.

Adli Tıp önüne gelindiğinde ÇHD Bursa Şubesi Başkanı Av. Aslı Evke Yetkin basın açıklaması gerçekleştirdi. Adli Tıp Kurumu'nun teşhir edildiği açıklamada, hasta tutsakların durumu ile ilgili bilgi verildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Zere'nin sağlık durumu kritik!

“Güler Zere'ye Özgürlük Platformu” 6 Ağustos günü TMMOB MMO İstanbul Şubesi'nde Güler Zere'nin sağlık durumuna ilişkin bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Açıklamada Zere'nin ağır sağlık sorunlarına rağmen serbest bırakılmaması ve yaşamını kaybetmesi halinde sorumlularının Cumhurbaşkanı, Adalet Bakanı, Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu Başkanı, Elbistan Cumhuriyet Savcılığı ve Elbistan Hapishanesi görevlileri olacağı söylendi.

Platform adına basın açıklamasını gerçekleştiren Av. Behiç Aşçı, Türkiye hapishanelerinde ağır sağlık sorunları bulunan pek çok tutuklu ve hükümlünün ölüme terk edildiğini belirtti.

Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu'nun taraflı kararlarına bir yenisini eklediğini vurgulayan Aşçı, Güler Zere hakkında adeta idam hükmünün verildiğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir'de Zere'ye özgürlük çağrısı

Hasta tutsakların serbest bırakılması için Eskişehir'de 8 Ağustos günü yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Yürüyüş sonrasında yapılan basın açıklamasında devletin Güler Zere'yi ölüme mahkum ettiği vurgulandı ve şunlar söylendi: “Üniversite hastanelerinden alınan bağımsız ve objektif raporlar dikkate alınmalı, hasta tutuklu ve hükümlüler özgürlüklerine ve sağlıklarına bir an önce kavuşturulmalıdır. Aksi tutumun yeni ölümlere yol açacağı ve bunun sorumlusunun da siyasal iktidar olacağını kamuoyuna duyuruyoruz.”

Açıklama sonunda talepler yerine getirilene kadar eylemliliklerin devam edeceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

ATK önünde “özgürlük nöbeti”

Adli Tıp Kurumu önünde Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması için bir araya gelen kurumlar “Güler Zere'ye özgürlük için nöbetimiz. 1. gün” pankartını açarak, Güler Zere serbest bırakılana kadar, “özgürlük nöbeti”ne başladılar.

Basın açıklamasını Naciye Demir gerçekleştirdi.

“Özgürlük nöbeti”ne; etiğe, tıp bilimine, hukuka aykırı raporlar hazırlayan, bilimselliğini ve güvenilirliğini yitiren Adli Tıp Kurumu önünde başladıklarını belirten Demir, Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu'nun Güler Zere'nin hayatının tehlikede olduğunu kabul ettiğini, ancak buna rağmen tutukluluk halinin devamına karar verdiğini ifade etti. Bu karara itiraz edildiğini söyleyen Demir, savcılığın “hayati tehlikesi var” demesine karşın, ATK'nın dosyayı bir ay geçmesine rağmen incelememediğini söyledi.

Basın açıklamasının ardından şair Ruhan Mavruk, “Albatros” adlı şiirini okudu.

Ardından Avukat Kemal Aytaç, Ebru Timtik, Naciye Demir ve Oya Arslan, ATK'ya Güler Zere'nin dosyası hakkında bilgi almak için gittiler. Ancak, ATK Başkan ve Başkan Yardımcısı yerinde olmadığı için kendilerine Adli Tıp'ta muhatap olacak kimsenin olmadığını ifade edildiğini söylediler. Verilen bilginin ardından eylem sona erdi. Açıklamanın ardından Güler Zere serbest bırakılana dek “özgürlük nöbeti” ne başlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP'den “Özgürlük nöbeti” ziyareti

Güler Zere için başlatılan “Özgürlük Nöbeti”ne 12 Ağustos günü **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** destek ziyareti gerçekleştirdi. Ziyaret sırasında, başta Güler Zere olmak üzere hapishanelerdeki tüm hasta tutsakların derhal serbest bırakılması talebi yükseltildi.

Saat 15.00'te Çobançeşme otobüs durağında toplanan BDSP'liler, “Güler Zere serbest bırakılsın! Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük! / BDSP” pankartı ve dövizlerle Adli Tıp Kurumu önüne doğru yürüyüşe geçti.

Sloganlar eşliğinde Adli Tıp Kurumu önüne gelen BDSP'liler, yaptıkları ajitasyon konuşmalarıyla

devletin Kürt halkına, devrimcilere, işçi ve emekçilere yönelik baskı ve terörünü teşhir ettiler. Her türlü baskı ve engellemeye rağmen verilen mücadelenin devrim ve sosyalizmle taçlanana kadar devam edeceğini vurguladılar. Zere ve diğer hasta tutsakların serbest bırakılmalarını talep ettiler.

Basın açıklamasının ardından nöbet yeri ziyaret edildi, Güler Zere'nin son durumuna ilişkin TAYAD'lı Aileler'den bilgi alındı. Yapılan sohbetlerde Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması için mücadelenin büyütülmesi gerekliliğine işaret edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eğitimin ticarileştirilmesi öğretmenleri vuruyor!

Eğitimdeki özelleştirme saldırısı sadece öğrencileri değil, bu alanda çalışan emekçileri de derinden etkiliyor. Sermaye devletinin eğitim hizmetini kârlı bir sektör haline dönüştürmek istemesi öğrencilerin “müşteri” yerine konmasına, eğitim emekçilerinin de “ücretli köleler” olarak görülmesine yol açıyor.

Eğitim hizmetinin piyasacı bir anlayışla yeniden düzenlenmesinin sonuçlarından biri eğitim emekçilerinin çalışma koşulları ve özlük haklarına ilişkin bir dizi saldırının hayat bulması oluyor. Eğitim emekçilerine her geçen yıl biraz daha fazla “iş güvencesinden yoksun”, “örgütsüz” ve “vahşi bir rekabetin” hâkim olduğu çalışma koşulları dayatılıyor.

Sermaye devleti bu hedefler doğrultusunda pratiğe geçirdiği “ücretli”, “vekil” ve “sözleşmeli öğretmen” uygulamalarıyla hem eğitim emekçilerini kendi içinde ayırıştırarak bölmeyi hem de aynı işin daha ucuza yapılmasının koşullarını yaratarak “eğitim hizmetini” sermaye için hayli kârlı ve cazip bir “sektör” haline getirmeyi amaçlıyor.

İşte bu bilinçli politikalar doğrultusunda öğretmen açığına rağmen öğretmen atamaları Kamu Personel Seçme Sınavı’na (KPSS) tabi tutularak sınırlanıyor. Yani sermaye devleti üniversiteden mezun olan yüz binlerce öğretmen adayının kadroya alınmasını bilinçli bir tarzda engelleyerek onları “ücretli”, “vekil”, “sözleşmeli” öğretmen olmaya itiyor.

Bu gün Milli Eğitim Bakanlığı Personel Dairesi Başkanı’nın bile 140 bin öğretmen açığından söz ettiği bir yerde (sendikaların buna ilişkin açıkladığı rakam ise 400 bini bulmaktadır) KPSS’ye başvuran öğretmenlerin sayısı 250 binlerle ifade edilmektedir. KPSS önündeki tüm bu yığılmaya rağmen taban puanı tutturandan yalnızca 30 bin kişinin atamasının gerçekleşecek olması da sorunun boyutunu gözler önüne seriyor. Üstelik kadroya alınacak bu 30 bin öğretmenin yarısının da bir önceki dönemde “sözleşmeli” olarak çalışanlar arasından seçilecek olması, şimdilik 200 binin üzerinde olan “işsiz öğretmenler” sayısının her geçen yıl daha da

katlanarak artacağını gösteriyor.

Üniversiteden mezun olup da diplomalarını aldıkları halde öğretmenlik ataması için yıllardır bekleyen “işsiz öğretmenler”, mağduriyetlerini defalarca gerçekleştirdikleri eylemlerle kamuoyuna duyurmaya çalıştılar. Hatta bu yüzden psikolojisi bozulan sekiz öğretmen adayı intihar etti. Sermayenin sadık hizmetkârı Tayip Erdoğan bile bu sorunu bir seçim yatırımı olarak kullanmayı ihmal etmeyerek 2002’de KPSS’yi kaldıracağını vaat etmişti. Oysaki aradan geçen yıllarda ne KPSS kaldırıldı, ne de öğretmen adaylarının mağduriyetini gidermeye dönük adımlar atıldı.

Geçtiğimiz haftalarda “işsiz öğretmenler” bir kez daha yaşadıkları sorunları kamuoyuna duyurabilmek ve çözüm yolları bulmak için çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. “Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu” adı altında bir araya gelen eğitimciler, Ankara Abdi İpekçi Parkı’nda 3 gün boyunca açlık grevi yaptılar.

Eylemleri boyunca yaşadıkları sorunları ve Milli Eğitim Bakanlığı’nın eğitim alanında izlediği politikaları teşhir eden ve eleştiren eğitimciler, sorunlarına çözüm bulunmaması halinde daha büyük sosyal sorunların doğacağını ifade ettiler.

Platform adına yapılan açıklamada KPSS eşitsizliği eleştirilerek bu uygulamaya bir an önce son verilmesi talep edildi. İşsiz öğretmenler, birçok barajı, sınavı aşarak mezun oldukları halde atamalarının mesleki yeterliliği ölçmekten uzak bir sınav olan KPSS’ye tabi tutulmasının mantıklı hiçbir dayanağının olmadığını ifade ettiler.

Yine devlet tarafından KPSS’de taban puanı tutturamayan öğretmenlerin yetersizliği öne sürülürken, bu kesime “ücretli öğretmen” sıfatıyla kadrolu öğretmenlerle aynı işin yaptırılmasının gerçekte niyetlerin daha farklı olduğunu ortaya koyduğunu belirttiler. Bu durumun aynı fakülteden mezun olan bir kadrolu öğretmenin 1500 TL ücret alırken sözleşmeli öğretmen sıfatıyla çalışan öğretmenlerin 400–500 TL’ye çalıştırılması örnekleri üzerinden de görülüp, anlaşılacağı ifade edildi.

Hükümetin bir yandan KPSS ile öğretmen istihdamını bu kadar düşük tutarken diğer yandan Açık öğretim fakültelerine edebiyat, felsefe ve sosyoloji bölümleri açarak gençleri öğretmenliğe yönlendirmesini “umut tacirliği” olarak değerlendiren eğitimciler, iş bulamadıklarından, buldukları takdirde de iş güvencesinde yoksun, hiçbir sosyal hakkı olmadan düşük ücretler karşılığında ve de kendi branşları dışında çalışmaya zorlandıklarını belirttiler.

Platform aracılığıyla seslerini duyurmaya çalışan öğretmenlerin dile getirdiği tüm bu sorunlar, neoliberal saldırıların eğitim alanındaki yansımalarından başka bir şey değildir. Yaşananlar, hükümetlerin MEB’in izlediği politikaların ötesinde sermaye devletinin eğitimi ticarileştirme genel saldırısının bir parçası ve sonucudur. Eğitim hizmetinin ticari bir sektöre çevrilmesi sürecinin doğal bir sonucu olarak, eğitim hizmetinde çalışan öğretmenlerin “maliyetinin” de asgariye çekilmesi kapitalist kâr anlayışının gereğidir.

Eğitim hizmetinin “maliyet ve kâr” hesabı üzerinden ele alındığı bir yerde bu alana dönük izlenen politikalar da bu temel denklem üzerinden belirlenecektir. Yoksa sayıları yüz binlerle ifade edilen öğretmen açığının olduğu ve yine yüz binlerce öğretmenin atama beklediği bir yerde sadece 30 bin öğretmenin atamasının yapılması saçmalığının ve çelişkinin mantıklı hiçbir izahı yapılamaz.

Sermaye devletinin sadece maliyet unsuru olarak gördüğü eğitim emekçilerinin, maliyetlerini düşürmek için izlediği bu politikanın son derece bilinçlice ve akıllıca uygulanan bir taktik olduğu ortadadır. Bu, “kadrolu” olarak bilinen öğretmenlerin var olan haklarının gasp edilmesini hedef alan ve orta vadede sonuç almaya kilitlenen “sinsi” bir planın parçasıdır. Eğitim emekçileri arasında “kadrolu” öğretmenlere nazaran dengenin her geçen yıl “ücretli”, “vekil” vb. adlarla “sözleşmeli” öğretmenler lehine bozulduğu görülmektedir. Sermaye devleti 1500 TL’ye bir “kadrolu” öğretmen çalıştırmak yerine 400–500 TL’ye aynı vasfa sahip

ama adı “sözleşmeli” olan 3–4 öğretmeni çalıştırmayı daha kârlı bulmaktadır. Hem bu sayede öğretmenleri kendi içinde bir rekabet ortamına sokarak ortak çıkarları doğrultusunda birlikte hareket etmelerinin önüne de geçmeyi amaçlamaktadır.

Bu, özel okullar, dershaneler vb. aracılığıyla “eğitim sektöründe” faaliyet gösteren sermaye kesimini palazlandırmak, dahası bu “sektöre” daha fazla sermayenin çekilmesi gibi birden fazla amaca hizmet ediyor. Zira “devlet kapısından” umduğunu bulamayan yüz binlerce öğretmenin ilk elden iş başvurusu yaptıkları yerler buralardır. Özel okul ve dersane patronlarının ise kendilerine sunulan bu imkândan nasıl faydalandıklarını atama bekleyen öğretmenler örneklerle açıklamaktadırlar.

Özel sektörde çalışan eğitimciler, hiçbir iş güvencesi ve sosyal hakkı bulunmadan, çok daha ağır koşullar altında, çok düşük ücretler karşılığında ve genellikle kendi branşları dışında çalıştırılmaktadırlar. Öyle ki birçok öğretmenin sigortası dahi yapılmamaktadır. Kimi dersane patronu ise “stajyer öğretmen” adı altında bu kuralı ve keyfi sömürüyü had safhaya çıkarmaktadır. Buralarda çalışan eğitim emekçilerine, kendi vasıfları dışında birçok angarya işin yaptırıldığı da biliniyor. Sayıları yüz binlerle ifade edilen işsiz öğretmenlerin bulunduğu bir yerde, özel okul ve dersane patronları belirledikleri koşulları hiçbir güçlük çekmeden dayatıyorlar.

Buradan bakıldığında sermaye devletinin bir yandan öğretmen atamalarını gerçekleştirmezken, diğer yandan öğrencileri öğretmen olmaya yönlendirmesinin mantığı daha rahat anlaşılabilir. Nasıl ki bu gün üniversitelerin tek yaptığı şey sermayenin ihtiyaç duyduğu “kalifiye işsizleri” piyasaya sürmek oluyor ise, öğretmenlik mesleği için de aynı kural işlemektedir. Piyasada ne kadar çok işsiz öğretmen bulunursa, öğretmenlerin maliyeti de doğacak olan rekabet koşulları altında düşecektir. Bu sayede eğitim olağanüstü kazançlar sağlanan bir sektör haline gelecektir.

Elbette bu durum, sadece eğitim emekçilerini değil, eğitim hizmetinden faydalanan milyonlarca öğrencinin yetersiz, kalitesiz eğitim almasına yol açması gibi toplumun genelini etkileyen sonuçlar doğuruyor. Zira ücretli köleler haline dönüştürülmek istenen öğretmenler bireysel olarak karşı çıkamadıkları bu koşullara razı geldikçe, kendi branşları dışında eğitim vermeye ve son derece ağır koşullarda çalışmaya zorlanıyorlar. Bu durum dolayısıyla eğitimin kalitesine de yansıyor.

Bu yüzden de “Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu”nun çeşitli eylemlerle dile getirdiği sorunları sadece öğretmenlerin bir sorunu olarak ele almamalı bunu eğitimin ticarileştirilmesi saldırısının bir parçası olarak görerek toplam bir mücadeleye konu edilmelidir. Bu çerçevede de öncelikli sorumluluk eğitim emekçileri içerisinde örgütlü, ileri unsurlara ve sendikalara düşmektedir. Yazık ki bu dayanışma şimdilik gerçekleşen eylemlere taşınmamaktadır.

Toplu görüşme süreci ve devrimci sorumluluklar

Kamu emekçilerinin toplu görüşme süreci 15 Ağustos’ta başlayacak. Devlet güdümlü, Memur-Sen ve Türk Kamu-Sen’in tutumu herhangi bir özel açıklama gerektirmiyor. Çünkü bunların kamu emekçilerinin ekonomik hak ve özgürlüklerinin korunması diye bir dertleri bulunmuyor.

KESK’in toplu görüşme sürecine ilişkin eylem takvimi ise, KESK Genel Başkanı Sami Evren tarafından açıklandı. Sami Evren toplu sözleşme ve grev hakkıyla ilgili taleplerine dile getirmek için 13 Ağustos’tan başlayarak üç gün boyunca örgütlü oldukları işyerlerinde bu talebi dile getiren kokartlarla hizmet vereceklerini söyledi. KESK, hükümetle yetkili konfederasyonlar arasında yapılan toplu görüşmelerin yedincisinin gerçekleştirileceği 15 Ağustos Cuma günü ise Başbakanlık’a yürüyecek.

Bu eylem takvimi KESK’in “**toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye**” çevireceğiz iddialarının ne denli dayanaksız olduğunun açık göstergesidir. “TİS yoksa grev var” diyerek, Kasım ayında iş bırakma eyleminden bahseden KESK yöneticileri yazı tatil yaparak geçiriyorlar. 15 Ağustos toplu görüşme sürecini de tabanla birlikte tartışma sürecine konu etmediler.

Toplu görüşme süreci ile ilgili güçlü bir barikatın örülmesi için öncelikle gerekli olan kamu emekçilerin temel taleplerinin belirlenmesi ve bu taleplerin kamuoyu ile paylaşılması, sürecin nasıl karşılanacağına ilişkin eylem ve etkinliklerin planlanmasıydı. Oysa KESK yöneticileri toplu görüşme sürecini nasıl ele alacaklarını net olarak ortaya koymaktan bile özenle kaçınıyorlar.

Her toplu görüşme saldırısı karşısında KESK yönetimi tarafından ileri sürülen eylem paketleri inandırıcılığını yitirmiştir. KESK’in yıllardır adeta politika haline getirdiği eylem paketleri birbirinin tekrarı olduğu içindir ki, kamu emekçilerinde bıkkınlığa yol açmıştır. Sonuç alamayacağı baştan belli olan eylemler öne çıkarılmış, eylemler çoğu zaman “uyarı” olarak adlandırılmış, eğer sermaye hükümetleri bu uyarıları dikkate almazsa daha büyük eylemler yapılacağı döne döne dile getirilmiş, fakat gereği yapılmamıştır.

Devrimci ve sosyalist kamu emekçilerinin görevleri

Kamu emekçileri 1980 sonlarında “hak verilmez alınır” anlayışıyla yol çıktılar. Fiili meşru eylem anlayışını temel aldılar. Yasallık tuzağına düşmeden sendikalarını kurdular. Sendikalarının kapılarına vurulan mühürleri söküp attılar. 20 Aralık iş bırakma eylemine yüz binlerce kamu emekçisi omuz verdi. Militan bir mücadele hattıyla, toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkı mücadelesine kitlesel bir karakter kazandırdılar. Devrimci, sosyalist kamu emekçilerinin en büyük moral kaynağı bu mirastır. Bu mirasa sıkı sıkı dayanmalıdırlar.

Sorun toplu görüşme masasına oturmamakla, insanca yaşamaya yetmeyecek zam oranlarını protesto etmekle, protestoyu aşmayan eylem çizgisi ile halledilmeyecek kadar büyüktür. Toplumsal mücadelelerinin tarihi, toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkının büyük mücadeleler ve ödenen bedellerle kazanıldığına tanığıdır. KESK bürokratları böylesi bir mücadeleyi asla omuzlayamazlar. Bu mücadeleyi omuzlayacak ve toplu görüşme masasına oturmama tutumunu tamamlayacak iradeyi gösterecek olan öncü güç, devrimci, sosyalist kamu emekçileridir.

“Kitle hazır değil”, “tabanımız bunu kabul etmez” türü gerekçeler, KESK yönetiminin sık sık sarıldığı bahanelerdir. Oysa önderlik boşluğuna rağmen, kamu emekçileri bir çok kez, reformist yöneticilerin bu gerekçelerini pratikte boşa çıkarmışlar, reformizmin icazetçi çizgisini aşan direnişler gerçekleştirebilmişlerdir. Devrimci, sosyalist kamu emekçileri bu mirasa sıkı sıkı sarılmalıdırlar.

Kamu emekçilerinin taleplerinin cepheden savunulması ve toplu görüşme oyununun boşa çıkarılması, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının kazanılması, kamu emekçilerinin devrimci mücadele programı etrafında kenetlenmesiyle doğrudan bağlantılıdır. “Genel grev-genel direniş” şiarıyla birlikte mücadelenin hak alıcı bir hatta ilerlemesi için devrimci sosyalist kamu emekçileri çabalarını yoğunlaştırmalı, mücadele programını bu hedefe hizmet edecek bir içeriğe kavuşturmalıdırlar. KESK içindeki tüm ilerici, devrimci güçleri, sürecin örgütlenmesi doğrultusunda seferber etmelidirler.

Mücadeleyi yükseltecek, saldırıları püskürtecek olan devrimci sınıf sendikacılığı anlayışıdır. KESK içerisindeki devrimci sosyalist kamu emekçilerine çok büyük sorumluluklar ve görevler düşüyor. Çünkü gerek politik anlamda donanımları ve perspektifleriyle, gerekse de cüretleriyle sürecin önünü açacak potansiyelin odağı devrimci, sosyalist kamu emekçileridir. Sendikal mücadeleyi geliştirecek olan yegane çizgi devrimci sınıf çizgisidir. Reformist çizgi her şeyiyle iflas etmiştir. Bu çizgi kitleye gidemez. Kitleye güvenmez, kitlenin güvenine sahip olamaz. Bunu başaracak olan devrimci sınıf çizgisini kuşanmış devrimci, sosyalist kamu emekçileridir. Süreç mevcudu koruma anlayışından sıyrılmayı, kitleleri mücadele için çekip hak alma mücadelesini esas almayı dayatmaktadır.

Devrimci, sosyalist kamu emekçileri, kamu emekçilerini toplu görüşme sürecini reddetmeye çağırmalıdır. Dahası, fiili toplu sözleşme sürecinin özneleri olmalıdırlar. Toplu görüşme sürecini militan devrimci mücadele çizgisi ile karşılamalıdırlar. “**Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız**” şiarıyla, kamu emekçilerini seferber etmek için azami çaba göstermelidirler.

KESK: Meşru olan TİS masasıdır!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), 15 Ağustos'ta başlayacak olan toplu görüşme süreciyle ilgili 10 Ağustos günü bir açıklama yaptı. Açıklamada bir kez daha toplu görüşme masasının meşru olmadığı ve TİS yoksa grev olacağı vurgulandı.

KESK Genel Başkanı Sami Evren, bugüne kadar hiç bir toplu sözleşme görüşmelerinde kamu emekçilerinin lehine karar çıkmadığını ifade ederek "KESK'i kimse toplu görüşmeye dâhil edemez. Meşru ve zorunlu olan toplu iş sözleşmesi masasıdır" diye konuştu.

Evren, 4688 sayılı yasanın kamu emekçilerinin iradesini hükümete teslim ettiğini belirterek, "Ancak üzerini çizerek söylüyoruz ki 'toplular görüşme', toplu sözleşme değildir. Yaptırım gücü, grev hakkı gaspedilen sendikalarla hükümetin görüşmesinin bir anlamı yoktur." değerlendirmesinde bulundu.

KESK'in uygulamasını istediği toplumsal talepleri şunlar:

-KESK, 2010 yılı için 1500 TL temel ücret talep ediyor. Bu temel ücreti sadece kamu emekçileri için değil, asgari ücret alanlar ve emekliler için de istiyor.

-İşten atılan, yani geliri sıfırlanmış yurttaşlara, açlık sınırının altında yaşayan yurttaşlara devlet "yurttaşlık ücreti" vermeli,

-Bu yurttaşların doğalgaz, elektrik ve su faturalarını devlet ödemeli.

-Acil bir vergi reformu yapılmalı. Kurumlar vergisi teşvikleri kaldırılmalı, kayıt dışı ekonomi kayıt altına alınmalı, çalışanlardan alınan gelir vergisi 10 puan düşürülmeli ve dolaylı vergiler azaltılmalıdır.

-Sözleşmeli personel, geçici personel ve vekil personel gibi iş güvencesiz ve sözleşmeli olarak istihdam kaldırılmalı çalışanlar kadroya alınmalıdır.

-Kadına yönelik çalışma yaşamında ki cins ayrımcılığına son verilmeli, öncelikle kreş, ebeveyn ve süt izni hakkı için acil düzenleme yapılmalı.

-Tüm kamusal hizmetler, başta eğitim ve sağlık olmak üzere parasız, nitelikli ve ulaşılabilir olmalıdır.

-Engellilerin yaşam koşullarını iyileştirecek tedbirler alınmalı, pozitif ayrımcılık uygulanmalı, her şeyden önce başta kamu olmak üzere yasalarda var olan istihdam kotaları doldurulmalı.

KESK'in eylem takvimi...

Hükümet ve kamuda örgütlü memur sendikaları arasında 15 Ağustos 2009 tarihinde başlayacak olan "toplular görüşme oyunu"na "TİS yoksa grev var!" şiarıyla hazırlanan **Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK)**, toplu görüşmelerin 15 Ağustos günü gerçekleşecek birinci oturumuna denk gelecek şekilde 2 kol halinde (Diyarbakır ve İstanbul) Ankara'ya yürüyecek.

Geçtiğimiz günlerde düzenlediği basın toplantısıyla TİS hakkının meşru ve zorunlu olduğunu belirten KESK, toplu görüşme sürecine ilişkin eylem takvimini de netleştirmiş bulunuyor.

KESK Genel Merkezi tarafından oluşturulan eylem takvimine göre;

- *Toplu görüşmelerin 2. oturumunun yapıldığı gün tüm illerde AKP il binaları önünde oturma eylemi ve çelenk bırakma gerçekleştirilmesi,*

- *Toplu görüşmelerin 3. oturumunun yapıldığı gün tüm illerde, işyerleri önünde kitlesel basın açıklamaları yapılması,*

- *Toplu görüşmelerin son oturumunun yapılacağı gün tüm illerde 1 saatlik iş bırakma ve merkezi yerlerde oturma eylemi yapılması,*

- *22 Ağustos 2009 tarihinde Ankara'da "Çalışma Yaşamının Demokratikleşmesi Açısından TİS ve Grev Hakkı" başlıklı sempozyum düzenlenmesi,*

- *Toplu görüşme oturumlarının yapıldığı günlerde Ankara'da "Emek ve Demokrasi Kürsüsü" kurulması karar altına alındı.*

KESK Adana Şubeler Platformu'ndan TİS açıklaması...

15 Ağustos 2009 tarihinde başlayacak "Toplu görüşme" dönemi ile ilgili olarak Adana KESK Şubeler Platformu 11 Ağustos Salı günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı KESK dönem sözcüsü ve SES Adana Şube Başkanı **Mehmet Antmen** okudu.

Antmen, bu yıla kadar yedi kez yapılan toplu görüşmelerin sekizincisinin 15 Ağustos'ta başlayacağını, ancak bu görüşmelerin hiçbirinden şimdiye kadar kamu emekçilerinin lehine bir sonuç çıkmadığını söyledi. "2010 yılı için de şimdiden %5 ya da %5,5 verileceğinin ilan edilmesi buna en somut örnektir" diyerek durumu özetledi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi:

"Hükümet, 2004 yılı toplu görüşmelerinde, kamu emekçilerinin "toplular sözleşme ve grev" haklarının kullanılabilir hale getirilmesi yönünde yazılı olarak da verdiği sözün gereğini yapmalı ve TİS masasına gelmelidir. Diğer konfederasyonların da bugüne kadar hiçbir şey kazandırmayan ve hukuksuz olduğu, meşru olmadığı ortada olan "toplular görüşme" değil TİS masasının kurulmasında dirençli olmalarını istiyoruz.

Tüm kamu emekçilerini, bu talepleri gerçekleştirebilmek için, KESK'e üye sendikalarda örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz."

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı açıklamanın sonunda TİS'le ilgili olarak 14 Ağustos'ta yapılacak eyleme katılım çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Ataması yapılmayan öğretmenlerden eylem

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu, KPSS'nin kaldırılması talebiyle İstanbul Taksim Tramvay Durağı'nda 8 Ağustos günü bir araya gelerek, sloganlarla ve alkışlarla Galatasaray Lisesi'ne yürüdü.

Sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüşün ardından basın açıklamasını Muammer Öztürk gerçekleştirdi. Öztürk yaptığı açıklamada, hükümetin mevcut eğitim politikalarının, eğitimle ilgili sorunları çözmekten çok uzak olduğunu ve bu olumsuz politikaların en başında da eğitimin kilit noktası olan öğretmenlerin yetersiz sayıda atanması ile okullardaki öğretmen ihtiyacının görmezden gelinmesi olduğunu söyledi.

Öztürk, atama yöntemi olarak KPSS gibi öğretmen yeterliliğini ölçmekten uzak olan bir sınavla öğretmenlerin karşı karşıya bırakıldığını belirterek, bu sınavdan taban puan alamayan öğretmenlerin, ücretli veya vekil öğretmenlik adı altında kullanıldığını söyledi. Öztürk aynı fakülteden mezun kadrolu öğretmenler yaklaşık 1500 lira alırken ücretli

öğretmen sıfatıyla çalışan öğretmenlerin 400-500 liraya çalıştırıldıklarını söyledi.

Basın açıklamasının ardından iki saatlik oturma eylemine geçildi.

İzmir'de ise Konak Pier önünde toplanan platform üyesi öğretmenler, "Vur, vur inlesin AKP dinlesin!", "Öğretmen burada, hükümet nerede!" şeklinde slogan atarak, Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü.

Burada öğretmenler adına basın açıklamasını okuyan Pınar Ulaş, "Bizler ataması olmayan öğretmenler olarak sorunlarımızı duyurmak için her yolu denedik. Ancak şu ana kadar sonuç alamadık. Tek istediğimiz güvenceli olarak atanmak" dedi.

Sorunlarına çözüm yerine 'oyalama taktikleriyle' cevap verildiğini söyleyen Ulaş, "Şimdi de '19 bin öğretmen alınacak' diyorlar. Peki, işsiz kalan 230 bin öğretmene nasıl bir çözüm üretecekler? Bizim ihtiyacımız olan tek şey öğretmen açığına karşılık tüm atamaların yapılmasıdır" diye konuştu.

Kızıl Bayrak / İstanbul / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden

İzbeton'da grev kararı asıldı!

Belediye-İş Sendikası İzmir 6 No'lu Şube ile İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) şirketi olan İzbeton arasında 1125 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde 78 maddeden 13'ünde anlaşma sağlanamadı. İBB, yevmiyeler dahil tüm parasal maddelere yıllık %7 zam dayatmasında bulunuyor. Ama sendika birinci altı ayda %18 ile %23 arasında zam talep ediyor.

Bu koşullarda anlaşma olmadığı için alınan grev kararı 3 Ağustos 2009 tarihinde işyerine asıldı. Grev kararının asılması sırasında yapılan açıklamada, İzbeton işçilerinin aynı işi yapan diğer belediye çalışanları ile eşit koşullarda çalışması gerektiği belirtildi. İzbeton işçilerinin ücretinin diğer iki büyük belediye şirketinin çok altında kaldığı ifade edildi. Sendika olarak TİS'i masa başında ve barışçıl yollarla çözmek istedikleri belirtildi.

Eylem işyerine grev kararının asılmasıyla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

TOKİ işçilerine gözaltı!

Kırklareli'ndeki TOKİ konutları inşaatında çalışan ve paralarını alamadıkları için eylem hazırlığında oldukları söylenen 7 işçi, 10 Ağustos sabahı saat 06.15'de şantiye alanına gelen çok sayıda polis tarafından yataklarından uyandırılarak gözaltına alındı.

456 konutlu TOKİ konutlarını yapan yüklenici firmanın iflasını açıklamasının ardından ortada kalan çok sayıda işçi, şantiyeyi terk etmiş, bazıları ise yakın çevredeki başka inşaatlarda çalışmaya başlamıştı. 7 işçi ise paraları olmadığı için şantiyedeki yatakhane kalmayı sürdürdü.

Kırklareli'nin Lüleburgaz İlçesi'ndeki TOKİ işçilerinin geçen hafta konutların çatısına çıkararak eylem yapmasının ardından, aynı eylemi Kofçaz yolundaki Kırklareli TOKİ konutlarında çalışan işçilerin de yapacağı yönünde ihbar aldığı iddia eden robocop kıyafetli 70 kişiden oluşan polis ekibi, işçilerin kaldığı konutlara operasyon düzenledi. Burada çevik kuvvet polisleri, yatakhane işçileri uyandırarak 7 işçiyi gözaltına aldı. İşçiler, Hayrettin Yesin Karakolu'na götürüldü.

BATİS'te Genel Kurul

Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası'nın (BATİS) 4. Olağan Genel Kurulu 9 Ağustos günü Ördekli Kültür Merkezi'nde yapıldı. İşçi sınıfı mücadelesinde şehit düşünler için yapılan saygı duruşunun ardından BATİS Genel Başkanı Metin Burak'ın konuşmasıyla genel kurul başladı. Burak, sermayenin özel istihdam büroları ve kıdem tazminatının kaldırılmasına dönük saldırılarına karşı mücadeleye çağırdı, sendikal mücadelenin önündeki engellere rağmen mücadele ettiklerini belirtti. 525 işyerinde 7500 işçinin BATİS'e üye olduğunu ve 342 işyerinde sigortalı çalışma, ücretlerin ödenmesi gibi temel hakları aldıklarını ifade etti.

Divan seçimi ve mesajların okunmasının ardından faaliyet raporunun ve bütçenin onaylanmasıyla genel kurul devam etti. Güvencesiz ve evde çalışanların örgütlenmesine yönelik tüzük değişikliği de genel kurulda kabul edildi.

Ardından yapılan serbest kürsüde işçiler söz alarak görüşlerini ifade ettiler. Serbest kürsüde BDSP adına da bir konuşma gerçekleştirildi. Verilen aranın ardından yapılan seçimlerde Metin Burak başkanlığındaki tek liste seçimi kazandı.

Kızıl Bayrak / Bursa

ATV-Sabah grevcileri: "Vardık, varız, varolacağız!"

8 Ağustos Cumartesi günü Taksim Tramvay Duracı'nda toplanan **ATV-Sabah grevcileri**, 25 gündür grevde olan Selüloz-İş üyesi **Halkalı Kağıt işçileri**, DESA direnişçisi **Emine Arslan**, MEHA direnişçisi **Saliha Gümüş**, Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan**, Genç-Sen üyesi öğrenciler, **Küçükçekmece İşçi Platformu**, Topkapı İşçi Derneği, **Barış İçin Kadın İnişiyatifi'nden kadınlar**, "G-R-E-V S-Ü-R-Ü-Y-O-R" dövizleri ile sloganlar eşliğinde Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Galatasaray Lisesi önünde ATV-Sabah greviden **Uğur Güç** basın açıklamasını gerçekleştirdi. Güç açıklamada, yürüyüşün, örgütlenme hakları gaspedilen, emekleri sömürülen, kriz var denilerek sokağa atılan işçilerin, baskılara direndikleri için okullarından uzaklaştırılan öğrencilerin, özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren her kesimin sesine ses kattığı bir platform haline geldiğini ifade etti.

Mahkeme kararı ile grevin durdurulmasının ardından, sürdürdükleri mücadelenin sınıf dayanışmasıyla yeniden canlandığını vurgulayan Güç şunları söyledi: "*Şimdi geldiğimiz yerden dünya daha başka görünüyor. Onların kurduğu medya düzeninin kum üzerine yazılı olduğunu gördük. Onları dehşet içinde bırakan kalabalığımıza bakıp bundan 90 yıl önce, 19 Ocak 1919'da öldürülen Rosa Luxembourg'un işkencecilerine söylediği bir söz kulaklarımızı dolduruyor, yolumuzu aydınlatıyor; 'Sizi budala zaptiyeler, vardık, varız, varolacağız!'*"

"Vardık, varız, var olacağız!" sloganıyla biten açıklamanın ardından Halkalı Kağıt işçileri adına söz alan Selüloz-İş İstanbul Şube Başkanı **Aydın Parlakkılıç**, TİS görüşmelerinde işverenin "0" zam dayatmasına karşı köleliğe hayır dediklerini ve 25 gündür grevde olduklarını belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İGDAŞ'ta iş bırakma!

İstanbul Gaz Dağıtım Anonim Şirketi (İGDAŞ) bünyesinde 14 aydır faaliyet gösteren Beypınarlılar Limited adlı taşeron şirkette çalışan enerji işçilerinin Haziran-Temmuz 2009 ayı maaşları gaspedildi.

2009 yılının Eylül ayında İGDAŞ'la olan

anlaşması sona erecek olan firma bünyesinde çalışan ve ortalama 2 bin TL tutarındaki 2 aylık maaşlarını alamayan işçiler haklarının gaspedilmesine izin vermeyeceklerini söylediler.

İGDAŞ'la olan anlaşmasının bitmesine kısa bir süre kala doğalgaz sayaç okuma işinde çalışan işçilerin haklarını gaspetmeye yeltenen Beypınarlılar ve İGDAŞ'ı Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne verdikleri dilekçeyle şikayet eden işçiler iş bırakarak taşeron şirket ve İGDAŞ'la görüşmeler yapmaya başladılar.

Enerji işkolunda yaşanan hak gasplarına maruz kalan işçilerle de mücadelelerini birleştirmek isteyen İGDAŞ çalışanları alacakları yeni kararlar doğrultusunda mücadeleyi büyütme hazırlanıyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direniş Platformu'nun destek ziyaretleri sürüyor...

Direniş Platformu 7 Ağustos Cuma günü Halkalı Kağıt grevine destek ziyareti gerçekleştirdi. Grevlerinin 22. gününde olan Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikası üyesi Halkalı Kağıt işçileri ile **Direniş Platformu** ve Halkalı Kağıt grev süreci üzerine sohbet edildi. **Direniş Platformu** adına yapılan konuşmalarda platformun kuruluş amacı, bileşenleri ve hedefleri üzerine bilgi verildi ve Halkalı Kağıt işçilerine platformun bir parçası olmaları için çağrı yapıldı.

Halkalı Kağıt işçileri adına konuşan ve grev sürecini aktaran Selüloz-İş Sendikası Başkanı işçilerin, haklarını kazanana kadar kararlılıkla grevlerini sürdüreceklerini belirtti.

İşçiler ise, Halkalı Kağıt patronlarının işçilerin greve çıkma kararlılığını gösteremeyeceğini düşündüklerini, bu yüzden de sendikanın talep ettiği zammı yapmadıklarını anlattılar. Patronları da şaşırtarak greve çıktıklarını, sürdürmekte de kararlı olduklarını vurguladılar.

Direniş Platformu Halkalı Kağıt ziyaretinin yanı sıra bu hafta içerisinde bir dizi eyleme de katıldı. 5 Ağustos'ta Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi önüne gerçekleştirilen Sinter Metal işçilerinin yürüyüşü ve 6 Ağustos tarihinde harç zammına karşı Genç-Sen'in Taksim Tünel'den Taksim Meydanı arasındaki yürüyüşü **Direniş Platformu'nun** destek verdiği eylemler arasında yer aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Polis Cevat Durak'ın emriyle Kent A.Ş. direnişine saldırdı, sendika ise suskunluğunu koruyor...

Kazanmanın tek yolu sokak, eylem, mücadele!

Direnışteki Kent AŞ işçilerine direnişin 100. gününde polis saldırdı. 7 Ağustos sabahı saat 06.00'da direniş yerine 300 metre ilerideki otobüs durağı çevresinde yığılmak yapan 500 kadar çevik kuvvet polisi, TMSŞ ve Asayiş Şube ekipleri eşliğinde direniş alanını çembere alarak kuşattılar.

Bu sırada işçiler çöp konteynırlarını devirerek barikat kurmaya çalıştılar, ancak bu barikat etkisiz kaldı ve polis tüm işçi ve ailelerini çembere almayı başardı. Sendikanın hazırlıksız olduğu görüldü ve şantiyedeki araçlar çıkarılırken barikata herhangi bir yüklenme olmadı. Sendika burada izleyici durumunda kaldı. Cevat Durak'ın polis eşliğinde gönderdiği şoförler şantiyedeki birkaç kamyon hariç tüm araçları çıkardılar. Bir saatten fazla çemberde kalan işçiler tepkilerini alkışlarla ifade ettiler.

Saldırı öncesi hazırlık yapılmadı!

Önceki gece saat 02.30'da, şantiyeye sabah baskın olacağı yönünde bilgi direniş yerine ulaştı. Ancak bu imkana rağmen sendika herhangi bir hazırlık içine girmede ve bekleme tavrını sürdürdü. Genel-İş 5 Nolu Şube Mali Sekreteri dışında direniş yerinde sendikacılardan kimse yoktu. Sendikanın hareketsizliği üzerine işçilerin yapabildiği tek hazırlık diğer direnişçilere de haber vererek şantiyeye çağırılmak oldu.

Baskından 8-10 saat önce ise sendikacılar direnişin kesin olarak çözüleceğini, Aziz Kocaoğlu ile bu zamana kadarki en ciddi ve olumlu görüşmenin yapıldığını söyleyip bekleme tavrını bir hava yarattılar. Verilen bilgiye göre, direnişçi işçiler Büyükşehir ve İlçe Belediyeleri'nde işbaşı yaptırılacaktı. Bu iyimser tablo işçileri beklentiye soktu. Açıkçası işçiler şu dönem için bir baskın olacağını düşünmüyorlardı.

Bekleme tavrı saldırıdan sonra da sürdü!

Araçlar çıkarıldıktan sonra polisler şantiyeyi terk edene kadar işçiler kapıdan ayrılmadı. İşçiler, polisleri alkış ve yuhalamalarla protesto ederek gönderdiler. Bir saat kadar süren bekleyişten sonra işçiler "bu kadar bekleyiş yeter!" diyerek sendikacıların çadırlarına gittiler, bu sırada Kani Beko, Örgütlenme Dairesi sorumlusu ve Genel İş 5 Nolu şube başkanı Mehmet Çınar da çadıra gelmişti. Oldukça gergin olan işçiler, 100 gün boyunca söyleyemedikleri direnişle ilgili bütün düşüncelerini ifade ettiler. Önerilerini sundular.

İşçilerin ifadeleri şöyleydi: "Bu güne kadar niye hep bekledik? Hep ricacı olduk, artık bu saatten sonra sözün bittiği yerdir, vuracaksak vuralım, kıracaksak kıralım, ne olacaksa olsun. Ankara'ya yürüyeyim, açlık grevi yapalım, ölüm orucuna yatalım, direniş çadırını Karşıyaka sahiline kuralım. Sokaklara inelim, çöp toplatmayalım. Biz merkezin şubemizi yalnız bıraktığımız düşünmüyoruz. Daha önceki direniş sürecinde sendikanın tutumu daha militandı. Şu an aynı militanlığı göremiyoruz. Artık bu çadırlarda kalmak anlamsızlaşmıştır, çadırlarda kalmak istemiyoruz. Direniş sokağa taşınmalıdır."

Daha sonra sendika yöneticileri 5 dakika ara verip kendi aralarında görüşme aldılar. Görüşmeden sonra çadıra döndüler ve sendika üyesi olmayanların (devrimcilerin) toplantı çadırını terk etmesini istediler. 100 gündür sürekli direniş yerinde olduğumuzu,

direnişe destek verdiğimizizi, neden böyle bir tavır aldıklarını sordüğümüzde; sendikaya dönük devrimci yayınlarda yer alan olumsuz eleştiriler olduğunu ifade ettiler. İşçiler bir gerginlik olmaması için bizden ricada bulundular, bunun üzerine toplantıya katılmadık. Toplantıda ise, sendikacılar işçilere 15 gün daha bekleme tavrını bu arada bazı basın açıklamaları yapacaklarını söyleyip toplantıyı bitirdiler.

Gerek gerçekleşen bu toplantı, gerekse yaşanan baskın direnişçi işçiler üzerinde moral bozukluğuna sebep oldu. Oysa işçiler, 3 Ağustos'ta gerçekleştirilen polis baskınında polise karşı direnip çatıştıkları için

büyük bir moral kazanmışlardı.

Bu arada zabitanın çadırların sökülmesi için geleceklere söylentisi var. İşçiler ise bu saatten sonra çadırları savunmak için bir çaba harcamayacaklarını, bugüne kadar araçları beklediklerini ifade ediyorlar.

Direnışin şuan nasıl bir seyir izleyeceği net değil. Sendika belirli bir mücadele, eylem takvimi, yol ve yöntemi açıklamış değil. Bu bekleme tavrıyla direnişin olumlu bir sonuç elde etmesi mümkün görünmüyor. İşçilerin dediği gibi, kazanmanın tek yolu sokak, eylem, mücadele!

Kızıl Bayrak / İzmir

Entes direnişinden...

Direnışin 85. günü...

(...) "Entes'te Direnişin Sesi" adlı bültenimizin 2. sayısı bugün OSİM-DER çalışanları tarafından Entes işçilerine ulaştırıldı. Ben ise, Direniş Platformu bileşenleriyle birlikte Genç-Sen'in Taksim'de harç zamlarına karşı yapacağı eyleme katılmak için direniş yerini erken terk etmek zorunda kaldım.

Direnışin 86. günü....

Direnış Platformu olarak 22 gündür grevde olan Selüloz-İş Sendikası'na üye Halkalı Kağıt işçilerini ziyarete gittik. Ziyaretin amacını aktardık ve platformun önemine dikkat çektik. Sendika başkanı bizlere yaşanan süreci kısaca aktardı ve sonuna kadar kararlı olduklarını belirtti. (...)

Direnışin 87. günü...

177. gününde olan Atv-Sabah grevcilerinin her cumartesi yaptığı eyleme katıldım. Halkalı Kağıt işçileri de bir gün önce Direniş Platformu olarak gittiğimiz ziyarette söz verdikleri gibi eylemde yerlerini aldı. Coşkulu bir yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önüne geldiğimizde önce Atv-Sabah işçileri ardından da Halkalı Kağıt işçileri adına bağlı oldukları sendikanın başkanı konuşma yaptı. (...)

Direnışin 88. günü...

Ümraniye'deki metal işçileri olarak bir piknik gerçekleştirdik. Kurultayın gündemleri üzerine tartıştık. Metal işçileri olarak neler yapabiliriz tartışıldığı bir toplantı gerçekleştirdik. 20 kişilik

katılımla gerçekleşen piknik marşlar ve halaylarla renklendi. Mücadele programı hazırlamak için tekrar bir araya geleceğimiz başka bir toplantı tarihi belirlendi. Bu çerçevede 16 Ağustos tarihinde metal işçileriyle tekrar bir araya geleceğiz.

Direnışin 90. günü...

Fabrika önünde bekleyişimin ardından Birgün gazetesi muhabiri ile Entes'in 100. gününün yaklaşması vesilesi ile röportaj gerçekleştirdik. Röportajdan sonra Ankara'da her sene düzenlenen Mamak Kültür Sanat Festivali'nin ardından festivali düzenleyen Mamak İşçi Kültür Evi'ne baskın yapıldığı ve iki kişinin gözaltına alındığı haberini aldım. Bu devlet terörünü protesto etmek için Taksim Tramvay Durağı'nda basın açıklaması gerçekleştirdik. (...)

Direnışin 91. günü...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun Halkalı Kağıt grevine gerçekleştirdiği ziyarete gittim. Sloganlarla fabrika önüne geldiğimizde kağıt işçilerinin alkış ve sloganlarıyla karşılandık. Kağıt işçilerine elimizden gelen her türlü desteği vereceğimizi söyledik. Hangi konuda yardım istediklerini belirtmelerinin yeterli olacağını dillendirdik. Küçükçekmece İşçi Platformu çalışanlarının yapmış olduğu ozalitleri gören kağıt işçisinin duygularını ifade etmesi ve teşekkürlerini iletmesi görülmeye değerdi. (...)

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan

Entes patronunun tahammülsüzlüğü

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın direnişini diğer fabrikalardaki işçilere ulaştırmak ve direnişin sesini büyütmek için OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER) tarafından çıkarılan "Entes'te Direnişin Sesi" isimli bültenin 2. sayısının dağıtımını yapan OSİM-DER çalışanları 6 Ağustos günü patronun engellemesiyle karşılaştı.

AND Sanayi Sitesi'nde bulunan Entes Fabrikası'na bülten dağıtımını yapmaya giden OSİM-DER çalışanları fabrika önünde daha önce birçok kez fabrika güvenlikleri tarafından engellenmeye çalışılmış; fakat tüm çabalar boşa çıkmıştı. 6 Ağustos günü iş çıkış saatinde "Entes'te Direnişin

Sesi" bülteninin 2. sayısını Entes işçilerine ulaştırmaya giden OSİM-DER çalışanları dağıtımını tamamladıktan sonra Entes patronu Ahmet Tarık Uzunkaya'nın müdahalesiyle karşılaştılar. Dernek çalışanlarının yanına gelen Entes patronu, "Burada dağıtım yapamazsınız, burası özel mülkiyet alanı, yaptığınız yasal değil, sizi savcılığa şikayet edeceğim, bir daha geldiğinizde polis göreceksiniz" diye tehditler savurmaya başladı. Bu sırada Ahmet Tarık Uzunkaya'nın adamları da OSİM-DER çalışanlarının etrafını sardı.

OSİM-DER çalışanları ise dağıtımlarına bundan sonra da devam edeceklerini, bu tarz tehditlerin çalışmalarını engelleyemeyeceğini kararlılıkla vurguladılar. Patron ve adamları bir süre sonra fabrikalarına geri döndü.

OSİM-DER Çalışanları

10. yılında 17 A ve konut

On yıl önce bir gece yarısı... Kulakları sağır eden bir uğultu, karanlık ve toz bulutu. Sonrası çığlıklar, haykırışlar ve çaresiz gözyaşları. İskambil kağıdı gibi yıkılan binalar, çatlayan otoyollar, yerle bir olan köprüler ve yığılmış ceset torbaları... Yüreğimizdeki dinmeyen yara; "17 Ağustos Marmara Depremi"

Marmara depreminin 10. yılındayız. Deprem, üzerinden geçtiğimiz bu on yıl boyunca konuşuldu, tartışıldı. Üzerine çok şey yazıldı, çizildi. Ancak her şey o gün olduğu gibi bugün de aynı şekilde devam ediyor. Kapitalizmin çarkları yine aynı şekilde dönüyor. Bugün aynı şiddette bir depremi yeniden yaşasak, ne yazık ki sonuç çok da farklı olmayacak. Yine yıkımlar olacak, yine gözyaşı dökeceğiz ve yeni güne yine eksilmiş olarak uyanacağız.

17 Ağustos '99'da sabaha karşı saat 03:02'de gerçekleşen Gölcük merkezli deprem MW ölçeğine göre 7.5 şiddetinde gerçekleşmiştir. Gölcük başta olmak üzere İstanbul ve tüm Marmara'da, hatta Orta Anadolu'dan Ege'ye kadar geniş bir alanda kendini hissettirmiştir. Deprem sonrası açıklanan resmi rakamlara göre 17.480 kişi bu depremde hayatını kaybetmiş, 23.781 kişi ise -belirli kısmı ağır yaralı olmak üzere- yaralanmış, 505 kişi sakat kalmıştır.

Resmi olmayan rakamlara göre ise yaklaşık olarak 50.000 kişi hayatını kaybetmiş, 100.000 kişi yaralanmıştır. Buna ek olarak 133.683 bina çökmüş ve yaklaşık olarak 600.000 kişi evsiz kalmıştır. Yine resmi olmayan rakamlara göre yaklaşık 16 milyon insan, depremden değişik düzeylerde etkilenmiştir.

Deprem şüphesiz ki yer kabuğu hareketlerinden kaynaklanan ve doğasında insanoğlunun oluşmasının önünde duramayacağı bir doğa olayıdır. Ancak kentlerdeki yıkımlar ve oluşan zarar konusunda belirleyici olan yine insanoğlunun kendisidir. Bu noktada 7.5 şiddetindeki bir depremde 50.000 kayıp vermemizdeki temel nedeni, çok açık ki rant ve kar hırsıdır.

Planlama ilkeleri bu noktada kar hırsına yenik düşmektedir. Planlama ilkelerinin vazgeçilmez olan doğal yapı analizleri ve bunun içinde yer alan zemin etütleri kar hırsı uğruna ya yapılmamakta, ya da sonuçları görmezden gelinmektedir. Yapı inşasına elverişli olmayan sakıncalı jeolojik alanlar imara açılmakta ve böylece felakete davetiye çıkarılmaktadır. Buna imar planlarındaki maksimum kat yükseklik değerleri (hmax) önemsenmeden inşa edilen yapıları da eklersek bilançonun ağırlığı gün gibi ortaya çıkmaktadır.

Diğer bir önemli konu ise yapıların sağlık durumları ile ilgilidir. Hatırlanacağı üzere, o zamanlar televizyonlarda onlarca görüntü yayınlanmıştır. Tuğlalarının arasında siva yerine çimento kağıdı bulunan binalar gördük. Temeli olmadan çıkılan yüksek katlı binalar gördük. Malzemesinden çalınmış -dolayısıyla hayatlarımızdan çalınmış- binalar gördük. Peki bu

binaları inşa edenlerin ve tüm bu olanlara göz yumanların akıbeti ne oldu?

"Kocaeli'de depremden sonra açılan 932 ceza davasının 921'i müteahhitlerin lehine sonuçlandı; 11 dava kapandı. Bolu ve Afyon illerinde ise hiç dava açılmadı. Sakarya'daki 418 davanın 394'ü müteahhitlerin lehine sonuçlandı. Depremin etkili olduğu bir diğer il olan Yalova'daki davaların büyük çoğunluğu sonuçlandırılmadı. Söz konusu tabloyu değerlendiren hukukçulara göre mevzuata ilişkin farklı değerlendirmeler birçok davanın açılmasına engel oldu. Mahkemeler, devlet kurumları aleyhindeki davaları, depremi müteakip 60 gün içinde açılmadığı gerekçesiyle reddetti. Vatandaşların müteahhitler aleyhinde açtığı ceza davalarının büyük çoğunluğu ise suç tarihi, binanın yapım tarihi olarak alındığından 'zamanaşımı'na uğradı ve beraatla sonuçlandı. Yaklaşık yüz bin binanın yıkıldığı depremlerde can ve mal kaybına yol açtıkları gerekçesiyle haklarında dava açılan müteahhitlerin çoğu hapse girmeden kurtuldu." (1)

Sonuç itibariyle devlet yine devletliğini göstermiş, suçlular yine devlet eliyle korunmuş, ölen onlarca insan öldüğüyle kalmıştır.

Meselenin ciddiyetini ve devletin acizliğini iki soruda özetleyecek olursak: Soru 1: Peki tüm bu süreç içerisinde devlet ne yapmıştır? Cevap: Bol bol yasa çıkarmıştır. Soru 2: Bu yasalar ne işe yaramıştır? Cevap: İşin hukuki boyutuna bakacak olursak; 3194 İmar Kanunu ve ilgili yönetmelikteki jeolojik, biometeorolojik, topografik ve taşkın gibi nedenlerle özel önlem gerektiren ve yasaklı alanlarla ilgili açıklamalar kulak arkası edilmiştir. Gelinek noktada sermaye kendi hukukunu bile tanımamıştır. Çıkarılan yasalar -yetersizliklerinden de bağımsız olarak- göstermelik olmaktan öteye geçememiştir. 3194 sayılı İmar Kanunu, 4708 sayılı Yapı Denetimi Yasası, 587 sayılı Deprem Sigortası Hakkındaki Kanun Hükmünde Kararname, Afet Mevzuatı, Yapı Kanunu, Bina Yönetmeliği...

Devletin aczi...

Devletin bu noktadaki acizliği, Bayındırlık ve İskan Bakanlığının 2004 yılında gerçekleştirdiği Deprem Şurası'nın, mevzuat komisyonu raporunda şu şekilde dillendirilmektedir:

"Depremlerin insan toplulukları üzerindeki olumsuz etkileri yapılanmış çevrenin oluşturduğu risklerden kaynaklanır. Ülkemizde yürürlükte bulunan mevzuat doğrudan bu riskleri tanımlamaya ve depremde oluşturacakları zararları azaltmaya yönelik olarak geliştirilmiş değildir." (2)

Devletin acizliği bununla da bitmiyor elbette. Deprem sonrası göçük alanlarına günlerce ulaşılmamış, depremedelerin ilaç, yemek, su gibi en temel ihtiyaçları dahi karşılanmamıştır. Deprem bölgelerine günlerce elektrik ve su verilmemiş,

Ağustos depremi

Emekçilerin sorunu

devletin sosyal yardım kurumları ve Kızılay deprem bölgelerine günler sonra girebilmiştir. Acizliğin ikinci perdesi kurtarma çalışmaları sırasında yaşanmış, donanım ve uzman sorunu yüzünden birçok kişi göçük altında ölüm kalım savaşı vermiştir. Acizliğin üçüncü perdesi cenaze defin işlemlerinde yaşanmış, emekçiler cenazelerini kendi imkanlarıyla kaldırmıştır. Ve acizliğin son perdesinde devlet her zamanki saldırgan tavrıyla durmuş, çevre illerden gelen devrimciler, şehrin girişindeki kontrollerle şehre sokulmamıştır. İşte size dört perdede güçlü devlet imajı...

Aslında sorun salt depremle ilgili bir sorun değildir. Yıllardır gözlerimizin önünde duran bir örnek, Alibeyköy. Alibeyköy ilçesi düzenli olarak her yağmur yağışında sular altında kalmaktadır. Ancak taşkın alan sınırı dikkate alınmadan yapılan bu planlamanın faturasını yine işçi ve emekçiler ödemektedir. Emekçiler yerleşilemez alanlarda sağlıklı konutlarda alt yapıdan yoksun bir şekilde hayatlarını sürdürmektedirler.

Buradaki temel sorun kapitalizmin kenti algılayış biçimiyle alakalıdır. Kapitalizm kentleri bir rant kapısı olarak görmektedir. Kentsel mekânın kullanım değerinin yanına değişim değerinin eklenmesinin sonucu kentsel mekan bir meta haline getirilmektedir. Mekandan metaya uzanan bu dolambaçlı yolun bedelini ödemek her zamanki gibi işçi ve emekçi sınıfına düşmektedir.

Engels ve konut sorunu

Emekçiler, yüzyıllardır sağlıklı konutlarda yaşamaktadırlar. Konut sorunu emekçi sınıfın yüzyıllardır çözülemeyen bir sorunu olarak ortada durmaktadır. Engels "Konut Sorunu" adlı kitabını 1872 yılında yayınlamıştır. Aradan geçen yıllara rağmen konut sorunu hala güncelliğini korumaktadır. Engels bu sorunu şu şekilde dile getirmiştir:

"Bütün sağlık kuralları ayaklar altında çiğnenmediği zamanda dahi, işçi konutları yapımı kapitalistler açısından karlıdır. Rasyonel yönetilirse, mevcut bir gereksinmeyi karşılayan her sermaye yatırımı karlıdır. Ancak sorun tam olarak konut darlığının neden aynı şekilde devam ettiği, kapitalistlerin aynı şekilde neden işçilere sağlıklı konutlar sağlamadıklarıdır. Sermaye elinden gelse bile, konut darlığını ortadan kaldırmak istemez; bu artık kesin olarak belirlenmiştir."(3)

1800'lü yıllara geri dönüyoruz. Proudhon konut sorununun çözümüne dair bir öneri geliştiriyor. Bu öneriye göre kiracıların ödediği miktar ev taksidi olarak sayılacak ve kiracı ödediği miktara bağlı olarak ev üzerinde hisse sahibi olacaktı. Yeniden 2009 yılına dönüyoruz ve karşımızda Amerikalıların icat ettiği Mortgage sistemi var. Tam olarak aynı olmasalar da iki sistemin benzerliği dikkatlerimizi çekiyor. Engels Proudhon'un bu önerisine cevap

olarak aşağıdaki satırları kaleme alıyor.

"Proudhon kiracının ödediği kiralardan ev taksidine sayılmasını ve evden hisse alınmasını öngörmektedir. Ancak devamlı işten atılan ve sürekli ev değiştiren bir işçi kirada oturduğu evlerden hangilerine ne oranda sahip olabilir? Bunu kim hesaplayacak? Ancak bu yöntem, bütün ülkelerde kiralari artırarak evlerin değerini üç, beş kat artıran spekülasyon şirketleri tarafından uygulanmaktadır."(4)

Emekçiler ve Mortgage

Mortgage sistemine geri dönersek; Mortgage sistemi, konutu satın alacak kişilere banka ya da özel finans kuruluşlarınca alacakları konutun ipotek edilmesi karşılığında geri ödemesi uzun vadelere yayılan kredi sağlanmasını ifade eder. Ancak konut finansmanını sağlayan kuruluşların kredi verme kısıtlarında ihtiyaç sonuncu sırada yer almaktadır. Finansman, kredi başvurusunda bulunan bireyleri, bu bireylerin konut gereksinmesine göre değil, elde ettikleri gelire, bu gelirin düzenliliğine, geri ödeme kapasitelerine, sahip oldukları tasarruf miktarına göre değerlendirmekte ve sisteme katılmalarına ona göre karar vermektedir.

Daha açık bir ifadeyle, Mortgage konut sorunu çözümlenecek bir sosyal politika olmaktan çok uzaktır. Finans kurumları konut sorununa çözüm sağlamaktan öte kriterleri sağlayan kişilerin bu sisteme dahil olmasını ve piyasa içindeki pozisyonlarını geliştirmesini sağlar. Kısacası yoksul emekçi için değişen bir şey olmayacaktır.

TOKİ'nin icraatları

"Çağdaş mekanlarda herkese yeterli konut..." sloganıyla 1990 yılında kurulan TOKİ (1990 yılında 412 ve 414 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameler ile Toplu Konut İdaresi Başkanlığı ve Kamu Ortaklığı İdaresi Başkanlığı şeklinde iki ayrı idare olarak örgütlenerek konut üretimine başlamıştır. Ancak TOKİ imzalı her konutun altında binlerce dalavere çevrilmiştir. Ayrıca Erdoğan Bayraktar'ın başkanlığını yaptığı bu kurumun birçok ihalesine fesat karıştırılmış, bunlardan bir kısmı medyada da yer almıştır. TOKİ'nin hali hazırdaki konut stokunun büyük bölümü kullanılan malzemenin kalitesizliği nedeniyle ömürlerinin beşinci yılını bile tamamlamadan birer harabeye dönüşmüştür. Aynı zamanda TOKİ'nin konutu olmayanlar için yaptırdığını iddia ettiği konutların birçoğunda kendi eş, dost yakın akraba ve yandaşlarının ikamet ettiği yine yazılı ve görsel medyaya yansımıştır. TOKİ ve TOKİ'de dönen dolaplarla ilgili söylenecek çok söz vardır ancak konu itibarıyla TOKİ eleştirisini bir paragrafla sınırlı tutuyoruz.

Konut sorununu işçiyi kendi evine bağlayarak

çözme çabası (Mortgage Sistemi ve TOKİ gibi) Engels tarafından sert bir dille eleştirilir. Engels hızla büyüyen Amerikan kentlerinden bir saat mesafede kurulan ve çamurlu bir çöl içindeki küçük sefil bir kulubecik için işçilerden 4800 mark alındığını aktarır ve şu şekilde devam eder;

“... işçilerin bu meskenleri almak için dahi ağır ipotek borçları altına girmeleri gerekmekte ve böylece işverenlerin açıkça kölesi haline gelmektedirler. Evlerine bağlıdır, uzaklaşamazlar, ve kendilerine sunulan çalışma koşulları ne olursa olsun tahammül etmek zorundadırlar.”(5)

Böylece Engels, burjuvazi ve küçük-burjuvazi tarafından konut sorununa bir çözüm olarak sunulan işçilerin kendi evlerinin sahibi olmaları önerisinin, aslında onların ayaklarına pranga bağlamak anlamına geldiğini ispatlamaktadır.

Kentsel bölüşüm

“Büyük modern kentlerin gelişmesi, bazı alanlardaki toprağa, özellikle merkezi konumda olanlara, yapay ve genellikle muazzam artışlar gösteren değerler vermiştir; bu alanlarda yer alan binalar ise bu değeri artıracığına düşürmüştür, çünkü onlar artık değişen koşullara uymamaktadır. Yıkılırlar ve yerlerini yenileri alır. Bu daha çok merkezi konumda olan ve bütün kalabalıklığına karşın kiralari hiç artmayan ya da çok az artan emekçi konutları için geçerlidir. Bunlar yıkılır ve yerlerine dükkânlar, depolar, kamu binaları dikilir... Bunun sonucu olarak da emekçiler kentin merkezinden dış mahallelere doğru gitmeye zorlanırlar; emekçi konutları genelde nadir ve pahalı olurlar; bazen de erişilmez olurlar.”(6)

Engels'in bu satırları aslında “kentsel dönüşümü” anlatmaktadır. 137 sene önce yazdığı bu satırlar hala güncelliğini korumaktadır. Bugünlerin İstanbul'una geldiğimizde ise, kentsel dönüşüm projelerinin “deprem önlemleri” kapsamında meşrulaştırıldığını görmekteyiz. Ancak kentsel dönüşüm projeleri için depremi bahane eden yöneticilerin Küçükçekmece gibi yüksek riskli alanlarda uygulamaya koydukları projelere akıl sır erdirilemez. Konunun bir diğer yanı ise yetkililerin kentte yaşanan tüm sıkıntıların ana kaynağı olarak dönüşüm alanlarını işaret etmesidir.

Uygulanan tüm projeler, çıkarılan Kentsel Dönüşüm Yasası'nın aslında “Kentsel Bölüşüm” çıktığını ve buradaki asıl amacın arazi fiyatları değerlenen kentsel alanlardan emekçileri temizlemek olduğunu görmekteyiz. Kentsel Dönüşüm Yasası bu amaca kılıf olarak hazırlanmış bir yasadır.

Barınma hakkı ve Anayasa

Konut sorunu ile ilgili karşımıza çıkan en önemli kavram “barınma hakkı”dır. 1961 Anayasası'nın 49. maddesi (Devlet, herkesin beden ve ruh sağlığı içinde yaşayabilmesini ve tıbbî bakım görmesini sağlamakla ödevlidir. Devlet, yoksul veya dar gelirlili ailelerin sağlık şartlarına uygun konut ihtiyaçlarını karşılayıcı tedbirleri alır.) barınma hakkından bahseder. Ancak 1982 Anayasasının 57. maddesinde barınma hakkının çerçevesi bir hayli daraltılmaktadır. AKP hükümetinin 2007 yılında hazırladığı anayasa taslak metninde ise konut sorunu ve barınma hakkı kavramları ile alakalı tek bir madde yoktur.

Yetkinlik meselesi

En olumsuz olayları bile lehine çevirme

konusunda hiç şüphe yoktur ki kimse sermayenin eline su dökemez. Bu anlamda asıl sorumluları cezalandırmak yerine, 1999 Marmara depreminin tüm faturası göstermelik olarak depremde 176 evi göçen Veli Göçer'e kesilmiş ve bu dolandırıcı müteahhit adeta günah keçisi ilan edilmiştir. Ancak cezalandırmanın ikinci bir boyutu ise, depremin sorumluluğunun yine zaten deprem mağduru olan emekçiye yüklenmesidir. Bu noktada bazı bölgelerde kentsel yenileme yapma yalanıyla, depremi de bu yalana alet ederek emekçi halk yaşam alanlarından kovulmuştur. Buna ek olarak yıkılan binaların tüm faturası teknik elemanlara kesilmiş, binaların yıkımındaki ana etmenin teknik bilgisizlik ve deneyimsizlik olduğu ileri sürülmüştür ve ardından “Yetkinlik” tartışmaları başlatılmıştır. Sermaye bu büyük depremi elinde bir koz olarak tutup emekçilere “Kentsel Dönüşüm” ve “Yetkinlik”i dayatmıştır. Kısacası sermaye bir taşla iki kuş vurmuş, bu işten de yine karlı çıkmıştır.

Çözüm sosyalizmde!

Yukarıda sıraladığımız her sorun gelip kapitalizmde karşılığını buluyor. Öyleyse çok açık olan bir şey var ki, bütün sorunlar gibi konut sorunu da kapitalist sistem alaşağı edilmediği sürece çözülmeyecektir. Milyonlarca konut boş olarak bekleyip içten içe çürürken, milyonlarca insan başını sokacak bir çatıdan yoksun durumda yaşıyor. Elini sallasa Mortgage uzmanına çatan emekçi ne

yazık ki, dünyayı yaratan ellerini bankalara ve özel finans kurumlarına uzatınca kolundan oluyor. Emek düşmanı simsarlar kara listelerine her gün yeni birini ekliyor ve her gün kredi ve banka mağduru bir emekçinin daha intihar haberini okuyoruz gazetelerden.

Yaşam alanlarımıza dozerlerle giriyor, en temel hakkımız olan barınma hakkımızı gasp ediyorlar. Üstelik sermayeye bu da yetmiyor, en ufak hak arama mücadelemize coplarla biber gazlarıyla müdahale edip sermaye köpeklerini üzerimize saldırtıyorlar.

Eğitim, sağlık, iş güvencesi ve bunun benzeri birçok sorun gibi konut sorununun da biricik çözümünün yolu, kapitalist sistemi bir proleter devrimle ortadan kaldırıp bütün üretim araçlarını toplumsallaştırmaktan geçmektedir. Barınma, ulaşım, eğitim ve sağlık gibi hizmetlerin ücretsiz olduğu sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurmadan ne konut sorununu, ne de başka bir sorunu çözmek mümkün değildir. Engels'in de belirttiği gibi; “Konut sorununun çözümü ile aynı zamanda toplumsal sorunun çözümü değil, ama ancak toplumsal sorunun çözümü ile, yani kapitalist üretim biçiminin ortadan kaldırılması ile konut sorununun çözümü mümkün olmaktadır.”(7)

Kaynaklar:

- (1) www.arkitera.com
- (2) T.C Bayındırlık ve İskan Bakanlığı 2004 Deprem Şurası Mevzuat Komisyon Raporu
- (3), (4), (5), (6), (7), F. Engels, Konut Sorunu 1872

Sermaye Ramazan ayını fırsata çevirmeye hazırlanıyor!

Ramazan ayının gelmesi ile temel tüketim maddelerine yönelik zamlar peş peşe gelmeye başladı. Yani sermaye sınıfı kazancını arttırmak için bir fırsat daha yakalamış oldu. Her ne kadar firmalar zam yapmadıklarına ilişkin açıklamalar yapsalar da sadece beyaz et sektöründe yaklaşık yüzde 25'e varan zamlar oldu. Piyasa araştırmalarına göre, fiyatların 1-2 ay öncesine göre yüzde 25-30 oranlarında arttığı görülüyor. Otomatiğe bağlanan benzin, elektrik ve su zamları da eklenince emekçilerin yaşam koşullarının vahameti daha iyi anlaşılır. İktidarın övünç kaynağı ise fiyatı değişmeyen tek gıda ürünü olan Ramazan pidesi olacak.

Öte yandan Ramazan ayı sermaye için başka ek fırsatlarda yaratmaktadır. İnanç sömürsünü ustaca hayata geçiren AKP sayesinde bir kez daha işçi ve emekçiler, maddi yaşamın ıstırabından kurtulup maneviyatta huzur arayacaklardır. Ezenler, ezilenleri dualarla tevekküle çağırırken zevki sefa içerisinde yaşamaya devam edeceklerdir. Yani sömürenler, sömürülenlere “hepimiz din kardeşiyiz” diye seslenirken mensubu oldukları burjuva sınıfın çıkarlarını bir an olsun akıllarından çıkarmayacaklardır. İftar çadırlarını yoksulların hayır duasını almak için değil, onları daha kolay kandırabilmek için kuracaklardır. Ziyaret edilen bir iki emekçi evindeki iftar sofrasında eller birlikte duaya kalkarken, zengin daha zengin yoksul daha yoksul olmaya devam edecek.

Özetle Ramazan ayı sömürenler için de sabırsızlıkla beklenen bir gündür. Yalanlarının girişini “mümin kardeşlerimle” başlayan cümlelerle yapacak olan düzen siyasetçileri, işçi ve emekçileri hayali dünyadaki bir cennetle oyalarken, kendileri onların sırtından bolluk ve bereket içinde bir hayat sürmeye devam edecekler. Adil olmayan bir düzen olan kapitalist sistemi, “takdir-i ilahî”, bir kadermiş gibi sunmak için bu ay çok iyi bir vesile olacak.

Krizin faturasını yüklenen emekçilere, bu faturanın ağırlığını unutturabilmek için bu Ramazan ayına daha bir sıkı sarılacaktır sermaye sınıfı. Yardım, erzak dağıtımlarında, büyük mağazaların ucuzluk günlerinde kapılarda biriken, birbirini ezen emekçiler için iftar çadırları, sadece karınlarını doyurabilecekleri bir imkân olmayıp, yazık ki kolayca kandırılacakları bir tiyatro sahnesi de olacaktır. Medyası aracılığıyla milyonlara izlettirdikleri bu iftar çadırları burjuvazi için inanç sömürsünün örneklerini oluşturacaktır. Açlığa ve yoksulluğa mahkûm ettikleri emekçilerin yaşam koşullarını değil bir iki düzeltme, daha da kötüleştirilenler, bu perdelik oyunla saltanatlarını iyice sağlamlaştıracaklardır.

Oysa emekçilerin yaşamı değişmeden orta yerde durmaktadır. İnsanları ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen olarak iki keskin kampa ayıran bu kapitalist sistemde, inanç da sömürülmektedir. Emekçilerin dini inancını sömürenler, onları fabrikalarda sömürenlerden, bu sömürüyü kolaylaştırmak için yasalar çıkartan düzen partilerinden başkası değildir.

Bugün değişmeyen en önemli gerçek, birbirine düşman iki sınıfın olduğu gerçeğidir. İşçi sınıfı ve burjuvazi! Ne sahte din adamları, ne de en Müslüman düzen siyasetçileri bu saflaşmada ayrı bir yerde durmaktadır. İşçi ve emekçilerin yapması gereken, kendileriyle aynı sınıfa mensup olmayanlarla yollarını ayırmaktır. Emekçiler, kendilerini sömüren hırsızlara kapılarını kapatırken, onların yalanlarına kulaklarını kapatmayı da unutmamalıdır.

Har(a)ç protestolarından...

Uludağ'da har(a)ç protestosu

Uludağ Üniversitesi öğrencilerinin harç zamlarına karşı yaptığı eylemlerden biri de 5 Ağustos günü gerçekleştirildi. Eylem Mediko-Sosyal önünde yapıldı. "Harçlara yapılan zamlar geri çekilsin / Uludağ Üniversitesi Öğrencileri" pankartının arkasında toplanan yaklaşık 60 kişi YÖK'ün yaptığı zam oranlarına karşı mücadele çağrısı yaptı.

Eylemi Ekim Gençliği, DGH, SGD, Dev-Genç, Emek Gençliği, Genç Dayanışma ve DSİP örgütledi.
Kızıl Bayrak / Bursa

Genç-Sen harç zammına karşı Taksim'deydi

Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen), 6 Ağustos Perşembe akşamı Taksim Tünel'den meydana yürüdü. Öğrencilerin eylemine öğrenci velileri, Direniş Platformu bileşenlerinden ATV-Sabah grevcileri, Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan**, Şair Ruhan Mavruk, **Hava-İş**, Tek Gıda-İş, **Emekli-Sen**, Eğitim-Sen, **BDSP**, **ESP**, **EHP**'nin de aralarında bulunduğu birçok kurum destek verdi.

Kitle, Galatasaray Meydanı'nda ve Bekar Sokak'ın girişinde oturma eylemleri gerçekleştirerek Taksim Tramvay Durağı'na geldi. Genç-Sen'liler yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmalarıyla YÖK tarafından yapılması planlanan harç zammına karşı eylemde olduklarını ifade ederek herkesi mücadeleye çağırdı.

Taksim Tramvay Durağı'na gelindiğinde söz alan Şair **Ruhan Mavruk** yaptığı konuşmada, emek ihlallerine, F tiplerine, zamlara, paralı eğitime karşı mücadele edilmesi gerektiğini ifade etti. Konuşmasının ardından okuduğu şiirle eyleme destek verdi.

Hava-İş Sendikası adına konuşan **Eylem Ateş**, bilimsel, parasız, anadilde eğitim isteyen Genç-Sen'lilerin yanında olacaklarını belirtti.

Eylemde Direniş Platformu adına konuşan Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan** da, "Biz işçiler fabrikalarda nasıl sömürülüyorsak, öğrenciler de üniversitelerde sömürüye maruz kalıyorlar. Bizler sınıf bilinçli işçiler olarak Genç-Senliler'in haklı mücadelelerinde her zaman yanlarında olacağız" dedi.

Konuşmaların ardından Genç-Sen adına basın açıklaması gerçekleştirildi. Hilmi Kaan tarafından yapılan basın açıklamasında, Öğrenci Gençlik Sendikası'nın haftalardır harç zamlarına karşı her yerde direniş örgütlediğini, Genç-Sen'in harçlara zam yaptırmama kararlılığıyla pes ettirene kadar pes etmeyeceği belirtildi.

Bandista müzik grubunun da ezgileriyle destek verdiği eylem Avusturya İşçi Marşı'nın hep birlikte söylenmesinin ardından sloganlarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir'de harç protestosu!

7 Ağustos Cuma günü Eskişehir'de harç zamlarına karşı yürüyüş gerçekleştirildi. Kızılay İş Merkezi önünde toplanan Genç-Sen üyeleri buradan ajitasyon konuşmaları eşliğinde Hamam Yolu'na doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca çevreden alkışlarla eyleme destek verenlerin ve yürüyüşe katılanların olduğu gözlemlendi. Alkış ve sloganlarla Hamam Yolu Yediler Parkı önüne gelindiğinde burada basın açıklaması gerçekleştirildi.

Okunan basın metninde şunlar söylendi: "Bizler

bugün size buradan bir mesaj gönderiyoruz. Harçlarımıza zam yaptıracamız o bakanlar kurulu toplantısını yaptırmayacağız. Genç-Sen sizin kapalı kapılar arkasında hakkımızda "nihai kararlar" vermenize izin vermeyecek. Paralı eğitim ve zam hayalleri kuran sizlerin bu hayallerini bozana kadar karşınızda dimdik durmaya devam edeceğiz!" denildi. Yürüyüşe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

İzmir Genç-Sen'den harç protestosu

Genç-Sen İzmir'de harçlara yapılacak zamlara karşı bir dizi eylem gerçekleştirdi.

7 Ağustos Cuma günü Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörlüğü önünde iki Genç-Sen üyesi kendini zincirlerken eş zamanlı olarak diğer bir grup Genç-Sen üyesi öğrenci de Karşıyaka vapurunda "Harç zamları geri çekilsin!" yazılı pankart açtı.

8 Ağustos Cumartesi günü Kıbrıs Şehitleri Caddesi Tansaş önünde toplanan Genç-Sen'liler Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörlüğü'ne yürüyüş gerçekleştirdi. Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nin girişine gelindiğinde ise Yeni Kapı Tiyatrosu "Palto" isimli oyunuyla eyleme destek verdi. İlgiyle izlenen tiyatro gösteriminin ardından yürüyüş Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörlüğü'ne doğru devam etti.

Polislerin "Yolu kapatamazsınız, tek şerit kapatın" dayatmasına karşı yol trafiğe kapatıldı. Kitlenin kararlılığı karşısında polisler çeşitli gerekçeler öne sürerek yolu açtırma çabası içerisine girdiler, öğrencilere tehditler savurdular. Yaşanan kısa süreli gerginliğin ardından sloganlarla yürüyüşe devam eden Genç-Senliler'e trafikte bekleyen arabalardan destek geldi.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nin önüne gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasının ardından Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörlüğü önünde kaldırımda tek sıra oturularak beş dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Ekim Gençliği / İzmir

11 Ağustos 2009 | Taksim

Genç-Sen harç zammına karşı sokaklarda

10 Ağustos günü saat 11.00'de Bakanlar Kurulu toplantısının gerçekleşeceğine dair alınan haberin ardından Genç-Senliler Ankara'da bir araya geldi. Bakanlar Kurulu'na zamları yaptırmama kararı üzerinden sabah 10.15'te Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'nda buluşan öğrenciler başbakanlığa doğru eylemlerini başlattılar. Öğrenciler başbakanlık önüne geldiklerinde polis çemberine alındılar. Bakanlık önünde oturma eylemi başlatıldı. Bakanlar Kurulu'na üç kişilik heyet gönderildi. Görüşme talebinin sonucunda bir randevu verildi.

Eylem Güven Park'a doğru yürüyüşle devam etti. Polisin tüm engellemelerine rağmen yürüyüş gerçekleşti. Güvenpark'a gelen öğrenciler serbest kürsü oluşturularak konuşmalar yaptılar. Genç-Sen heyeti bir kez daha görüşmeye gitti.

Yapılan açıklamaya göre harçların tamamına %8 zam yapılacağı söylendi.

Polisin saldırmaları üzerine çatışmaya dönüşen eylemde pek çok öğrenci gözaltına alındı.

Genç-Sen'den gözaltı protestosu...

Genç Sen 10 Ağustos günü Ankara'da toplanan Bakanlar Kurulu'na harçlara zam yapılmaması talebini iletmek isterken karşılaştığı polis saldırısını İstanbul'da Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti.

Polis saldırısı sonucunda 14 Genç-Sen'inin gözaltına alındığının belirtildiği açıklama şu sözlerle devam etti:

"Genç-Sen'i gözaltılarla, coplarla, gaz bombalarıyla korkutamazlar ve yıldırılmazlar. O yasa kararı bozulacaktır. Biz harç zamları geri çekilene kadar Genç-Senliler olarak sokakları da, üniversitelerimizi de terk etmeyeceğiz. Biz kendi geleceğimizi kendimiz yaratacağız. Biz ve bizim gibi olanların yaşayabileceği üniversiteler var olana kadar, haklı mücadelemizi sonuna dek sürdüreceğiz"

Basın açıklamasının ardından, açıklamanın yapıldığı saatlerde Başbakan Erdoğan'ın da televizyonda bir açıklama yaptığı belirtilerek, Erdoğan'ın yüzde 500 zammı yalanladığı ve bunu ifade edenleri "marjinal gruplar" olarak nitelendirdiği ifade edilerek şunlar söylendi: "Biz marjinal gruplar değiliz, harçlarımızı ödeyemeyen öğrencileriz. Biz mücadele vermeseydik, siz yüzde 500 de yapacaktınız, yüzde 8'e bizim mücadelemiz ile düşürdünüz. Bizim mücadelemiz devam edecek ve siz yüzde 8'i de geri çekeceksiniz ve harçlara zam yaptırmayacağız"

Eyleme destek veren Şair Ruhan Mavruk da yaptığı konuşmada saldırıları kınadı. Mavruk konuşmasının ardından, "Kalmaya dair" şiirini paylaştı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir Genç-Sen'den gözaltı protestosu

Ankara'da Genç-Senliler'e yönelik saldırının ardından gözaltına alınan 14 Genç-Senli'nin serbest bırakılması ve yapılan saldırının teşhir edilmesi için 11 Ağustos'ta Adalar Migros önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada kriz nedeniyle emekliye %1, işçiye %3 zam yapılırken, harçlara yapılan zamlarla bunun fazlasıyla geri alındığı, buna karşı mücadele eden öğrencilerin coplandığı ve gözaltına alındığı belirtildi. Gözaltıların derhal serbest bırakılması istendi. Tüm baskılara rağmen mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

Açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

İzmir Genç-Sen'den basın açıklaması

Genç-Sen'lilere yönelik polis saldırısı 11 Ağustos günü **İzmir**'de protesto edildi. Karşıyaka PTT önünde toplanarak çarşıya kadar yürüyüş gerçekleştiren Genç-Sen'liler çevredeki emekçiler tarafından da desteklendi.

Açıklamada şunlar söylendi: "Biz kendi geleceğimizi kendimiz yaratmak istiyoruz. Çünkü yok edilmek istenen gelecek bizim geleceğimiz, bizim çocuklarımızın geleceğidir. Genç-Sen'i gözaltılarla, coplarla, gaz bombalarıyla korkutamazlar ve yıldırılmazlar. O yasa kararı bozulacaktır. Biz harç zamları geri çekilene kadar Genç-Sen'liler olarak sokakları da, üniversitelerimizi de terk etmeyeceğiz. Biz kendi geleceğimizi kendimiz yaratacağız. Biz ve bizim gibi olanların yaşayabileceği üniversiteler var olana kadar haklı mücadelemizi sürdüreceğiz."

Sık sık ajitasyon konuşmalarının yapıldığı eylemde işçi ve emekçiler de çocuklarıyla birlikte mücadeleye çağrıldı.

İzmir Ekim Gençliği

Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

İstanbul Ekim Gençliği faaliyetlerinden

İstanbul Ekim Gençliği olarak 11 Ağustos Salı günü Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde, 12 Ağustos Çarşamba günü ise Bakırköy'de harç zamlarına karşı faaliyetimizi gerçekleştirdik.

"Ticari eğitime karşı mücadeleye!", "Parasız ve nitelikli eğitim istiyoruz!" şiarlı Ekim Gençliği bildirimlerimizi ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıttık. Yaptığımız konuşmalarda % 500'e varan harç zammı önerisinin öğrencilerin kararlı mücadelesi ile % 8'e çekildiğini vurguladık. Ancak bunun da yeterli olmadığını mücadelemizin parasız ve nitelikli eğitim elde edene kadar süreceğini anlattık ve herkesi bu mücadeleye ortak olmaya çağırdık. Ayrıca lise ve üniversite öğrencileri ile harçlarla ilgili hazırladığımız anketi yaptık.

Bildiri dağıtımını ve anket sırasında Ekim Gençliği'nin yaz sayısını da gençlere ulaştırmış olduk.

Ayrıca, "Har(a)ç zamları geri çekilsin! Krizin faturası kapitalistlere!", "Ticari eğitime karşı mücadeleyi yükseltmeye!", "Parasız ve nitelikli eğitim istiyoruz!" şiarlı pullarımızı Kadıköy, Taksim, Beyazıt, Beşiktaş ve YTÜ'de yaptık.

İstanbul Ekim Gençliği

İzmir Ekim Gençliği faaliyetlerinden

8 Ağustos Cumartesi günü harç zamlarını protesto etmek ve gençliği mücadeleye çağırmak için gençliğin yoğun olarak bulunduğu alanlardaydık. "Ticari eğitime karşı mücadeleye!", "Parasız ve nitelikli eğitim istiyoruz!" şiarlı Ekim Gençliği bildirimlerimizi Karşıyaka'da ve Kemeraltı'nda kitlelere ulaştırdık.

Faaliyetimiz esnasında kolluk güçlerinin taciz ve tehditlerine maruz kaldık. Polisin "Valilikten izin almadığımız" gerekçesiyle bizi gözaltına alacaklarını söylemeleri üzerine faaliyetimize devam edeceğimizi söyledik. Hemen ardından bildirimlerimizi yoğun bir ajitasyon eşliğinde dağıtmaya devam ettik. Faaliyetimiz ve tutumumuz çevreden de büyük destek gördü. Karşıyaka halkının desteği üzerine kolluk güçleri alanı terk ettiler.

Faaliyetimiz sırasında yaklaşık 700 adet bildiri dağıtıldı.

10 Ağustos Pazartesi günü Dokuz Eylül Üniversitesi'nde merkezi bildirimlerimizi yaygın bir şekilde kullanarak öğrenci arkadaşlarımıza bu zamların ve harçların kendisinin ticari eğitimin

gerçekliği olduğunu anlattık. Bununla birlikte öğrencileri harç zamlarına karşı yaptığımız eylemlere dahil etmeye çalıştık.

Dokuzçesmeler Kampüsü'nden çıktuktan ve biraz uzaklaştıktan sonra sivil polis çevirip kimlik sorgusu yaptı. Biz, polisin takip edip gündüz vakti kimlik sorgusu yapmasını, okullarımızda rahatça yürüyemediğimizi ancak onların cirit attığını söyleyerek ajitasyon konuşmalarıyla uzun süre teşhir ettik. Polisin tek görevinin vatandaşa kendilerinin olduğu gibi katil muamelesi yaparak taciz etmek olduğunu söyledik. Çevrede bulunan insanların da toplanması üzerine polis oradan ayrıldı.

Ege Üniversitesi'nde ise **11 Ağustos Salı** günü e-cafe önünde Ekim Gençliği masamızı açarak bildirimlerimizi öğrencilere ulaştırdık. Arkadaşlarımıza bu süreci anlatarak zamları protesto etmemiz gerektiğini, eğitimde ticarileştirmeyi ancak eylemlerle boykotlarla durdurabileceğimizi ifade ettik. Ayrıca masamızda Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği satışı da gerçekleştirdik.

İzmir Ekim Gençliği

Kartal İLGP çalışmaları sürüyor...

Kartal İLGP, yaz döneminde çalışmalarına devam ediyor ve yürütülen faaliyetler çerçevesinde "Devrim Okulu" hazırlarını sürdürüyor.

Bileşenlerini Kartal'daki dört liseden öğrencilerin oluşturduğu Devrim Okulu Koordinasyon Ekibi, toplantılar olarak çalışmaları planlıyor. Buna göre Ağustos'un sonunda gerçekleşmesi planlanan Devrim Okulu, üç konu başlığı üzerinden yürütülecek:

Devrimci gençlik hareketi,

Devrimci kimlik, devrimci miras,

Liseli gençlik hareketinin sorunları ve yeni dönem liseli gençlik çalışması.

İLGP aynı zamanda Metal İşçileri Kurultayı hazırlıkları çerçevesinde yürütülen çalışmalara bildiri, gazete ve bülten dağıtımlarına katılarak katkı sunuyor.

Kartal İLGP

Parasız eğitim için mücadeleye!

Kapitalizmin yapısal krizi çözümsüzlüğünü korurken, sermaye iktidarı da hayatın her alanında bir dizi hamle ile işçi ve emekçilere yeni bedeller ödetmeye çalışıyor. İşten çıkarmaların yaygınlaşması, sigortasız çalışmanın kitleselleşmesi derken katmerleşen vergiler ve yapılan zamlar bu bedellerden bazıları. Bununla birlikte bazı yapısal dönüşümlere de imza atılıyor. *Özel istihdam büroları* söz konusu yapısal dönüşümlerden biridir örneğin. Bir süre önce gündeme gelen üniversite harçlarına yapılacak zamlar da bu kapsamdadır. Harçlar ve yapılan zamlar temel bir mücadele konusu olmalıdır. Çünkü söz konusu meblağın ne miktarda olduğundan bağımsız olarak, temel bir hak olan ve esasen zaten sırtımızdan karşılanan eğitim bizlere ikinci kez pazarlanmamaktadır.

ÖSYM'nin Başkanı Ünal Yarımağan'ın özel üniversitelerin ücretlerinin 10 bin TL'nin üzerinde olduğu ve devlet üniversitelerinin de bunun %20'si gibi bir miktarı pekala alabileceği yönündeki açıklamaları, kapsamlı bir saldırının işaretiydi. Nitekim geçtiğimiz haftalarda %500'e varan zam oranları ile devlet üniversiteleri, Devlet üniversitelerinin 7-8 bin TL'ye varan ücretleri ile özel üniversite olarak tabir edilen ancak eğitim bütçesinden devlet üniversitelerinden fazla pay alan, teşvik edilen ama 10 bin TL'den başlayan fiyatlarını ödeyebilenlere kapılarını açan üniversiteler ile yarışır duruma getirilmeleri yönünde bir adım atılmıştır. Bunun anlamı ise eğitimin tamamen özelleştirilmesi, tüm işçi ve emekçilerden toplanan dolaylı dolaysız vergilerden oluşturulan eğitim bütçesinin sermayeye peşkeş çekilmesi demektir.

ÖSYM Başkanı Yarımağan harçların çok yüksek olmadığını açıklıyor, işinden olmuş veya açlık sınırının altında bir ücrete çalışmaya mahkum edilmiş on milyonlara sırtarak eğitim için daha fazlasının talep edilebileceğini savunuyor.

Yarımağan'ın şu sözleri bakın: *"Ayağındaki ayakkabıya bakıyorsun 500 liralık ayakkabı. Kendi bölümün için 20-30 lira bir katkı payı ver diyorsun, buna itiraz ediyor. Bir kısmı ideolojik olarak itiraz ediyor; 'Devlet beni okutmak mecburiyetinde' diyor."* Böylelikle zihinleri yalanları ile bulandırmak istiyor. *500 liralık ayakkabı* yalanı da arsızlıktan başka bir anlam taşımıyor. Üniversite öğrenciliğini toz pembe bir rüya halinde pazarlamak isteyenler, bir yandan da *hayatını yaşayan, derdi tasası olmayan* bir öğrenci portresini kafalara kazımak istiyorlar. Oysaki *500 liralık ayakkabı* giyen birkaç öğrencinin yanında, harcını ödeyemediği için kayıt yaptıramayan yüzlerce öğrenci, paraları olmadığı için yurtlarından atılan sayısız öğrenci ve toplam eğitim masraflarını nasıl karşılayacağını düşünen yüz binlerce öğrenci gerçeği var. Yarımağan'ın yalanları herkesin bildiği bir gerçeği çarpıtmak içindir!

Eğitimi parası olanın hakkı olarak gören düzenin bir başa ağzı ise Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'dur. Çubukçu 9 Ağustos günü yaptığı açıklamada *"2009-2010 eğitim-öğretim yılı için bu rakam YÖK tarafından %8 olarak tespit edilmiştir. Ayrıca, başvuran ve şartları tutan bütün öğrencilerimize burs veya kredi verilmektedir. Bunun yanında gerekli şartları yerine getiren öğrencilerimize de katkı kredisi (harç) desteği sağlanmaktadır"* demiştir. Çubukçu bizleri aptal yerine koymak niyetindedir. Sarf ettiği bu sözlerin hiçbir anlamı yoktur, çünkü bu burjuva

devletinin "*şartları tutan*" tanımını emekçi çocuklarını oyalamaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Zira sorunun bir yüzü zaten o *şartların* milyonlar adına bir türlü tutmamasıdır.

Üniversitelerde işçi ve emekçinin çocukları ancak *şartları tuttuğunda*, yani neredeyse belirlenen asgari ücretin altında bir gelire sahip olduklarında -tabi bunu da belgeleyebilirlerse- burs alırlar. Gerçekte burs bulamayan yüz binlerce üniversite öğrencisi ileride kendilerinden katıyla alınacak kredileri, cemaat burslarını veya çalışmayı tercih etmek zorunda kalır.

%500'lük zam önerisini bu bütünlük ile görmek, yüksek öğrenimin toptan bir dönüşüme uğratılmak istendiğinin farkında olmak önemlidir. Krizin geride bıraktığımız dönemde bir dizi saldırı sınıfın

dağınıklığı fırsat bilinerek hayata geçirilmiş ve geçirilmeye devam edilmektedir. Bu saldırılara, sermaye cephesinin yalan dolu ideolojik hamleleri de eşlik etmektedir. Tüm dağınıklığına ve apolitikleştirilen gençlik kitlelerine rağmen sokağa çıkan öğrenci gençliği yarattığı baskı ile düzen şimdilik bu dönüşümü ertelemiş durumda. Zam oranları %8'e geri çekildi.

Mücadelenin burada oynadığı rolü hatırlayarak, ertelenmiş bu saldırıyı lehimize çevirmek, düzene karşı paralı eğitimi hedef alacak biçimde mücadelemizi yükseltmeliyiz.

Bu amaçla mevcut durumda %8 de meşru değildir. Gençlik, kamu kaynaklarını sermayeye fonlayan hükümete karşı harçların alınmaması talebiyle çıkmalıdır.

Erdoğan'ın lütfu değil, mücadelenin kazanımı

İkinci öğretimlerin harçlarına yapılan %500'e varan zammının %8 düşürülmesi, Erdoğan'ın bir lütfu değil, gençliğin sürdürmekte olduğu mücadelenin bir sonucudur. Gençlik bu kazanımı sokaklarda elde etmiştir.

YÖK'ün 2009-2010 akademik yılında harçlara %8 ile %500 arasında zam yapılması önerisi öğrenciler cephesinden tepkiye konu oldu ve bu tepki bugüne kadar eylemlerle dile getirildi. Bir çok ilde kitlesel eylemler gerçekleştiren gençlik, yapılan harç zammının meşru olmadığını söylerken parasız eğitim talebini yükseltti. Harç zammının geri çekilmesine dair talep emekçiler tarafından da destek gördü.

Ve sürdürülen mücadele meyvesini verdi. Fakat yandaş medya sürdürülen mücadeleyi görmezden gelerek, mücadelenin üstünden atlayarak 2. öğretimler için öngörülen %500'e varan zammın geri çekildiği haberini sanki başbakanın bir lütfuymuş gibi yansıttı.

Zaman gazetesi *"Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın devreye girmesiyle normal öğretim yapan bölümler gibi ikinci öğretime de yüzde 8 civarında zam yapılması kararlaştırıldı"* şeklinde ifadelerle emek düşmanı tutumunu bir kez daha ortaya koydu.

Hiç görülmemiş müdür ki; sermaye devletinin herhangi bir basınç altında kalmaksızın gerçekleştireceği saldırılardan sakındığı... Bu zammın da aşağıya çekilmesi elbette ki gençliğin mücadelesi sonucunda mümkün olmuştur.

Yıllardır işçi ve emekçilere dönük saldırıların, bu saldırıdan kat ve kat ağır olduğu koşullarda dahi gerçekleşebildiğini gördük. Mücadelenin geri düştüğü dönemlerde kapitalistlerin acımasızca işçi ve emekçilerin haklarını gasp ettiğine tanık olduk. 17 Ağustos depreminden faydalanarak geçirilen "mezarda emeklilik yasası" bile burjuvazinin her türlü koşuldan istifade edebildiğini gösterdi. Gericici AKP hükümetinin bugüne kadarki pratikleri düşünüldüğünde de, bunun bir lütfu değil, zorunluluk olduğunu anlayabiliriz.

Aşağı çekilen bu zammın bir lütfu olarak lanse edilmeye çalışılması elbette ki boşa değil! Gençliğin bu kısa zaman diliminde sergilemiş olduğu mücadele ekseninde bu zam aşağıya çekilmiştir ve bunun bir lütfu olarak sunulması gençliğin mücadele ederek kazanım elde edilebiliyor olduğu gerçeğinin hasır altı edilmesi amacını taşımaktadır.

Ama daha mücadele sona ermedi. Maaşlara en fazla %3 zam yapan sermaye devleti hali hazırda harç zammını geri çekmemiş sadece aşağıya indirmiştir. %8'lik zam halen ortada durmaktadır.

"Hak verilmez, alınır!" şiarının hayattaki karşılığı yine mücadelenin sıcaklığında kendisini gösterdi. Parasız eğitim talebini yükselten gençlik, krizin faturasının kendilerine çıkarılmasına izin vermeyecektir. Gençlik haklı ve meşru talepleri için sokaklarda, mücadele alanlarında olmayı sürdürmelidir.

Küçükçekmece'de sınıf faaliyetlerinden...

Uzun zamandır bir grevin yaşanmadığı Küçükçekmece bölgesinde, sermayenin kriz bahanesiyle saldırılarını arttırdığı bir dönemde başlayan Halkalı Kağıt grevi önemli bir yerde duruyor.

Bu grevi diğer sınıf bölüklerine ve bölgemizdeki fabrikalara taşımak ve grevle sınıf dayanışmasını örmek amacıyla çıkardığımız özel sayıları bölgedeki fabrikalara ulaştırıyoruz.

Özel sayıların yanı sıra fabrikaların yoğun olduğu güzergahlara “Yaşasın Halkalı Kağıt grevimiz!”, “Halkalı Kağıt işçileri kazanacak!”, “İşgal, grev, direniş” şiarlı BDSP yazılamalarını yaptık.

“Krizle karşı her yer işgal, grev, direniş, sabotaj alanı... Halkalı Kağıt işçileriyle dayanışmayı yükseltelim!” şiarlı BDSP ve Küçükçekmece İşçi Platformu imzalı ozalitleri bölgemizdeki merkezi noktalara, aynı şiarlı A-4 afişleri ise duraklara yapıştırdık.

Kızıl Bayrak satışları ve Emekçinin Gündemi dağıtımları

Merkezi noktalarda gerçekleştirdiğimiz Kızıl Bayrak gazetesinin satışı sırasında ise işçi ve emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık. Şirinevler Meydanı'nda gerçekleştirilen satış sırasında Kürt sorununu kapak sayfasından işleyen gazetemiz emekçiler tarafından yoğun ilgi gördü. Kısa sürede 30'a yakın gazetenin satışını tamamlamış olduk.

Gazete satışlarının yanısıra Ağustos ayını çıkardığımız “Emekçinin Gündemi”nin dağıtımını fabrikalara yapmaya başladık.

Tekstil ve kağıt işçileri toplantısı

Tekstil ve kağıt işçilerine yönelik yürütülen çalışmalar kapsamında Ekim ayında gerçekleştirilecek olan sempozyumun da hazırlıkları sürüyor.

Yaklaşık 2 aydır süren toplantıların bir sonucu olarak 9 Ağustos Pazar günü tekstil ve kağıt işçilerinin katılımıyla sempozyum gündemli bir iç toplantı gerçekleştirildi. DESA direnişçisi Emine Arslan'ın da katıldığı toplantıda kriz ve krizin işçi sınıfına yansımaları ele alındı.

Ardından kadın işçilerin yaşadığı sorunlar, işçi sağlığı ve iş güvenliği, sendikalaşma ve taban örgütlenmeleri tartışıldı. Canlı tartışmaların yaşandığı toplantıda son süreçte yaşanan işgal, grev ve direnişler ele alındı. DESA direnişi ve Halkalı Kağıt grevinin bölge üzerinden sağladığı imkanlara dikkat çekildi.

Tekstil ve kağıt sektöründe çalışan işçilerin yaptıkları başarılı sunumlar etrafında gerçekleşen toplantı 2,5 saate yakın sürdü. 30 Ağustos'ta Volkan Yaraşır'ın sunumuyla yapılacak “Türkiye'de işçi sınıfı tarihi” başlıklı seminere katılım üzerine konuşuldu.

Küçükçekmece BDSP

Ümraniye'de kurultay hazırlıkları

Önümüzdeki Ekim ayında gerçekleştirmeyi planladığımız Metal İşçileri Kurultayı'nın hazırlık çalışmaları Kurultay Hazırlık Komitesi'nin düzenlediği seminerlerle başlamış oldu. Seminerlerin yanı sıra Metal İşçileri Bülteni'nin fabrikalarda kullanılmasıyla çalışmalar devam ediyor.

6 Ağustos günü ise çıkarttığımız “Patronların kölesi olmayalım! Mücadele için sokağa örgütlenmek için kurultaya! / Ümraniye Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi” yazılı ozalitleri Ümraniye'de İMES-Dudullu hattı ve organize sanayi çevresinde kullanarak işçilere örgütlenme ve kurultaya katılma çağrısı yaptık. Önümüzdeki günlerde de çalışmalarımızı güçlendirerek devam ettireceğiz.

Ümraniye Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Ümraniye'de metal işçileri pikniği...

Metal İşçileri Kurultayı kapsamında Ümraniye Kurultay Hazırlık Komitesi olarak 9 Ağustos günü piknik düzenledik. Farklı fabrikalardan metal işçileri bir araya gelerek çeşitli konular üzerine fikirlerimizi paylaştık.

Sohbette önce Kurultay Hazırlık Komitesi'nden bir arkadaşımız söz alarak özellikle '80 sonrasında ağırlaşan ve kölelik çağına yaklaşan yaşam koşullarına dikkat çekti. Bugün krizi fırsata çeviren patronların işten atmalar, ücretlerin düşürülmesi gibi yollarla işçileri köleliğe mahkum ettiğini, en büyük saldırının ise özellikle sendikalarda örgütlü işçilere yapıldığını anlattı. Bu yüzden, Metal İşçileri Kurultayı'nın örgütlülüğün önünü açabilmek ve mücadele yolunu tartışabilmek için bir adım olduğunu ifade etti.

Metal işçisi arkadaşlarla birlikte yürütülen tartışmalar iki başlık altında toplandı. Bunlardan ilki genel olarak tüm işçilerin, özelde ise metal işçilerinin örgütlenmesinin önündeki engeller, ikincisi ise işçilerin bu engelleri aşması için ne yapmaları gerektiği oldu.

Öncü işçilerin sınıf mücadelesindeki rolüne ve taban

örgütlenmelerinin önemine de vurgu yapılan sohbet, işçilerin fabrikalar dışında da bir araya getirilmesi, eğitim çalışmaları yapılması ve tartışmalar yürütülmesi ihtiyacına değinilerek son buldu.

Ümraniye Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Kurultay hazırlıkları sürüyor

Kurultay faaliyetleri kapsamında bir süredir çalışması yapılan kriz gündemli seminer 9 Ağustos günü Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirildi. Seminer, farklı sektörlerden işçilerin de katılımını sağlayacak bir biçimde çalışmaya konu edildi.

“Patronlar krizi fırsata çeviriyor” başlığındaki seminer Tez-Koop-İş Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın katılımıyla gerçekleştirildi.

Seminer, Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi adına krizin yansımalarına değinen bir konuşma ile başladı. Ardından Volkan Yaraşır söz aldı. Yaraşır, konuşmasında güncel ve tarihsel birçok konuya değindi. Kapitalizmin kendisinin kriz demek olduğunu, tek derdinin kâr sağlamak olduğunu, insanlığa bir gelecek veremeyeceğini belirtti. İnsanlara meta gözüyle bakan bir sistemden umulacak bir şey olmadığını söyleyerek bu konuyu örneklerle zenginleştirdi.

Sistemin krizi bahane ederek kölece çalışma biçimlerini işçilere dayattığını, son dönemde bahsi edilen özel istihdam bürolarına ve işçilerin daha önce kazanmış olduğu hakların geri alınmasına buradan doğru bakılması gerekliliğini vurguladı. Kapitalizmin tarihinde yapısal ve kısa dönemli krizlerin yaşandığını, bu krizlerin iyi değerlendirilirse devrime, değerlendirilemezse karşı-devrime dönüşeceğini söyledi. Krizi devrime dönüştürebilmek için taban örgütlenmesinin öneminden ve onun tarihsel deneyiminden bahsetti.

Daha sonra soru-cevap bölümüne geçildi. Canlı geçen soru-cevap bölümünden sonra seminer sonlandırıldı. Yaklaşık 70 işçi ve emekçinin katıldığı seminer oldukça verimli geçti.

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

BDSP'den Halkalı Kağıt grevine ziyaret...

İstanbul Halkalı'da patronun sıfır zam dayatmasına karşı 17 Temmuz sabahı greve çıkan Halkalı Kağıt işçilerini, 12 Ağustos günü Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ziyaret etti. Ziyaret öncesinde fabrikaların yoğun olarak bulunduğu bölgede yürüyüş gerçekleştirildi.

Destek ziyaretinde bulunan BDSP'lileri alkış ve sloganlarla karşılayan Halkalı Kağıt grevcilerine ilk olarak BDSP adına yapılan konuşmayla seslenildi. Yapılan konuşmada, kriz döneminde başlayan bu grevin diğer işçi

bölüklerine örnek olduğu söylendi. BDSP'nin Halkalı Kağıt grevinin kazanımla sonuçlanması için dayanışmayı sürdüreceği sözü verildi.

Grev çadırında yapılan sohbetlerde grevin bir okul olduğu ve bu sürecin işçilerin sınıf bilincinin gelişimi açısından önemine değinildi. Grevin başarıya ulaşması ve sınıfın diğer bölükleri tarafından sahiplenilmesini sağlamak amacıyla çeşitli öneriler üzerinde konuşuldu.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Direnişçi işçilerle dayanışma kampanyası çalışmaları...

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi 7. yıl açılış etkinliği çalışmaları başladı. Bu çerçevede bir aylık bir kampanya örgütlendi. Kampanyanın içeriği, işçi ve emekçilerin katılımıyla gerçekleşen toplantılarda planlandı ve etkinlik programı oluşturuldu.

Kampanyanın ilk ayağı olarak kampanyanın içeriğinin anlatıldığı bildiriler Çiğli Organize Sanayi girişinde, Serinkuyu ve Soğukkuyu'daki işçi servislerinde yaygın biçimde dağıtıldı.

Bildiride; ağır çalışma ve yaşam koşullarına, hak gasplarına, sermayenin saldırılarına ve krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmek istenmesine karşı direnişlerin ve grevlerin ortaya çıktığı belirtiliyor ve İzmir'de Kent A.Ş., İstanbul'da Entes Elektronik ve Sinter Metal direnişlerinin ve ATV-Sabah grevinin, Bursa'da Asil Çelik ve Asemat grevlerinin aylardır işçilerin kararlılığıyla

sürdüğü ifade ediliyor.

Bildiri metninde 6 Eylül tarihinde TÜMTİS sendika binasında gerçekleşecek “Direnişçi işçiler İzmir'de tartışıyor!” konulu kampanyanın sonlandırılacağı etkinliğe çağrı yapılıyor.

Kampanyanın ikinci ayağı olarak ise 15 Ağustos - 4 Eylül tarihleri arasında İzmir'in çeşitli semtlerinde imza masalarının açılması, 4 Eylül günü yapılacak basın açıklaması ile de direniş ve grevde olan işçilerin taleplerinin yer aldığı imza metinlerinin postalanması planlanıyor.

Kampanyanın sonlandırılacağı etkinliğin çalışmasının bir ayağı da sendikaların, kitle örgütlerinin, ilerici ve devrimci kurumların etkinliğe davet edilmesi, işçi ve emekçilere yapılan ev ziyaretleri ile direnişçi işçilere sahip çıkılmasının önemini anlatılması olacak.

İzmir BDSP

Grevdeki Halkalı Kağıt Fabrikası işçileriyle konuştuk...

“Grev silahımız, sonuna kadar kullanacağız!”

Kızıl Bayrak: Halkalı Kağıt'taki grev sürecini kısaca aktarır mısınız?

1. Temsilci: 1 Ocak günü Toplu İş Görüşmesi'ne başlandı. Bu TİS görüşmesinin başladığı andan itibaren bizlere herhangi bir teklif yapılmadı. İşveren ile 3-4 görüşme yaptık. Ancak bu görüşmelerden bir sonuç çıkmadı. Bu görüşmelerde kriz bahanesiyle 2009 yılı boyunca patronun %0 zam tehdidiyle karşılaştık. Bizler de krizin faturasının sadece işçilere kesilmesinin yanlış olduğunu anlattık. Maalesef yeniden %0 zam ile karşılaşmış olduk. Bu 0 zam barajını aşamadık bir türlü. Bizler de, “Madem ki 2009'u %0 zam ile geçiyoruz, bunun 2010'da bir telafisi var mıdır?” diye sorduk. Ancak onlar da bize “2010'da da ancak asgari enflasyon oranına göre zam yapabiliriz” cevabını verdiler. Bu durumu kabul etmedik. Arkadaşlarımızı biraraya topladık. Görüşmeler süresince yaşadıklarımızı tüm üyelerimize anlattık ve ne yapabileceğimizi tartıştık. Arkadaşlarımız da bunun kabul edilebilir bir yanı olmadığını, böyle olması halinde kesinlikle greve gideceklerini söylediler. Bunun ardından patronlarla 15 Temmuz'da yapılan son toplantıda biraraya geldik. Bu toplantıda yapabileceklerimizi söyledik, 2009'da elimizi taşın altına koyacağımızı söyledik ancak bu durumun 2010'da bir telafisi olması gerektiğini de tekrar ekledik. Onlar da zam olarak sadece 80 TL verebileceklerini, ondan fazlasını veremeyeceklerini söylediler. Bizler de kesin kararımızı verdik ve 17 Temmuz'da greve çıktık. Süreç özetle böyle gelişti.

1. İşçi: 2010 yılı için de maddi kısıntıya gittiği için biz de bu greve çıktık. Sonuna kadar da bu grevin arkasındayız.

KB: Kriz koşulları altında fabrika içerisinde yaşadığınız sorunlardan bahsedebilir misiniz?

1. Temsilci: Krizin de başlamasıyla birçok baskı oldu. Zam baskısı ve psikolojik baskı uygulandı. Olan hakların da kaldırılması için baskı vardı. Zaten grevin içeriği de bunu gösteriyor. Ortalama maaşlar 700 TL'nin üzerinde olmasına rağmen, bunu çok fazla zayıf gibi gösteriyorlar ve bu da elimizde olan hakları da kaybedeceğimiz korkusu yaşıyorduk bizlere.

1. İşçi: Yönetimin işçi üzerinde çok baskısı var. Herhangi bir derdini çıkıp da bir yöneticiye anlatamıyorsun, dinlemiyor. Seni karşında bir insan olarak görmüyor. Zaten bu adamın bana verdiği 510 TL maaş; ben kiradayım, iki çocuğum var ve okula gidiyorlar. Bir işçi bu parayla nasıl geçenebilir ki?

2. İşçi: Şefler var mesela. Bunlar bizleri istedikleri bölümde kullanabiliyorlar. Benim bölümüm başka, beni o bölümden alıp başka bir bölüme götürüyorlar. Oralarda çalıştırabiliyorlar yani. Gidemiyorum diyemiyorsun, illa ki gideceksin, bu işi yapmak zorundasın diyor. İstedikleri gibi çağırabiliyorlardı mesaiye. Gelemiyorum diyemiyorsun. İşe girişte bizlere kağıt imzalatıldılar zaten.

3. İşçi: Biz bu krize inanmıyoruz. Çünkü ben bu işyerinde, yemekhanede günde 30-40 taşerondan kişiye yemek veriyorum. Demek ki; bu fabrikada bir büyüme, bir gelişme var ki taşeron geliyor, çalışıyor. Kendileri hiçbir önlem almadılar ki biz de krize inanalım. Tamam bir kriz var, ama biz fabrikamızda bir kriz

olduğuna inanmadık. Birtakım işletmelerde fabrikaların patronları kriz sebebiyle birtakım önlemler aldılar, en azından işçisini “inandırdılar”. Demek ki; burada öyle bir şey yok, burada kriz yok. Büyüyen bir şirkette kriz olmaz. Burası her gün, bu işçilerin sayesinde büyüyor. Şu anda gördüğünüz gibi yine yatırım var fabrikada. Adam tutuyor, tadilat yapıyor, depo şeklinde bir yer yapıyor. Bunların hepsi parayla dönüyor.

KB: Grevin 19. gününe kadar yaşadıklarınızı ve deneyimlerinizi bizimle paylaşır mısınız?

1. Temsilci: Greve çıkmadan önce çok endişeliydik. Grev aslında bize çok olumlu etkiler yaptı. Grevin bize en büyük katkısı kendi gücümüzü göstermesidir. Grev, işçi sınıfının aslında çok büyük bir güce sahip olduğunu, bu gücü kullanması gerektiğini gösterdi. Bu anlamda bu iş bize çok olumlu yansıdı. Değişik iş kollarından arkadaşlarla da görüşüyoruz, onların işleriyle de ilgili bilgi alıyoruz ve biz de yaşadıklarımız hakkında onlara bilgi veriyoruz ve aradaki farkları görüyoruz. İşçi sınıfının patronlar tarafından ne şekilde kullanıldıklarına şahit oluyoruz. Ancak işçi sınıfının kesinlikle ve kesinlikle şuna inanması gerekir ki; elimizde çok büyük bir güç var. Bu gücü fark edip de bu gücü kullanırlarsa işler kendi lehlerine dönecektir.

2. İşçi: Şunu söylemek istiyorum ki; öncelikle biz işçi olduğumuzu anladık. Demek ki; işçi olmadan hiçbir şey olmuyormuş; işçi olmadan fabrika dönmüyor; çalışmıyormuş. Makineler çalışmıyor, üretim duruyor. Buradaki grev yerinde beklerken gelip geçen işçilerin el sallaması, araçların korna çalmaları bizlere işçilerin de bir gururu olduğunu ve işçi olmadan bir şey olamayacağını ortaya koyuyor. Grevde daha da güçlendik. İçeride bu kadar kaynaşmıyorduk. Patron bunu dışarıda yapamayacağımızı zannetti, ama biz burada bunu bir güç olarak patrona gösterdik. Zannetmesinler ki; biz çok güçsüzüz. İşçi olmadan hiçbir şey olmaz. Patronların idarecileri onlara “Korkmayın, greve gidemezler, yapamazlar!” gibi şeyler söyledi. Patronlar da bunların gazına geldi. Ama eğer burada bir hak ihlal ediliyorsa greve gidilebileceğini gösterdik.

2. Temsilci: Grev bize çok şeyler kattı. İnsanların duyarlılıklarını görmekteyiz.

1. İşçi: Birlikte olmak, savaşmak, hakkını aramak... Bence bunların hepsi bir tecrübedir. Bunlar yaşandıktan sonra anlaşılıyor. Burada bizler, arkadaşlarla birlikte tek bileğiz, tek yumruğuz. Hakkımızı arayacağız.

KB: Buradan işçi ve emekçilere nasıl bir uyarıda bulunabilirsiniz?

1. Temsilci: İşçi sınıfının ferdi olarak bir şey yapamayacağı aşıkardır. İşçi sınıfının ilk ayağı örgütlenme ile başlar. Örgütlenme olduktan sonra gerisi zaten gelecektir. Bunun yanısıra işçilerin yasal haklarını bilmeleri gerekiyor. Kendi güçlerinin farkına varmaları gerekir. Onlar olmadan sermayenin işe yaramadığını bilmeleri gerekir.

2. Temsilci: Kimsenin sendikası olmaktan korkmaması gerekiyor. Hayat şartları, işverenin işçiyi işten çıkartma, atma korkusu insanları sendikadan uzaklaştırıyor. Yasal hakları konusunda daha çok

bilinçlenmeleri, okumaları ve kendi haklarının farkına varmaları gerekiyor. Yoksa bireysel olarak kimsenin bir şey yapamayacağı aşıkardır. Her zaman en kötü sendika bile sendikasızlıktan iyidir.

2. İşçi: Ben, buradan, özellikle örgütsüz çalışanlara öncelikle örgütlenmeleri gerektiğini söyleyebilirim. Çünkü onlar daha çok baskıya maruz kalıyorlar. Şimdi korkuyorlar bu işçiler. Korkmalarına hiç gerek yok, çünkü kaybedecekleri hiçbir şey yok. 480 TL maaş her yerde alabilir. O yüzden, benim için, örgütlenmek en iyi şeydir.

KB: “Direnişteyiz Platformu” sizin için ne anlam ifade ediyor?

1. Temsilci: Demin de söylediğimiz gibi, işçi sınıfının gücünün farkında olması ve birlikte hareket etmesi gerekir. Direnebilmek için büyük örgütlülükler kurarak, bu işin tüm işçi ve emekçi kardeşlerimize anlatılması gerekmektedir. İşçilerin ilk olarak bilinçlenmesi gerekir. Hakkını nasıl arayacağını bildiği takdirde arayacaktır. Direnişteyiz Platformu'nun da çok geniş bir tabana yayılması lazım. Bu tabana yayılışın gerçekleştirilmesi ve tüm işçilerin ortak nokta olan emek noktasında buluşturulmaları gerekir. Herkesin, emeğinin hakkını alması konusunda birleşmesi gerekir. Çok çalışılması gerekiyor.

1. İşçi: Bence gayet anlamlıdır. Sesini duyurmak, hakkını sonuna kadar aramak... Bunların hepsi bizleri güçlendiriyor.

2. Temsilci: İnsanların herhangi bir örgüte, herhangi bir kuruma, sendikaya bağlı olmaktan korkmamaları gerekiyor. İşçilere o bilgiyi sağlayabilecek kurumlar zaten bunlar. Örgütlenmede işçilerin her zaman bir adım öne atılmaları gerekiyor. İşçi maliyetleri o kadar ucuzladı ki; artık bu direnişlere işçilerin destek olması gerekiyor. Direnişteyiz Platformu'ndaki işçi ve emekçiler de gelsinler, destek olsunlar. Grev yerini ziyaret etsinler. Örgütsüz işçiler, sendika ile birleşme ve birlik beraberlik nedir, onu burada da yaşasınlar. Sendikanın olmadığı yerler varsa, yeni oluşum aşamasında olan yerler varsa, gelsinler, görsünler.

KB: Geline son durum ile ilgili bilgi verir misiniz?

1. Temsilci: Biz işvereni bekliyoruz. İşveren bir talepte bulunacak. Gelin, oturun, anlaşalım diyecek, müzakere edelim diyecek. Bizler onun ötesinde bir şey yapamayız. Bu sonuna kadar böyle devam edecek.

1. İşçi: Bizim için bir sıkıntı yok. Patronun artık işine gelirse... Yatırımı burada, işyeri burada. Eğer bize gelin, anlaşalım derse, gideriz. Ama direktirse, biz de sonuna kadar direneceğiz burada! Bu bizim silahımız, sonuna kadar da kullanacağız.

2. Temsilci: Bu saatten sonra, greve çıkan biz olduğumuza göre, toplu sözleşme için de gelin, konuşalım demesi gereken işverendir. Biz, şimdi işverene oturup toplu iş sözleşmesini görüşelim desek onun şartlarını kabul etmiş olacağız. O bizim şartlarımızı kabul etmez. O yüzden biz bekliyoruz, sonuna kadar da bekleyeceğiz. Bir de bu iş artık en son görüştüğümüz zamanki Toplu İş Sözleşmesi maddelerinden değil de çok farklı şekilde ilerleyecektir. Biz onları kabul etseydik, burada olmazdık zaten.

TMMOB'un gerçekleştireceği "Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı" üzerine Düzenleme Kurulu'ndan Ahmet Öncü ile konuştuk...

"Mühendisler sınıf eksenli bir hareketlenme içine girmek zorundalar"

- Kapitalizmin krizinin derinleştiği, işsizlik ve hak gasplarının arttığı bir dönemde TMMOB ücretli ve işsiz mühendis, mimar, şehir plancılara dönük bir kurultay düzenliyor. Düzenleme Kurulunda yer aldığınız bu kurultayın nasıl bir yerde durduğunu ve hedeflerinin neler olduğunu anlatabilir misiniz?

Ahmet Öncü: Her ne kadar Düzenleme Kurulu üyesi olsam da kurultayın planlama çalışmalarına değişik nedenlerden dolayı doğrudan katılmadım. Dolayısıyla kurultayın hazırlanması süreci hakkında fazla bir şey söylemem doğru olmayacağı gibi pek de mümkün değil. Benim sürece katılımım kurultaya giden yolda farklı kentlerde düzenlenen bir dizi panel ya da seminere konuşmacı olarak katılıp, tartışmalara bir ucundan eklenmek oldu diyebilirim. Bu tür toplantılardan Kocaeli, Adana, İzmir, Ankara ve İstanbul'dakilere katılabilirdim. Bunların tümü doğrudan Kurultay'ın bir parçası gibi değildi kuşkusuz. Ama yine de hemen hepsinde ücretli ve işsiz mühendis ve mimarlar ile yaklaşan kurultayın ele alacağı pek çok konuda pek çok şey konuşuldu. Bu zaman dilimi içinde ayrıca bazı üniversitelerin öğrencilerinden de davetler alarak, panel ve seminerlere katılıp, giderek derinleşmekte olan kapitalizmin en büyük krizlerinden biri olan 2008 krizi ve bunun mühendislere etkisi ve onlarla olan ilişkisi üzerine de konuşma fırsatım oldu. Bu tür katılımlardan çıkardığım bazı sonuç ve gözlemlerime dayanarak "kurultayın nasıl bir yerde durduğunu ve hedeflerinin" neler olması gerektiği hakkındaki görüşlerimi sizlerle paylaşmak isterim.

Öncelikle bu kurultayın çok önemli dünya-tarihsel değişimlerin gerçekleştiği bir dönemde düzenlenmekte olduğu unutulmamalıdır. Çok uzunca bir zamandan bu yana görülmedik hız ve hacimde küçülen bir dünya ekonomisi ortamında toplumsal ve siyasal yapılar da çok köklü değişimler gerçekleşmektedir. Kapitalizmin krizi, her düzeyde (bölgesel, ulusal, sınıfsal ve bireysel) eşitsizlik ilişkilerinin üzerinde derinleşmektedir. Bu durumun bir sonucu olarak mevcut eşitsizlik ilişkileri daha da artmakta ve çarpıcı bir hal almaktadır. Geçtiğimiz yıl yaşanan bir dizi siyasal olay derinleşen çelişkilerin mevcut siyasal ve kurumsal yapılarla denetlenmesinin mümkün olamayacağını gösterdi. Krizin iki ekseninde kapitalist devletler arasında çelişkileri artırdığı görüldü. Birincisi Batı/Doğu eksenli, diğeri ise Kuzey/Güney eksenli. Birinci eksenindeki temel çelişki, tek sözcükle Batı (ABD/AB) merkezli emperyalizmin yükselen Doğu bölgesel ekonomik gücü karşısındaki azalan üstünlüğünün bir sonucu görünümündeydi. Mesela Rusya ve Çin devletleri Batı emperyalizmine açıkça karşı çıkan siyasal eylemler gerçekleştirdiler. İkinci eksenindeki temel çelişki ise emperyalizmin bağımlı toplumlardan aptığı artığın sürdürülebilirliği ile bağlantılıydı ve hala da öyledir. Neoliberal dönemde sermaye ve mal akımları üzerinden gerçekleşen "fakirleştiren bir büyüme" deneyimlemiş olan Güney ülkeleri, kriz ile birlikte zaten bir türlü çözemedikleri işsizlik ve yoksulluk sorunlarının ürküntü veren

boyutlara erişmesiyle ciddi şekilde sarsıldılar. Bu durum karşısında emperyalizm, özellikle IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşların politikalarına yansıdığı kadarıyla, geri adımlar atmak zorunda kaldı. Latin Amerika ve Asya'nın yoksul halkları arasında ciddi sayılabilecek anti-emperyalist hissiyatın ve buna eşlik eden hareketlerin canlanmasına tanıklık edildi. Bu iki çelişki yumağının yanısıra hem emperyalist ülkelerde hem de bunların dışında kalan coğrafyalarda emekçi sınıfların artan hoşnutsuzlukları, çoğu zaman tepkisellik sınırlarını aşmasa da, yükselen bir isyan dalgasına ve hareketlenmelere yol açtı.

Çok kısaca özetlemeye çalıştığım böylesi bir tarihsel anda kurultay her şeyden önce Türkiye'nin emperyalizm ile yeni ilişkilerini siyasal ve kurumsal yapılar da gözlenen değişimlere odaklanarak ele almalıdır. Bu bağlamda, Türkiye'nin ABD, AB, IMF ve Dünya Bankası ile ilişkileri başta olmak üzere hükümetin bölgesel güç mücadelelerindeki siyaseti ve bunlarla bağlantılı olarak uzunca bir zamandan beri ülkenin gündemine oturmuş bulunan bir dizi siyasal dava ve bunların siyasal sonuçları tartışılmalıdır. Sınıflar arasındaki çelişkiler bağlamında ise, hükümetin izlediği krize karşı aldığı önlemler masaya yatırılmalıdır. Bu açıdan krizin toplumsal sınıfların görece konumlarını da dikkate alacak şekilde ekonomide yol açtığı hasarın ayrıntılı bir muhasebesi çıkartılmalıdır. Son olarak da, emek cephesinin kriz karşısında gösterdiği (ya da gösteremediği) tepkiler ve bunların sınıf mücadelesi düzlemindeki sonuçları incelenmelidir.

-Kurultay'ın da konuları arasında bulunan sendikalaşma tartışmalarını siz nasıl değerlendiriyorsunuz ve nasıl bir sonuç bekliyorsunuz?

- Benim bu konuda söyleyebileceğim tek bir şey var. O da işçi sendikalarının mühendisler için de sendikalaşmanın tek adresi olduğu. Bu hedef belki söylendiği kadar kolay başarılabilecek bir hedef değil. Öte yandan her geçen gün giderek daha fazla yoksullaşan ve işsizlik tehdidi ile yüzleşen bir emekçi kesimin yani mühendis ve mimarların sınıf konumu açısından netleşmesi hem kendi kesimsel çıkarına, hem de işçi sınıfının tümünün çıkarınadır. Önümüzdeki dönemde giderek daha da artacak olan iktisadi durgunluk ortamında mühendisler kendileri için dahi bir şeyleri korumak ve geliştirmek istiyorlarsa bir an evvel sınıf eksenli bir hareketlenme içine girmek zorundalar. Bunların başında da sendikal mücadeleye katılmak gelir. Türkiye'deki sendikaların köhne ve işbirlikçi yapı ve eğilimleri emekçi sınıfın hiçbir kesimi için sendikalardan uzak durulmasının bahanesi ya da meşrulaştırılmasının nedeni olamaz ya da olmamalıdır. Sermaye yapısı gereği kriz dönemlerinde daha talepkar ve saldırgan hale gelir. Bu nedenle, emekçi ve işçiler sermayeye karşı birlikte

hareket etmedikleri ölçüde her zaman olduğundan daha fazla kaybederler. Söyleyebileceklerim kısaca bundan ibaret.

- Ahmet Haşim Köse ile birlikte yazdığınız "Kapitalizm, İnsanlık ve Mühendislik" isimli kitapta, mühendislerin sınıfsal kimliği üzerine bir takım sorular sorulmuştu. "Kapitalizm karşısında mühendis kimdir?", "Emek sürecinde denetim kurma sorumluluk ve yetkisiyle donatılan fakat aynı zamanda kapitalist kuruluşun ücretli çalışanı olmayı sürdüren yöneticiler/idareciler/mühendisler hangi ekonomik sınıf konumunda yer almaktadır?" vb. Özet olarak mühendislerin/mimarların şimdilerde ki sınıfsal konumları üzerine ne söyleyebilirsiniz?

- Benim bu konuda görüşlerimin oldukça net olduğunu söyleyebilirim. Bir bütün olarak bakıldığında hemen bütün toplumsal sınıf ve katmanlarda karşımıza çıkabilecek olan mühendis ve mimarlar sermaye birikiminin artması sonucunda hızla "proleterleşirler". Teknik bir terim olarak "proleterleşme" bireylerin sermaye sınıfından işçi sınıfına geçiş sürecine karşılık gelir. Yani mülk ve servet sahibi olanlardan yaşamak için emek gücünü satmaktan başka bir olanağı olmayanlara geçiş süreci. Türkiye'de mühendisler için bu süreç 1970'lerde başlamış 1990'ların sonuna gelindiğinde önemli ölçüde tamamlanmıştır. Sanırım Köse ile yaptığımız TMMOB çalışması bu konuda yeterince açık bir fikir vermişti. Daha sonra yapılan bir dizi geniş ya da dar kapsamlı çalışma bizim gözlem ve bulgularımızı

kuvvetlendirdi. Ve sonunda TMMOB “Ücretli ve İşsiz Mimar Mühendis ve Şehir Plancıları Kurultayı” düzenleyecek bir toplumsal tabana dayanır hale geldi. Sanırım bu oluşumun kendisi başlı başına durumu özetleyen bir gösterge ya da moda deyimle gösterendir. Buradan teknik işgücünü oluşturan mimar, mühendis ve şehir plancılarının vasıfsız işgücü ile birebir örtüştüğü sonucuna ulaşamaz elbette. Aksine sosyal işbölümünde (yani sınıflar düzleminde) giderek aynılaştıran bir emekçiler topluluğunun teknik işbölümü düzeyinde aralarındaki farklılıklar artıyor ve keskinleşebiliyor olabilir. Mesela mühendisler hem okul, hem de iş yaşamlarında aldıkları eğitimlerinden kaynaklanan bazı yetenek ve becerilere sahiplerken işçilerin büyük çoğunluğu temel eğitim olanaklarından bile yoksun bırakıldıklarından, bu iki grup çok farklı kültürel ve ideolojik bir yola sapmış olabilir. Bu anlamda bu iki katman aynı sınıfa nesnel anlamda ait dahi olsa öznel olarak çok farklı bilinçlilik özelliklerine sahip olabilirler. Böylesi bir durumda bu ikisinin maddi temellerden hareketle birbirlerine yakınlaşmaları ve aynı sınıfın üyeleri oldukları ortak bilincine erişebilmeleri uzunca bir zaman alabilir ya da oldukça gecikebilir.

-Son olarak sizce tüm bu süreçler ve tartışmalar ışığında TMMOB nasıl bir değişim içinde olacak ya da olmalı?

- Bir kere TMMOB, kendi tarihine bütün evreleriyle sahip çıkmalıdır. Bu açıdan 1970’lere, sol eğilimli TMMOB üyeleri arasında sıkça rastladığımız gibi, “Altın bir dönem” olarak bakmanın yanıltıcı olduğunu vurgulamak isterim. Gerçekten örgüt tarihinde önemli bir dönemeci temsil eden 1970’ler, sadece TMMOB’nin değil, ülkenin bütününde sınıf temelli bir siyasetin ve buna bağlı olarak açıkça sınıfsal söylemlerle ve hedeflerle hareket eden örgütlerin hem sermaye cephesinde, hem de emek cephesinde ortaya çıktığı bir dönemdir. Bu çerçeveden bakılınca 1970’lerin TMMOB liderliği tercihini uzun soluklu bir mücadele sürecinde işçi ve emekçilerden yana yapmış ve sonunda TMMOB’nin bir emek örgütü olduğu yalın gerçeğini türlü türlü eylem ve eserle kanıtlamıştır. 1980’lerden sonra ise sınıf temelli siyaset önce cuntanın çizmeleriyle ezildikten sonra, 1982 Anayasa’sının marifetiyle etkisizleştirilmiş ve 1990’lara kadar açık baskı ortamında gündemin dışına itilmiştir. 1990’larda ise Sovyetlerin ortadan kalkması ve Çin’in emperyalizm ile stratejilerini birleştirmesiyle sosyalizm ve işçi sınıfı hem siyasal hem de ideolojik bir yenilgiye uğramıştır. Bu nedenle günümüzde sadece Türkiye’de değil, dünya genelinde sınıf temelli siyaset tarzı ortadan kalkmış ve yerine türlü türlü statü temelli siyaset tarzları gelmiştir. Yani cinsiyet, etnik, ırk, meslekler ve benzeri temellerden güç alarak oluşturulan siyasal hareketler gibi. Bu açıdan bakıldığında TMMOB’nin de 1980’lerden sonra adım adım sınıfsal temelli bir meslek örgütü olmaktan giderek meslek temelli bir meslek örgütü olmaya kayması anlaşılabilir, ama kendi başına incelenmesi ve araştırılması gereken bir konudur. Örneğin bu bağlamda 1990’ların sonundan itibaren gündemde olan “Yetkin Mühendislik” meselesi daha iyi anlaşılabilir ve olumlu ve olumsuz yanlarıyla masaya yatırılabilir. Bugün için asıl mesele kapitalizmin bu en büyük krizlerinden birine hem tek tek ülkelerde, hem de dünya ölçeğinde uluslararası bir işçi hareketinin yükselişinin eşlik edip etmeyeceğidir. Bu türden bir işçi sınıfı yükselişi gündeme gelecek olursa sadece TMMOB değil, bir dizi meslek örgütü, sendika ve siyasi parti bu rüzgardan etkilenerek sınıfsal konumunu netleştirmekle kalmayıp, sınıf mücadelesine bir yanından eklenecektir. İşçi sınıfı bilincini taşıyan TMMOB üyeleri için bunun anlamı sınıfın yükselişini beklemeden bugünden mücadeleye başlamak ve bu mücadelede ısrar etmektir.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

Sağlık “sektörü” kazandırıyor, bedeli emekçiler ödüyor!

Sermayenin egemenliği altında sağlık hakkı alınır satılır bir “hizmete” dönüştürülerek oldukça kârlı bir sektör haline getirilmiştir. “Sağlıkta dönüşüm programı” adı altında adım adım sağlık piyasalaştırılırken bunun faturası ise oldukça acı örneklerle işçi ve emekçilere ödetilmektedir.

Sermayenin neo-liberal politikalarının sağlık alanında uygulanması sonucu “sağlıkta dönüşüm programı” ile sağlık hizmeti piyasalaştırılmış, her aşaması paralı hale getirilmiştir. Kamu sağlık harcamaları 2002’den bu yana dört kat artarak 36 milyar TL’ye yükselmiştir. Bu rakam bile sağlık alanının ne denli kârlı bir sektör olduğunu ortaya koymaktadır. Devletin kamu adına özel sektörden satın aldığı bu “hizmet” sonucu birilerinin kasaları dolmuş, ancak bu harcamalar işçi ve emekçilere hiç de sağlık hizmeti olarak geri gelmemiştir. Nitekim sermaye devleti sözcüleri kendi ağızlarından bunu ifade de etmektedir. SGK Başkanı Emin Zararsız, SGK’daki tanışma toplantısında, gazetecilere yaptığı açıklamasında, kuruma yersiz çıkarılan faturalara değinerek, örneğin üç adet bildirilmesi gereken bir cihazın 35 bin adet bildirilmesi gibi örneklerle karşılaştıklarını itiraf etmiştir. Sağlık sektöründe “iş” yapan işletmelere ödenen bu kabarık faturaların, bu hizmetten faydalanamayan işçi ve emekçilere ödetildiğini ise hatırlatmaya gerek bile yok.

Bu konuya Türk Sağlık Sen de değinmekte, 2009 yılı için hazırladığı raporda, kamunun sağlık harcamalarının her geçen yıl biraz daha arttığına dikkat çekmektedir. Raporda, “Özellikle 2007 yılında 22 Temmuz seçimleri öncesinde sevk zincirinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte hastanelerdeki tetkik ve tedavilerde artış olmuş, buna bağlı olarak sağlık harcamalarında yükselme görülmüştür” denilmektedir.

Türk Tabipler Birliği Başkanı Prof. Dr. Gencay Gürsoy ise, Sağlık Bakanlığı’nın uyguladığı yeni sağlık sistemi nedeniyle kamu sağlık harcamalarındaki artışın kaçınılmaz olduğunu belirterek, “Koruyucu hekimlik yerine tedavi hizmetlerine öncelik veren yeni sistemin masraflı olacağını söylemiştik. Koruyucu hekimliği ön plana çıkarmadıkları takdirde, bu masraflar her yıl daha fazla katlanarak artacak” diyerek önümüzdeki günlerde işçi ve emekçilere kesilecek yeni faturalara işaret ediyor. Zira SGK’daki tanışma toplantısında, gazetecilere yaptığı açıklamada Emin Zararsız, artan sağlık harcamaları üzerine kamuda bütçe çalışmalarının yoğun bir şekilde devam ettiğini, bütçeyi hazırlarken “ince elenip sık dokunduğunu” söylemektedir. Bundan da anlaşılacağı üzere kriz bahanesiyle bir kez daha sermayenin çıkarına, işçi ve emekçinin zararına yeni saldırılar gelecektir. İşçi ve emekçilerin sırtına yüklenen faturalar kabaracaktır. Devlet sermayenin devleti olunca bütçe için “ince eleyip sık dokuma” sermayenin yararına alınacak önlemler olacak, işçi ve emekçilerden katkı payı adı altında alınan paralar artacak, sağlık hizmetine ulaşmak daha da pahalı hale getirilecektir. Bu “hizmetin” ulaşılsa bile niteliği oldukça düşük olacaktır.

Kartal EKK çalışmalarından...

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu olarak çalışmalarımıza devam ediyoruz. Geride bıraktığımız iki seminerin ardından feminizm başlıklı üçüncü seminerimizi de gerçekleştirdik. İki bölümden oluşan seminerde feminizmin çıkışına ve taleplerine değinildi.

Kadın ve erkek arasındaki ayrımcılığa karşı çıkarak cinsler arasındaki siyasal ve toplumsal eşitliği savunan görüş olarak bilinen feminizm, burjuva demokratik bir kadın hareketidir. Kadının ezilmişliğini sadece erkeğin varlığıyla sınırlayan feministler kurtuluşu da yine sadece kadının cinsel kimliği üzerinden özgürlüğe erişmesinde arıyor. Böylelikle kadın sorununu dar bir çerçeve içine hapsediyor.

Bu çerçevede feminizmin tarih sahnesine çıkışı ve yayılışı üzerinden gerçekleştirdiğimiz semineri, bu ayın 15’inde Kartal İşçi Kültür Evi Derneği’nde tekrarlayacağız.

Kartal EKK

Sağlıkta yeni hak gaspları gündemde!

Kapitalistler, krizden sonra yeniden kar oranlarını yükseltmek için tekelleşmenin önu açmakta ve işgücü fiyatını ucuzlatmaktadır. Ayrıca neo-liberal politikalar çerçevesinde temel hizmet alanlarının yoğun biçimde talanını hedeflenmektedir. Genel çerçevede tanımlanan söz konusu dönüşüm ve saldırıların yoğun bir şekilde kendini gösterdiği alanlardan biri de sağlıktır.

Türkiye’de de sağlık alanı bir dizi temel hizmet alanıyla birlikte saldırıların hedefidir. Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) gibi birçok uygulama aslında uzun yıllardır süren sistematik saldırıların yalnızca bir parçasıydı. Şimdilerde ise, kapitalist düzenin yaşadığı büyük krizle birlikte, zaten sağlık alanında süregelen yıkım saldırılarının daha da derinleştirilmesi söz konusudur. Sermaye, krizin faturasını sağlık alanında alacağını duyurduğu yeni “tedbirler” yoluyla işçi-emekçilere ödetme niyetinde olduğunu açıkça duyurmuştur.

Sermaye devleti sağlık alanında da kemer sıkıyor

Sermaye devletinin sözcüleri kriz bahanesiyle kısa aralıklarla yeni “tedbir paketleri” açıklamakta, işçi-emekçilere yönelik yeni “kemer sıkma” çağrılarını yapmaktadır. Bu tedbir paketlerinden biri geçtiğimiz haftalarda açıklandı. 37 madde içeren “tedbir paketi” ile birlikte sermaye adına 2011 yılına kadar 57 milyar liralık bir gelir hedefleniyor.

Şu ana kadar bu pakette yer alan “akaryakıtta ÖTV’nin artırılması, pasaport ve ehliyet başta olmak üzere değerli kağıt bedellerinin yüzde 50 artırılması, cep telefonların alınan ÖTV’nin asgari 40 TL olarak uygulanması” maddeleriyle birlikte “ilaçta yüzde 22 bandının 15’e çekilmesi, aile hekimliği uygulamasının 33 ille sınırlandırılması” başlıkları hayata geçirilmiş durumdadır. Bunlara ek olarak sağlık alanında kısa vadede hayata geçecek diğer uygulamalar ise şöyle sıralanmaktadır: “İlaçta katılım payının emeklilerde yüzde 10’dan 15’e, çalışanlarda yüzde 20’den 30’a çıkartılması” ve “sağlık personeline döner sermayeden yapılan katkı payı ödemesinden yüzde 15 kesinti yapılması”

Sermayenin sağlık alanına dönük yeni yıkım hedeflerini ortaya koyan bir açıklama da geçtiğimiz haftalarda Sosyal Güvenlik Kurumu’nun (SGK) yeni başkanı tarafından dile getirildi. SGK Başkanı Emin Zararsız, 2002’den bu yana kamunun sağlık harcamalarının yaklaşık dört kat artarak 36 milyar TL’ye ulaştığını ve bu konuda sürdürülmesi zor bir noktaya gidildiğini ifade ederek “Sağlıkta erişilebilir hizmetlerin azaltılması gibi bir durum söz konusu değil. Ancak hizmet sunucular açısından alınması gereken tedbirler olabilir” dedi. Bu açıklamadan da anlaşılacağı üzere, sağlık alanında ciddi bir “kemer sıkırma” süreci daha yakın zamanda görülecektir.

SGK Başkanı’nın açıklamaları bunlarla sınırlı değil. IMF-Dünya Bankası eliyle dayatılan “Sağlıkta Dönüşüm Programı” ile yoğun bir yıkım ve talan süreci yaşanmasına rağmen SGK Başkanı işçi-emekçilerle alay edercesine “sağlık hizmetlerine erişim kolaylaştı” diyebilmektedir.

“Hastane kapısından kimse dönmeyecek” sözlerinin sıkça sarf edildiği “Sağlıkta Dönüşüm Programı” çerçevesinde bugüne kadar SSK sağlık kurumlarının Sağlık Bakanlığı’na devredilerek tasfiyesi, sağlık

ocaklarının yok edilerek birinci basamak sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi ve bu çerçevede ‘Aile Hekimliği’ modelinin uygulanması, kamusal kaynakların özel sağlık sektörüne aktarılması, sağlık hizmetleri ve harcamalarının Genel Sağlık Sigortası kesintileri ile karşılanması gibi bir dizi saldırı hayata geçirilmişti. Tüm bunlara ek olarak “Tam Gün Yasası” gibi torba yasalarla sağlık alanında da işgücü ucuzlatılmasına gidilmek istenmektedir. Kamu hastaneleri “Kamu Hastane Birlikleri” söylemi arkasında parça parça satılmaya çalışılmaktadır. Performansa dayalı esnek çalışma, taşeronlaştırma ve güvencesiz çalışma da sürecin ortaya çıkardığı sonuçlardan birkaçını oluşturmaktadır.

Sağlık alanında koruyucu hizmetleri öncelemek yerine sağlık hizmetlerini alınıp satılan bir meta haline getiren ve sermayenin talanına açan böylesi bir sistemde sağlık harcamaları da artmaktadır. Bu artış elbette ki toplumsal fayda doğrultusunda bu alana dönük atılan adımların değil, kapitalist sistemin sağlık alanındaki sermaye odaklı yağmasının bir sonucudur.

Bu tabloda, sağlık alanındaki sermaye eksenli dönüşümlerin ortaya çıkardığı temel kurumlardan biri olan SGK’nın yaptığı açıklamalar önümüzdeki süreçte egemenlerin yeni saldırılarının sinyallerini vermektedir.

Sağlıklı bir yaşam, güvenli bir gelecek sosyalizmle mümkündür!

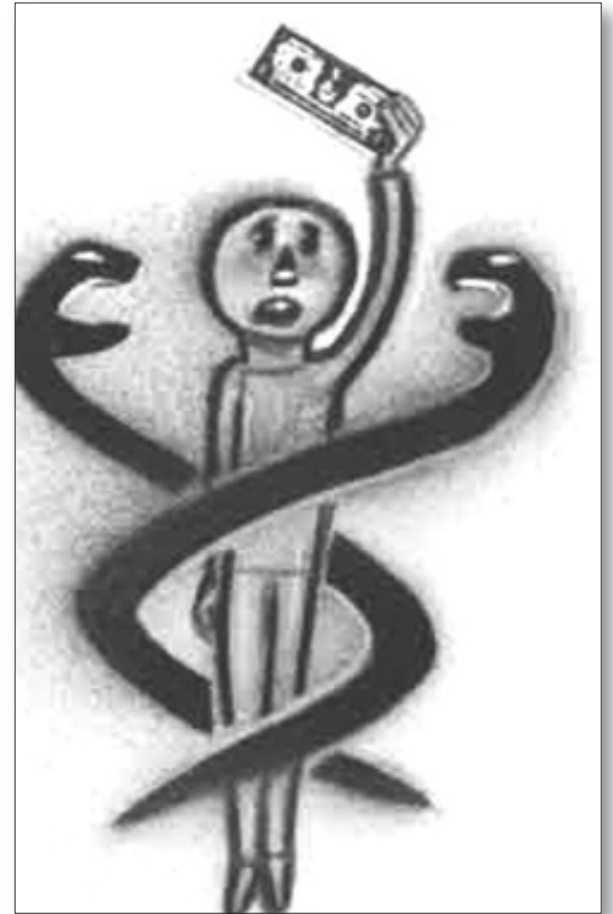
“Ücretli kölelik düzeni” olan kapitalizmde işçi ve emekçiler daima sağlık sorunu yaşama riski altındadırlar. Öyle ki, emek gücünü işçi-emekçiden satın alan kapitalistler artı-değer yağması üzerinden sermaye birikimi yaratarak karlarına katmaktadır. Böylesi bir sömürü çarkıyla işçi-emekçilere yalnızca kölece yaşam koşulları dayatılmaktadır. Kriz dönemlerinde söz konusu durum daha da ağırlaşmaktadır. Yani kapitalizmde işçi-emekçiler sağlık hizmeti almaya mecbur bırakılmaktadır.

Açlık sınırının 840 TL, yoksulluk sınırının 2 bin 400 TL civarında olduğu bir düzende asgari ücret 546

TL’dir. İşçi ve emekçilerin sistematik bir biçimde sağlık sorunu yaşamasını koşullayan sistem, onların sağlık hizmetlerinden yararlanmasının da her yönüyle önüne geçmektedir.

Gerçek anlamda sağlıklı bir yaşam ve güvenli bir gelecek ancak sosyalizmle mümkündür.

Toplumun tüm bireyleri için parasız sağlık ve ilaç hizmetinin sağlanacağı, koruyucu hekimlik hizmetlerinin yaygınlaştırılarak geniş çaplı bir kamu sağlık ağının kurulacağı, işçi-emekçilerin denetimindeki kamu sağlık kuruluşlarının tümüyle insanlığın hizmetine sunulacağı sosyalist bir düzen için mücadeleyi yükseltmekten başka bir seçeneğimiz bulunmamaktadır.

İşsizlik Fonu yağmaya açıldı...

Sermaye sınıfının uzun bir süredir gaspını hedeflediği, son olarak Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün kısmi olarak veto ettiği “özel istihdam büroları”yla ilgili yasaya eklenen İşsizlik Sigortası Fonu’nu tümüyle yağmaya açacak olan yasa (İşsizlik Sigortası Kanunu, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanununda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun), TBMM Genel Kurulu’nda 11 Ağustos günü yapılan oylamayla kabul edildi.

İşsizlik fonunu doğrudan ve dolaylı olarak sermayeye aktarmayı öngören yasayla birlikte fon gelirlerinin dörtte üçünün Hazine’ye aktarılması, sermayeye prim desteği ve teşvik olarak dağıtılması ve Güneydoğu Anadolu Projesi’nde (GAP) kullanılması planlanıyor.

Patronlara prim desteği: Yasa, Nisan 2009’dan sonra yeni işçi işe alan patronların, bu işçilerle ilgili ödemesi gereken sigorta primlerinin işveren payının, yine işsizlik fonundan karşılanmasını öngörüyor. İşsizlik sigortasından yararlanıp yeniden işe alınan işçilerin sigorta, sağlık primlerindeki işveren payı da fondan karşılanıyor.

GAP’a “kaynak” İşsizlik Fonu’ndan: Yasayla, Güneydoğu Anadolu Projesi’ne (GAP) kaynak aktarılıyor. Fon tarafından tahsil edilecek nema gelirlerinin 2010 yılında dörtte üçü, 2011 ve 2012 yıllarında dörtte biri, ilgili yıl genel bütçelerinde bütçe gelir tahmini olarak yer alacak.

Sermayeye teşvik kıyağı: Hükümetin krize karşı açıkladığı teşvik paketlerinden yararlanacak sermayedarların işçiler için ödemesi gereken primlerin işveren payının tamamı da Hazine tarafından karşılanacak.

Dünyadan...

2 kentteki yerel seçimlerde birini Tamiller aldı

Tamil halkı ve gerillasına karşı büyük bir savaşın yürütüldüğü Sri Lanka'da 9 Ağustos'ta yapılan yerel seçimlerde, 25 yıl savaşa sahne olan kuzeyde gerillaya destek geldi. Güneyde ise koalisyon hükümeti yine güçlü çıktı.

Seçimler için kuzeyde olağanüstü önlemler alınırken, gazeteciler de bölgeye sokulmadı. Muhalefet partileri, seçim bölgelerine sokulmadıklarını, seçim çalışması yürütemediklerini belirtti. Cafna'da seçmenlerin yüzde 77'si sandık başına gitmezken, Vavuniya'daysa seçimi Tamillere destek veren parti kazandı.

ABD'de hapishanede isyan

ABD'nin Los Angeles kenti yakınlarındaki bir hapishanede çıkan isyanda 255 mahkumun yaralandığı bildirildi. California Cezaevleri Dairesi'nin açıklamasında, yaralanan mahkumlardan 55'inin hastaneye nakledildiği, olay yerinde yangın çıktığı, yetkililerin dün durumu kontrol altına aldığı kaydedildi.

İsyanın nedeni ve hastaneye kaldırılan 55 yaralının durumu konusunda açıklama yapılmadı.

Honduras'ta meteorologlar grevde

Honduras'ta darbeciler hiç beklemedikleri bir sorunla karşılaştılar. Ülkede meteorologlar, 28 Haziran'da yapılan darbeyi protesto etmek için grev yapmaya karar verdiler. Sendika sözcüleri, grevin, devlet başkanı Manuel Zelaya görevine dönünceye kadar devam edeceğini açıkladılar. Bu grev, havaalanlarında uçuş trafiğini felç edecek. Çünkü, bir Birleşmiş Milletler kuruluşu olan ve havaalanlarında uluslararası standartların uygulanmasını sağlayan ICAO (Uluslararası Sivil Uçuş Organizasyonu), günlük hava raporları olmadığında uçakların havaalanına iniş ve kalkışını yasaklıyor. El Salvador hava yolu şirketi TACA şimdiden Honduras'a tüm uçuşları iptal etti.

Havaalanı dışında da Honduras'ta darbecilere karşı protesto eylemleri sürüyor. Beş haftadan daha uzun süredir sağlık ve bakım personeli grevde olan 28 devlet hastanesi askerler tarafından işgal edildi. Tegucigalpa'da protestocuların, darbecilere destek olmakla suçladıkları Kardinal Oscar Rodríguez'in konutuna ulaşmalarını ise, evin çevresinde kurulan güçlü polis barikatı engelliyor. ABD konsolosluğu önünde toplanan 5 bin protestocu ise, Washington'a, daha güçlü bir şekilde darbecilerin karşısında tutum alma çağrısı yaptı.

Rusya'da binlerce işçi sokaklardaydı

Rusya'nın en büyük otomobil üreticisi Avtovaz'da çalışan binlerce işçi fabrikaların kapatılmasına ve ücretlerinin düşürülmesine karşı 6 Ağustos Perşembe günü sokaklara çıktı.

Şirket, satışların düştüğü gerekçesiyle Togliatti'teki en büyük fabrikasını geçtiğimiz yıl birkaç kez kapatmıştı.

Bu sene ise, Ağustos ayında fabrikada araba üretimi yapılmadı. Eylül'den Şubat'a kadar ayda sadece 2 hafta çalışılması kararı aldı.

Bu karardan etkilenecek 100 bin işçiye ise 6 ay

boyunca yarım maaş ödenecek.

Rusya'da da otomotiv sektöründe satışların bir yıl içerisinde %40 düşmesine yol açan krizin faturasını ödemeye zorlanan binlerce işçi ise alınan bu karara karşı sokaklara çıkarak kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Togliatti'de toplanan işçiler fabrikanın devletleştirilmesini talep etti.

Bağımsız sendika Unity'nin başkanı Peter Zolotaryev ise, ülkede toplumsal huzursuzluğun yüksek olduğunu ve eğer işçilerin sesine kimse kulak vermezse genel grevin yapılabileceğini söylüyor.

Malezya'da "güvenlik yasaları" protestosu

Malezya polislerinin Kuala Lumpur'da sergilediği şiddetle ilgili eleştiriler giderek artıyor. Malezya'da, Kuala Lumpur'da yapılan kitlesel protesto eyleminde polis, eylemcilere azgınca saldırmış ve 600 kişiyi gözaltına almıştı. Gözaltına alınanlardan 29 kişi hakkında üç yıla kadar hapis istemiyle dava açılmıştı. Malezya'da insan hakları organizasyonları yaptıkları açıklamada, tutuklananların derhal serbest bırakılmasını talep ettiler.

Kuala Lumpur şehir merkezinde yapılan eylem, pek çok örgüt, parti ve grubun ortak çağrısı ile gerçekleşmişti ve talebi, anti demokratik "güvenlik yasalarının" uygulamadan kaldırılmasıydı. Şehir merkezinde, anti demokratik güvenlik yasalarını protesto etmek isteyen 10 bin kişi ve tam anlamıyla eylemci avı yapan 5 bin polis vardı.

Malezya'da protesto edilen "güvenlik yasaları" temellerini İngiliz sömürgecilik yıllarında uygulanan yasalardan alıyor ve pek çok anti demokratik uygulamanın yanı sıra, mahkemeye başvuru yapılmadan süresiz gözaltı uygulamasını da içeriyor.

Haiti'de ücret artışı için eylemler

Amerika'nın en yoksul ülkesi olan Haiti'de resmi günlük asgari ücret 2 dolar. Nüfusun büyük çoğunluğu ise günde 1 dolardan az kazanıyor.

Haiti'de binlerce kişi, günlük ücretin beş dolara çıkarılması talebiyle eylem yaptı. Devletin cevabı ise, eylem şiddetle karşılık vermek oldu. Görgü tanıklarının bildirdiğine göre, polis eylemcilere parlamento binası önünde gaz ile saldırdı. Eylemciler gazlı saldırıya taşlarla karşılık verdiler.

Parlamento önünde çatışmaların sürdüğü sırada, parlamento içinde de ücret artışı ile ilgili görüşmeler yapıldı. Görüşmelerden ise şimdiki kadar bir sonuç çıkmadı.

Honduras için acil çağrı

Honduras'da darbecilere karşı direniş hareketi dünya işçi ve emekçilerine çağrı yaptı:

"Honduras'taki faşist yönetimi yenebilecek olan sadece tüm dünyada işçi sınıfının birliğidir." şiarı ile başlayan çağrıda, tüm dünyada emekçi örgütlerinin Honduras halkı ve emekçileri ile aktif dayanışmayı örgütlemesi gerektiği söylendi. Uluslararası dayanışma için, Honduras limanlarından çıkan ya da Honduras limanlarına ulaşan bütün malların boykot edilmesi, ayrıca tüm ülkelerde Honduras ve ABD konsoloslukları önünde eylemler yapılması talep edildi.

Uluslararası Transport İşçileri Federasyonu (ITF) da 17 Temmuz'da Honduras gemilerine karşı eylemler yapılması için çağrı yapmıştı. Yapılan çağrıda; "Bu çağrı, Honduras bayrağı taşıyarak yüklemeye ve boşaltma yapan 650 gemiyi hedef almaktadır." denilmişti. Federasyon ayrıca, pek çok armatörün gemilerini, Avrupa standartları şartlarını yerine getirmekten ve ödenmesi gereken ücretlerden kurtulmak için Honduras'ta kayıt altına alıp, gemilere Honduras bayrağı çektiklerine de dikkat çekmişti.

ITF genel sekreteri David Cockroft şunları söyledi: "Bizler, Honduras'ta demokrasinin geri gelmesi için, darbecilere etkili şekilde baskı yapmak zorundayız. Bu sebeple bütün üyelerimizi, Honduras yurttaşlarının haklarını savunmak için yasal çerçevede içinde yapılabilecek olan her türlü eylemi gerçekleştirmeye çağırıyoruz. Bu eylemler elbette şiddet kullanılmadan yapılacak ve bu gemilerde çalışan işçilerin haklarına saygı gösterilecektir" Dünya genelinde ITF'ye bağlı 656 organizasyon bulunuyor. Bunlardan biri de Almanya'daki ver.di sendikası.

Bunun yanında, OAS (Amerika Devletleri Birliği) Genel Sekreteri Miguel Insulza ve Kosta Rika Devlet Başkanı Oscar Arias da yaptıkları ortak açıklamada, bir delegasyonla birlikte Honduras'a giderek, darbecileri Arias önerilerini kabul etmeye çağırarak istediklerini bildirdiler. Arias'ın uzlaşma için San José'de yaptığı öneriler, darbecilere karşı pek çok ödünü içermesine rağmen Zelaya tarafından kabul edilmişti. Darbeciler ise, Zelaya'nın devlet başkanlığı görevine geri dönmesini içeren önerileri reddetmişlerdi. Insulza, Arias ve İspanya başkan yardımcısı María Teresa Fernández de la Vega pazartesi günü bir araya gelerek yaptıkları açıklamada, söz konusu delegasyonun Latin Amerika ve Karayib devletlerinin dışişleri bakanlarının katılımıyla oluşturulacağını ve Çarşamba günü OAS kurul toplantısında görüşüleceğini söylediler.

Fakat, Honduras direniş hareketinin Arias ve Insulza'nın girişimlerinden bir umudu yok. Darbeye Karşı Ulusal Direniş Cephesi bu konuda şu açıklamayı yaptı: "Arias'ın arabuluculuğu, dikatör Micheletti'ye uluslararası tanınma sağlamak amacı güden bir ABD stratejisinden başka bir şey değildir. Krizden çıkış tartışmaları uzatılarak direniş hareketinin güçten düşmesi amaçlanmaktadır." Honduras direniş hareketi ayrıca, Başkan Zelaya'nın görevine olası dönüşü için kabul edilemez şartlara boyun eğmek zorunda bırakıldığını bildiriyor ve Zelaya'nın derhal ve hiçbir şarta bağlı olmadan görevine dönmesini talep ediyor.

Kaynak: Die Junge Welt

El Fetih, 20 yıl sonra 6. kongresini gerçekleştirdi...

Görkemli direnişten emperyalist çözüm planlarının dolgu malzemesine!

Siyonist devletin, gasp edilmiş Filistin toprakları üzerinde 1948'de emperyalist güçler eliyle kurulmasından 11 yıl sonra tarih sahnesine çıkan El Fetih, yarım asırdan beri Filistin sorunuyla birlikte anılmaktadır. 1960'lı yılların başında şekillenmeye başlayan örgüt, Filistin'i özgürleştirmek için silahlı mücadeleyi başlattı.

Belli arayışlara rağmen şaşkınlık ve dağınıklığın ağır bastığı yılların ardından yetişen genç kuşaklar, artık özgürlük mücadelesinin fitilini ateşleme konusunda kararlıydılar; El Fetih'in kuruluşu, bu kararlılığın sonucu olmuştur.

Dünyada esen anti-emperyalist direniş rüzgarından da etkilenen orta sınıfa mensup eğitilmiş gençlerin kurduğu El Fetih, bu yıllarda direniş kıvılcımını çakarak Filistin halkının özgür yaşama iradesinin dimdik ayakta olduğunu yeniden hatırlattı. Örgüt, ilk dönem Kuveyt'te üslenmişti; zira o yıllarda Yaser Arafat (Ebu Ammar) ile diğer liderler Kuveyt'te yüksek maaşla çalışan üst düzey devlet memurlarıydı. Kuveyt yönetiminin sağladığı nispeten rahat ortam ve sıkı gizlilik kurallarının uygulanması, El Fetih'in hazırlık sürecini başarıyla tamamlamasını kolaylaştırmıştır.

İsrail'in Haziran 1967'de ABD desteği ile Arap devletlerine saldırıp Mısır, Suriye, Ürdün topraklarının bir kısmı ile Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Doğu Kudüs'ü işgal etmesi, direniş hareketlerini Filistin topraklarının dışında bıraktı. Fakat bu dönem -diğer örgütlerle birlikte- El Fetih'in hızla güçlenmesine de zemin hazırlamıştır. ABD-İsrail karşısında alınan '67 yenilgisinin ardından İsrail ordusuna karşı giriştiği başarılı gerilla eylemleri ise, El Fetih'i, Filistin'in ötesinde tüm Arap halkları nazarında özel bir yere yerleştirmişti.

70'li yıllar, Filistin halkının anti-emperyalist/anti-siyonist direniş dinamiklerinden güç alan ilerici-devrimci örgütlerin serpilip gelişmesi için ideal bir ortam sağlıyordu. Diğer örgütlerin de hızla geliştiği bu dönemde kurulan Filistin Kurtuluş Örgütü'nde (FKÖ) önemli bir yer tutan El Fetih, son yıllarda saygınlığı önemli ölçüde sarsılmış olsa da, halen en etkili örgüt kabul edilmektedir.

Siyonist İsrail devletinin kurulmasında emperyalistlerle suç ortaklığı yapan Sovyetler Birliği (SB), bu dönemde Filistin davasını desteklemeye başladı. Bölgesel çıkarları gereği olsa da SB'nin politika değişikliği, Filistin direnişini ekonomik, siyasal, askeri, diplomatik alanlarda güçlendirir. Orta sınıf hareketi olmasına rağmen El Fetih bu dönem "Sosyalist Blok"tan ciddi bir destek almaktadır.

El Fetih'in devrimci çizgisi, örgütün öne çıktığı 1967 temel alındığında 15 yıl sürdü. ABD emperyalizminin Ortadoğu planları çerçevesinde İsrail savaş makinesinin 1982'de Beyrut'u aylarca bombaladıktan sonra işgal etmesi, El Fetih tarihinde bir dönüm noktasına işaret eder. Lübnan'ı yerle bir eden siyonist vahşete karşı aylarca savaşan Filistinli gerillalar, mülteci kamplarında yaşayan Filistinli sivilleri korumak adına emperyalistlerle anlaşmak yolunu tuttular. Oysa Arafat'ın imzaladığı anlaşma Sabra ve Şatila mülteci kamplarında binlerce çocuk, kadın ve yaşlının akıllara durgunluk veren bir vahşetle katledilmesini önlemedi; buna karşın ırkçı-siyonist rejimin belli ölçüde amacına ulaşmasını kolaylaştırdı.

Bir dönem Filistin direnişine destek verse de, Sovyetler Birliği'nin, Beyrut işgali sırasında kayda değer bir rolü olmamıştır. Bu pasif tutum Afganistan işgalinin yarattığı ağırlıkla da bağlantılıydı. Filistin direnişinin; emperyalist güçlerin marifeti, İsrail savaş makinesinin vahşeti ile 1982'de Beyrut'tan Tunus'a sürülmesi, El Fetih için zirveden düşüşün fiilen başladığı ana tekabül eder. Nitekim bu dönem Arafat başta olmak üzere, örgüt liderliği emperyalist platformlarda çözüm arayışına ağırlık vermeye başlar. Tunus yolunda Kahire'ye uğrayan Yaser Arafat, Filistin halkını sırtından hançerleyen dönemin Mısır cumhurbaşkanı Enver Sedat'ı ziyaret ederek, bu eğilimini ilan da eder.

Görkemli 15 yılın ardından 1987'de patlak veren Birinci İntifada'ya kadar geçen beş yıl, Filistin direnişinin zayıflamasına tanıklık eder. Beyrut'un boşaltılması, sadece El Fetih için değil, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ile diğer devrimci örgütlerin de güç kaybetmesine yol açar. İki yıl sonra gelen Sovyetler Birliği'nin dağılması ise, Filistin'in ilerici-devrimci örgütleri açısından koşulları daha da ağırlaştırır.

Birinci İntifada, direniş merkezinin değişmesini zorunlu kılar. Direnişçi örgütler Filistin toprakları dışında iken, direniş işgal altındaki topraklara, Gazze Şeridi, Batı Şeria, Doğu Kudüs'e kayar. İntifada'yı, İsrail işgali altında doğan yeni kuşaklar ateşler. El Fetih, hareketin ikinci ismi Ebu Cihat (Halil El Vezir) üzerinden intifadaya müdahale eder. Mossad ajanlarının Ebu Cihad'ı Tunus'ta katletmesinden sonra El Fetih'in intifada üzerindeki etkisi kısmen zayıflar. İsrail tarafından çalışmalarına göz yumulan Hamas'ın güçlenmesi bu durumda kolaylaşır. İntifada'nın merkezi olan Gazze Şeridi'nde kurulan Hamas'ın direnişe katılması bu örgütün kısa sürede güçlenmesini sağlar. İntifada sürecinde şekillenen kuşaklardan beslenmeye başlayan Hamas, tabandaki değişime bağlı olarak direnişçi bir çizgiyi benimsemek zorunda kalır.

İsrail savaş makinesinin barbarlığına rağmen yıllarca süren intifada, siyonist rejimi dünya nezdinde teşhir eder. Sovyetlerin dağılma dönemine denk düşen bu yıllarda, ABD emperyalizmi, bölgede hegemonya kurma planlarına ağırlık vermeye başlar.

İntifadanın acze sürüklediği siyonist rejim çıkış yolu ararken, Beyaz Saray'ın efendileri "Amerikan barışı" adı altında kirli emellerine ulaşmaya çalışırken, Arafat liderliğindeki El Fetih, direnişi terk etmiş, ABD'nin getireceğini umduğu iğreti çözüm peşinde koşmaya başlamıştı. 1993 Oslo Anlaşması ile resmi çizgi haline gelen bu eğilim hem Arafat'ın hem El Fetih'in çöküşünün geri dönüşü olmayan noktaya vardığını gözler önüne sermişti.

Arafat liderliğindeki El Fetih, birinci intifadanın dinamiklerini parçalamak pahasına Batı Şeria ve Gazze'de İsrail denetim altında kurulan Filistin yönetiminin başına geçebilmiştir. Arafat'ın başını çektiği El Fetih, bu yıllarda Pentagon, CIA, İMF, Dünya Bankası, AB gibi emperyalist kurumlarla işbirliği yapmaya başlar. Eski gerillaları kolluk kuvvetlerine dönüştüren El Fetih şefleri, dipsiz bir çürüme, yozlaşma, değer yitimi ve yabancılaşma sürecine adım atarlar.

Ancak El Fetih sayesinde kısmen de olsa meşru bir zemin kazanan siyonist rejimin Amerikan barış planına bile tahammülü yoktu. Siyonist rejimin faşist icraatları,

Filistin halkının öfkesinin günden güne kabarmasını koşullarken, bu öfke Arafat ve yönetimini de hedef almaya başladı. 2000'de patlak veren ikinci intifada, aldatılan Filistin halkının hem İsrail'e hem Arafat'a karşı biriken öfkesinin eyleme dönüşmesini anlatıyor.

El Fetih'e karşı biriken öfke Hamas'ı güçlendirdi. Seçimlerden galip çıkan Hamas, El Fetih'le iktidar mücadelesine tutuşunca, Filistin yönetimi fiilen ikiye bölündü. Emperyalist/siyonist güçlerin kışkırtması, Hamas ile El Fetih'in gerici eğilimleriyle birleşince, Gazze Şeridi Batı Şeria'dan ayrıldı. Bu süreçte emperyalist güçler El Fetih'ten yana görünürken, Hamas'ı muhatap almayarak bölünmeyi körüklediler.

Bu süreçten sonra 6. kongresini toplamaya karar veren El Fetih, kuruluş yıllarının tüm değerlerini tüketmekle kalmamış, resmi çizgisi ile Filistin halkının özgürleşmesi önünde aşılması gereken bir engele dönüşmüş bulunuyor. Mervan Barguti liderliğindeki direnişçi kanadın etkisizleştirilmesi, El Fetih'in parçalanarak ileriyeye sıçrama şansını azaltıyor. Siyonist rejimin Mervan Barguti'yi ömür boyu hapis cezasına çarptırması da, El Fetih'i tam bir teslimiyete razı etme planının bir parçasıdır.

Bürokratik yozlaşma bataklığına saplanan El Fetih şefleri, ancak 20 yıl aradan sonra kongre düzenlemeyi akıl ederken, mezara gömülen iç demokrasiyi diriltmenin değil, gayr-i meşru konumlarına kılıf uydurma derdine düşmüş görünüyorlar. Nitekim kongrede siyonist işgale karşı mücadelenin sorunlarını tartışmaktan kaçınan şefler, hamasi nutuklara sarılarak zevahiri kurtarmakla yetindiler. Bir taraftan İsrail'in, öte yandan Gazze'de hakim olan Hamas'ın engellemesinden dolayı, yüzlerce delege kongreye katılmazken, CIA ile işbirliği yaptığı söylenen Muhammed Dahlan ekibinin müdahaleleri üzerine delege sayısının 1550'den 2265'e çıkartıldığı bildirildi.

6. Kongre Merkez Komitesi ile Devrim Konseyi'nin yeni üyelerini seçse de, yozlaşmanın dip çukuruna yuvarlanan El Fetih'in yeniden ayağa kalkması olası görünmüyor. Ancak direniş dinamikleri güçlü olan Filistin gibi bir toplumda halen yaygın destek alabilen bu örgüt, homojen bir yapıdan da uzaktır.

İçinde farklı eğilimleri barındıran El Fetih'in eski kuşaklardan oluşan şefleri, direniş eğiliminde olan daha genç kesimleri halen kontrol altında tutabiliyor. Ancak bu kontrolü sürdürmeleri giderek zorlaşıyor. Zira siyonist rejim halen tüm küstahlığıyla saldırılarına devam ediyor.

Beytullahim kentinde toplanan kongre, ilk defa Filistin topraklarında gerçekleşmiş oldu. Hapisteki Mervan Barguti ile farklı devletlerde sürgünde yaşayan tüm delegeler kongreye katılabilmiş olsalardı, belki yozlaşmış şeflerin tahtını sarsan gelişmeler olabilirdi; ancak İsrail ile Hamas'ın gerici tutumları şimdilik bu olanağı ortadan kaldırmış oldu. Dolayısıyla El Fetih'te bünyeyi saran hastalığa neşter vurulması, ancak Filistin halkından güç alan direnişçi eğilimlerin etkin inisiyatifıyla mümkün olacaktır. Kesin olan bir şey varsa, tüm umutlarını ABD'ye bağlamış, yozlaşmış, mücadele kaçkını şeflerin Filistin halkı nezdinde bir saygınlıklarının kalmadığıdır.

Siyasal akımlar değerlerini, çizgilerini yitirip yozlaşabilirler; ancak halkların eşitlik ve özgürlük özlemleri her zaman baki kalacaktır.

Patron/devlet zorbalığına karşı 77 günlük militan direniş!

Güney Koreli işçiler kapitalizme karşı mücadelede izlenmesi gereken yolu gösterdi!

Güney Kore'deki Ssangyong Motor fabrikasını 22 Mayıs'ta greve çıkıp işgal eden 976 işçinin 77 gün süren meşru/militan direnişi, 3 bin çevik kuvvet polisinin helikopter desteği eşliğinde gerçekleştirdiği vahşi saldırı ile sona erdirildi. Yüzlerce işçinin ağır yaralandığı saldırı, Türk devletinin 19 Aralık 2000'de devrimci tutsakları F tipi zindanlara kapatmak amacıyla gerçekleştirdiği barbarca saldırıyı andırıyordu.

Kapitalizmin küresel krizinin yol açtığı mali zorlukları gerekçe gösteren şirket, 2 bin 500'ü aşkın işçiyi işten atacağını ilan edince, 976 işçi greve çıkıp fabrikayı işgal ederek tepkisini göstermişti. İşçilerin meşru/militan eylemi hem kapitalistlerin hem bu asalak sınıfın vurucu gücü olan Güney Kore devletinin azgın saldırısına maruz kaldı. Fabrikaya kapanan işçilere, şirketin silahlı bekçilerinin desteğiyle havadan ve karadan defalarca saldıran kolluk kuvvetleri, işçilerin kapandığı boyahane bölümünde önemli miktarda yanıcı madde bulunmasına rağmen, vahşette sınır tanımadılar. Son saldırıda zıvanadan çıkan kolluk kuvvetleri, tam bir gözü dönmüşlikle işçilere saldırarak direnişin sona ermesini sağladı.

Gücünü meşruluğundan alan militan direniş!

Krizin faturasını işsiz kalarak ödemeyi reddeden Ssangyong Motor işçileri, grevin başlamasıyla birlikte fabrikayı işgal ederek, militan bir direnişe hazır olduklarını gösterdiler. Demir levhalarla barikat kuran işçiler, polis saldırısına karşı militanca direnerek, kolluk kuvvetlerini püskürttüler. Kısa sürede ülke sınırlarını aşarak dünyaya kendini duyuran işçilerin direnme iradesi Kore egemen sınıfları ile gerici rejimin şeflerini tedirgin etti. Zira krizin faturasının ödenmesi üzerinden iki sınıf arasındaki çatışmanın şiddetlenme eğiliminde olduğu bir dönemde, Ssangyong Motor işçilerinin tuttuğu yol, asalak kapitalistlerin uykularını kaçırtaçak cinstendi.

Direnme iradesini kırmak için gözü dönmüş bir şekilde saldıran kolluk kuvvetleri, teslim olmayı reddeden işçilere "açık savaş" ilan etti. Helikopterle gelen kolluk kuvvetleri fabrikanın bir bölümünün çatı kesimini havaya uçurdular. Kendilerini kask takarak korumaya çalışan işçiler, patronların bekçi köpekliğini yapan polisleri büyük sapanlar ve metal borularla karşıladı. Polis helikopteri tarafından çatı kısmına bırakılan su konteynerinden işçilere tazyikli su sıkılan kokuşmuş düzenin silahlı bekçileri, helikopterden ise göz yaşartıcı gaz fıskırttılar. Direnişteki işçilere saldırmakla yetinmeyen kolluk kuvvetleri, dayanışma amacıyla fabrika önünde bekleyen emekçilere de azgınca saldırılar düzenledi.

İşçilerle dayanışma amacıyla eylem yapan öğrencilere de fütursuzca saldıran polis, her durumda ciddi bir direnişle karşılaştı; böylece devlet terörü ne direnen işçileri, ne de dayanışma eylemleri yapan

emekçilerle gençleri sindirebildi.

Bu arada uzlaşmadan yana olmakla birlikte saldırıların yoğunlaşması üzerine Kore Sendikalar Konfederasyonu'nun (KTCU) genel grev ilan etmesi, direnişin meşru zeminini güçlendirip işçilerin direnme kararlılığını daha da pekiştirdi.

Devlet terörünün hedeflenen sonuçları vermekten uzak kalması üzerine, direnen işçileri aç, susuz, elektriksiz, doktorsuz, ilaçsız bırakarak diz çöktürme taktiği izlendi. Ancak barbarlıkta sınır tanımayan devletin tüm saldırılarına karşı militanca direnen işçiler, sadece Koreli sınıf kardeşlerine değil, dünya işçilerine de krizin faturasını kapitalistlere ödeyebilmek için izlenmesi gereken mücadele yolunu gösterdiler. İşçi sınıfına meydan savaşı ilan eden kolluk kuvvetlerinin fabrikayı boşaltması, eylemin gücü ve önemini zerre kadar azaltmıyor. Tersine, işçi sınıfına açıktan savaş ilan eden devletin kanlı yüzü, Koreli emekçiler nezdinde iyice teşhir oldu.

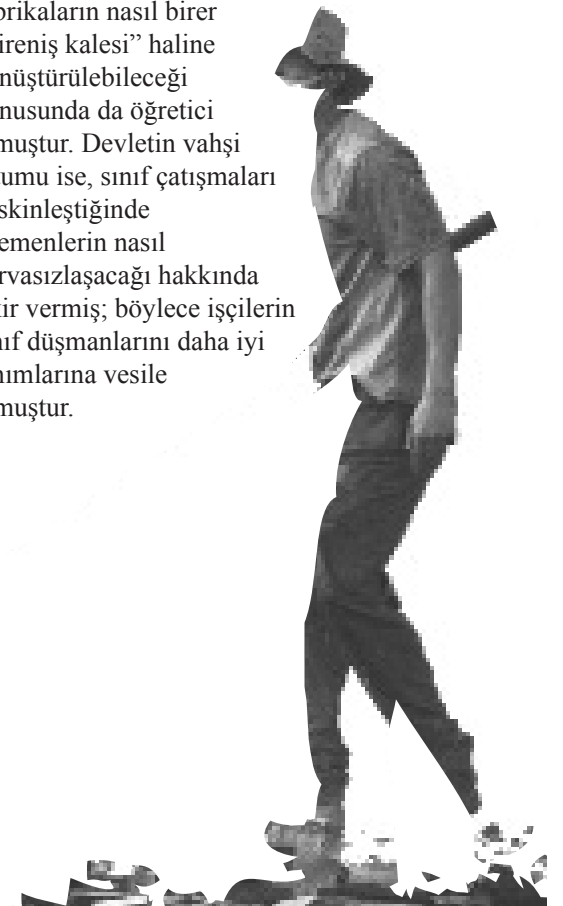
Kapitalist devlet her yerde sermaye sınıfının tetikçisidir!

Gerici Güney Kore rejiminin iki sınıf arasındaki çatışmada üstlendiği rol, kapitalist sistemde devlet denen militarist aygıtın ne işe yaradığını dünyanın gözleri önüne sermiştir. Öyle ki, kapitalist/emperyalist düzenin bir kurumu olan Uluslararası Af Örgütü bile, barbarlıkta sınır tanımayan Kore devletini uyarmak zorunda kaldı.

Uzlaşma eğiliminde olan sendikalar ise, hayati tehlike altında bulunan işçilerle uluslararası dayanışma için birkaç defa çağrı yaptı. Ancak buna karşın Kore devleti ne kendi yasalarını ne uluslararası anlaşmaları dikkate aldı; fabrikayı boşaltmak için

savaş düzeni ile işçilere saldırdı. Bu tutum, burjuva devletin sınıf niteliğini ayan beyan ortaya koydu; kolluk kuvvetlerinin ardından cüppeli zorbaları da harekete geçiren gerici rejim, direnişe öncülük eden onlarca işçiyi tutuklayarak tabloyu iyice pekiştirdi.

Ssangyong Motor işçilerinin sergilediği mücadele kararlılığı, işçi sınıfının sömürü ve köleliğe karşı mücadelede nasıl bir yol izlemesi gerektiğini birkez daha dosta düşmana göstermiştir. Bu eylem, kapitalizme karşı mücadelede fabrikaların nasıl birer "direnme kalesi" haline dönüştürülebileceği konusunda da öğretici olmuştur. Devletin vahşi tutumu ise, sınıf çatışmaları keskinleştiğinde egemenlerin nasıl pervasızlaşacağı hakkında fikir vermiş; böylece işçilerin sınıf düşmanlarını daha iyi tanımlarına vesile olmuştur.

İstanbul polise zimmetleniyor...

Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltelim!

Sermaye sınıfı için eskinin görelî istikrarlı günleri geride kalmış bulunuyor. Kapitalizmin küresel krizinin derinleşmesine dünyanın pek çok bölgesinde işçi ve yoksul yığınların ortaya koyduğu tepki eşlik ediyor. Bu durum, önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesinin şiddetlenme olasılığına işaret ediyor. Nasıl bir döneme girildiğinin farkında olan burjuvazi, günün koşullarına uygun önlemler alıyor. Devlet aygıtı yeniden yapılandırılıyor, ordular savaş düzenine sokuluyor. Devlet aygıtının gücünü kitlelerin üzerinde daha şiddetli hissettirmesi amacıyla polise geniş yetkiler veren düzenlemelere yenileri ekleniyor.

Bunun son örneği, İstanbul'un tümüyle polise zimmetlenme planı oldu. İzmir'den İstanbul'a atanan Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın'ın son projesine göre, İstanbul sokak sokak polislerle zimmetlenecek. Çapkın'ın uygulamaya koyduğu "güven timi" adlı proje bu hafta uygulamaya geçerken proje, İstanbul'daki "suç oranını azaltmak ve olaylara kısa sürede müdahale etmek" gerekçesiyle, Asayiş Şube Müdürlüğü'ne bağlı olarak uygulanacak. Proje için İstanbul'un ilçe emniyet müdürlüklerinde görevli asayiş büro personellerinden bir kısmının Asayiş Şube Müdürlüğü kadrosuna tayin edildiği belirtiliyor.

Proje kapsamında görev yapacak polisler, sivil giyimli olarak çalışacak ve öncelikle "suç oranının yüksek olduğu sokak ve caddelerde" görev yapacaklar. Görev yapacak personele, istihbarat şubesinde "takip ve suçluyla mücadele" başlıklarında eğitim verilmeye başlandığı kaydedilirken, ilk etapta 450 sivil polis ile kurulacak olan "güven timinin" kadrosu bin 500 kişiye kadar çıkarılabilecek. Asayiş Şube Müdürü'nün yönetiminde çalışacak olan timin başına A, B ve C Bölge sorumluları olmak üzere 3 emniyet amiri rütbesinde personel atanacağı ifade edilirken, sokaklarda görev yapacak sivil giyimli polislerle İstanbul'un çeşitli cadde ve sokakları zimmetlenecek. Bu zimmetli yerlerde gezecek olan sivil polisler, herhangi bir olay olduğunda anında müdahale edecek ve bölgedeki esnaflarla "ikili ilişkiler" kuracak. Olayların engellenmesi için vatandaşlardan da ihbar alacağı belirtilen polisler, vatandaşlardan "bilgi desteği" almaya görev yapmaya başlayacaklar.

Açıktır ki, bu düzenleme ve uygulamalar tek bir amaca yöneliktir: İşçi ve emekçi kitleleri sindirmek ve denetim altında tutmak. Kapitalizmin krizlerle sarsıldığı böylesi bir dönemde, sermaye sınıfı ve devleti, işçi ve emekçi kitleler üzerindeki baskısını daha da yoğunlaştırıyor. Çünkü krizin faturasını tümüyle işçilere çıkarmanın hesabını yapıyor. İşten çıkarılan işçilerin fabrikaları işgal etmelerini, fabrika önlerini direniş alanlarına çevirmelerini, krizin yükünü taşımayı alanlarda reddetmelerini bu yolla engellemeye çalışıyor. Bunu yaparken de ihbarcılığı teşvik ederek toplumu içten içe çürütmeye amaçlıyor.

Sermaye devletinin her yönden kuşatma ve köleleştirme harekâtına karşı, işçi sınıfı ve emekçiler haklarına sahip çıkmak ve onları daha da geliştirmek için mücadeleye girişmek zorundadır. Unutulmasın ki, söz konusu düzenleme ve uygulamalar tüm emekçileri tehdit etmektedir. Çok açık ki, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, demokratik hak ve özgürlükleri proleter devrim mücadelesinin bir yan ürünü olarak elde edebilir ve bu abluka ancak örgütlü, birleşik bir mücadeleyle dağıtılabilir.

Cumartesi Anneleri:

"Tanık biziz"

Cumartesi Anneleri'nin faili meçhul cinayetlerin açığa çıkarılması ve failerin yargılanması talebiyle başlattığı oturma eylemlerinin 228. haftasında, kontrgerilla şefi Cemal Temizöz'ün aklanmaya çalışıldığı ifade edildi. "Temizöz'ün yargılandığı davanın tanıkları biziz" denildi.

8 Ağustos günü, Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemde, "Failler belli kayıplar nerede" ve "Tanışız Cemal Temizöz kayıplarımızdan birinci derecede sorumludur" pankartları açıldı.

Kayıp yakınları ve İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına açıklamayı İHD Yönetim Kurulu Üyesi İlker Erarslan gerçekleştirdi. Erarslan, Şırnak'ın Cizre ilçesinde 20 faili meçhul cinayetle ilgili hakkında dava açılan Albay Temizöz ve korucubaşı Kamil Atak davasında 3 gizli tanığın tehdit edilerek susturulduklarını söyledi.

Kayıp yakınlarının konuşmalar yaptığı eylemde, 1994 yılında 11 kişinin bulunduğu minibüste yakılan Ahmet Kaya'nın kızı olan Emine Erdoğan, babasının katilinin Temizöz olduğunu belirtti ve "Onu yargılasınlar. Ondan sonuna kadar davacıyım ve hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim." dedi.

Diğer bir kayıp yakını olan Sultan Kurt şunları söyledi: "Bir yakınımız Kızıltepe'de gün ortasında bir arabaya bindirilip götürüldü ve hala yok."

Yakınların dinlenmesinin ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dergi satan 4 genç tutuklandı

İzmir'in ilçesi Gazimem Aktepe'de 8 Ağustos günü gazete satışı yaparken gözaltına alınan 4 genç, "Polise görevini yaptırmamak için direnme" bahanesiyle tutuklanarak Buca Cezaevi'ne götürüldü.

Aktepe'de Yürüyüş ve Toprağın Sesi dergilerinin satışını yapan 4 kişi polis tarafından gözaltına alınmıştı. Aktepe Polis Karakolu'na götürülen Ferit Mutlu, Gökhan Sırmacı, İsmail Hakverdi ve Çağrı Çevik adlı gençler, Adli Tıp'a götürülürken ailelerin gözü önünde işkenceye maruz kaldı.

9 Ağustos günü önce Bozyaka'daki Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülen 4 genç, daha sonra Bayraklı Adliyesi'ne çıkartıldı. Savcılığın ardından mahkemeye sevk edilen Ferit Mutlu, Gökhan Sırmacı, İsmail Hakverdi ve Çağrı Çevik, "Polise görevini yaptırmamak için direnme" suçlamasıyla tutuklanarak, Buca Cezaevi'ne götürüldü. Adli Tıp Kurumu'nda Ferit Mutlu'nun iş göremez raporu aldığı öğrenildi.

Mücadele Postası

“Yazgan’ın mektubunu istiyoruz!”

ODAK Dergisi, 29 Ocak 1983 tarihinde idam edilen Mehmet Kanbur’un öldürülmeden 10 dakika önce ailesine yazdığı mektubun, 26 yıl sonra verilmesine ilişkin Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Direnişçiler direnenlerin yolunda; mektup 26 yıl geç geldi; ya adalet? Erdoğan Yazgan’ın mektubunu da istiyoruz! / ODAK” ozalitinin açıldığı eylemde, basın açıklamasını Hasret Tekin okudu. Tekin yaptığı açıklamada, Kara Kuvvetleri Komutanlığı’na ait arşivlerde saklanmış olan mektuplardan bugüne kadar Ömer Yazgan’ın, Ramazan Yukarıgöz’ün ve Mehmet Kanbur’un mektuplarına ulaşıldığını belirtti. Aynı gün idam edilen Erdoğan Yazgan’ın mektubuna henüz ulaşamadığını söyleyen Tekin “Dördüncü mektubu yani Erdoğan Yazgan’ın mektubunu bekliyoruz ve kamuoyunu Ömerlerin mücadelesini anlamaya çağırıyoruz.” dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kadınlar, “barış nöbeti’nde!”

Barış için Kadın İnişyatifi, Berçalan Yaylası’nda “barış nöbeti” tutan kadınlarla eş zamanlı olarak Taksim Meydanı’nda bir gecelik barış nöbeti tuttu. Kadınlar, “söyleyecek sözümüz var” diyerek kürsü kurdular, şiirler okudular, konuşmalar gerçekleştirdiler.

Taksim Tramvay durağında saat 19.00’da bir araya gelen kadınlar, oturma eylemine başladılar. Oturma eylemi gerçekleştiren kadınlar adına basın açıklamasını Zeynep Tanbay okudu. Barış, umut, beklentilerini, gelecek hayallerini gece boyunca Taksim Meydanı’nda paylaşacaklarını belirten Tanbay, operasyonların durması ve barış talepleri için Berçalan ve Taksim’de sabahladıklarını ifade etti.

Basın açıklamasının Kürtçe olarak da okunmasının ardından Sennur Sezer bir konuşma yaptı ve Gülsüm Cengiz şiir okudu. Kadınlar kürsüden konuşarak, taleplerini dile getirdiler.

Eylem’de, “Operasyonlar durdurulsun!”, “Jin, jıyan, azadi!”, “Kadınlar barış istiyor!”, “Susma haykır, savaşa hayır!”, “Bedenimiz, emeğimiz, kimliğimiz bizimdir!” ve “Biji yekatiya jinan!” slonları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hamburg’ta yürüyüş!

Yaklaşık 4 yıldan beri Hamburg’ta MLPD tarafından haftanın ilk günü olan Pazartesi günü düzenlenen ve Montagsdemonstranten (Pazartesi eylemleri) olarak adlandırılan “Hartz IV Muss Weg” mitinglerinden bir yenisi de geçtiğimiz Pazartesi gerçekleştirildi.

Yürüyüş için şehrin merkezi olan Mönckebergstraße’de Saturn önünde toplandı. Burada megafonla yapılan konuşmalarda, ekonomik kriz ve güncel siyasal gelişmelere değinildi.

Ayrıca çalınan müzikler eşliğinde, Hartz-IV’ün kaldırılması istendi.

Yürüyüşün en önünde “Hartz-IV Weg” pankartı yer alırken yaklaşık 2 km’lik yürüyüşün ardından belediyenin karşısındaki alana gelindi.

Burada yapılan konuşmalarda hükümete yönelik talepler şöyle sıralandı:

- Toplum üzerindeki sömürü ve baskının kaldırılması
- Her alanda düşünce özgürlüğünün sağlanması
- Sağlığın parasız olması
- Eğitimin parasız olması
- Asgari çalışma ücretinin 10 Euro olması ve haftalık çalışma süresinin 30 saat üzerinden hesaplanması
- İşsizlik parasının insanca yaşanacak bir seviyeye çekilmesi

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı yürüyüşte biz de BİR-KAR Hamburg olarak yer aldık.

BİR-KAR / Hamburg

Edi bese!

Evet, artık yeter sömürüldüğümüz, hor görüldüğümüz. Aşağılandığımız. Kapitalist sistem ve aşağılık uşakları bizleri metalaştırırken aşama aşama ilerliyor. İlk önce kişiliksiz bırakma yoluna gidiliyor. Emeğimize yabancılaşıyoruz. Kendimize, çocuğumuza, varlığımıza bir yabancı yaşam biçimi sunuyorlar. Bizler farkındalık göstermeden, sömürülerek yaşıyoruz. Çünkü böyle gelmiş böyle gider safsatlarıyla kandırılıyor. Ne geleceğe bir şeyler bırakabiliyor, ne de geçmişimize sahip çıkabiliyoruz. Bizleri yozlaştırmaya iten bu sömürü çarkında boğulup gitmemizi isteyen bir avuç asalağın ekmeğine yağ sürüyor.

Gün geçmiyor ki, elerimizden bir şeyler yitip gitmesin. Bu sadece işimiz değil, onurumuzdur. Bizlerin direnç ruhunu yıkan bu gerçeklik, sömürünün pençesinde sallandırılırken, psikolojik sorunlarımız ve bunun getirdiği panik ataklarımız, korkularımız, güvensizliğimiz, çaresizliğimize asılan suratlarımızdır. Ağır çalışma koşulları içinde debelenen işçi kardeşler de bugün korku ve panik içinde çalışıyorlar. İşten çıkarılma korkusuyla yaşıyorlar. Ama biz emekçiler için bugün gerekli olan, üretimden gelen gücümüzü kullanmak, sonuna kadar direnç göstermektir. Tek soluk, tek beden, tek yumruk olmaktır.

“Hava döndü işçiden, işçiden esiyor yel.”
Esmeli, esmeli yel. Çocuklarımız, kadınlarımız, erkeklerimiz için. İşçilerimiz, emekçilerimiz için esmeli. Sınıfım için esmeli yel. Karanlıkta tetik çekenlerden alınmalı gündüzün öcü. Yaşından fazla kurşun yiyen Uğur Kaymaz’ın öcünü biz emekçiler sormalıyız. Sormalıyız, Dersim’i, Çorum’u, Maraş’ı, Sivas’ı, 77 1 Mayıs’ı, Ulucanları, 19 Aralıkları. Gazi’yi unutturmayacağız. Çünkü bizler unutmamak katillerimizi. Onlar bu sistemin uşaklarıdır. Bizler onurun türkülerini yakan

direnişçi insanlarız. Bunun farkında olmamız gerekir. Bizlerin kuracağı dünya, yârin yanağından gayrı her şeyin paylaşılacağı bir dünyadır.

“Ölüme giden, günün kızılığydı mağrurluğu.
Elindeki çapası yahut tulumuydu. Umudu.
Elindeki ekmeği, bölüşmekti kardeşlik,
Gülistan’ın direnişine ses vermektir.
Direniyordu işçiler.

Direnmekteydi!
Direnmekteydi sabah seherinde,
Taze bahar dalları.
Gecenin rengine bürünmüştü ölümler.
Ama çaresiz, ama güçsüz, kalmıştı ortada.
Yapayalnız.
Yetmiyordu karanlığın gücü yoldaşlara.
Yetmeyecekti!”

“Gün gece yarısını çoktan geçmiş,
Ama sömürü devam etmekteydi.
Başı önünde işçiler, gün ışığını kısık gözlerle süzdüler.
Bitmeyen mesainin zincirleri uzun, hücreleri dar,
karanlık.

Kanları emilirdi.
Yakıcı güneşte,
Şehirden şehre, bir garip yol,
Bitip tükenmez bir emek, kilometrelerce.
Ve sade alın teri ve kokusu terin
Yanı başında kırbaç sesi,
Yanı başında direnç türküsü.
Ellini uzatmış,
Yüreğini kenetlemiş dirence.
Gücüne güç, umuduna umut eklemiş.
Ve güneşe tutunmuş tan değende.

S. Dilan

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İşçi sınıfının devrimci ozanı Bertolt Brecht ölümünün 53. yılında kavgamızda yaşıyor!

Ne Diye Anılsın Adım?
eskiden düşünürdüm: ilerde, çok ilerde
çökünce oturduğum evler
bindiğim gemiler çürüyünce
anarlar benim de adımları
başka adlarla birlikte.

çünkü ben faydalıyı övdüm
adi buluyorlardı yaşadığım günlerde.
çünkü ben dinlerle savaştım
zulme karşı çıktım çünkü
ya da başka bir şeyden ötürü.

çünkü ben insanlardan yanaydım,
saygı duydum, onlara buraktım her şeyi;
şiir yazdım, dili zenginleştirdim,
pratik yollar öğrettim çünkü,
ya da başka bir şeyden ötürü.

düşündüm bu yüzden adım anılır benim
durur bir taşın üstünde,
alınır kitaplardan basılır
yeni yeni kitaplara.

bugünse
pekâlâ, unutulsun!
ne diye
ekmek varsa yeterince, sorulsun fırıncı?
ne diye yeni kar bekleniyorsa
övülsün erimiş kar?
ne diye
bir gelecek varsa
dursun bir geçmiş?
ne diye
anılsın adım

Bertolt Brecht